

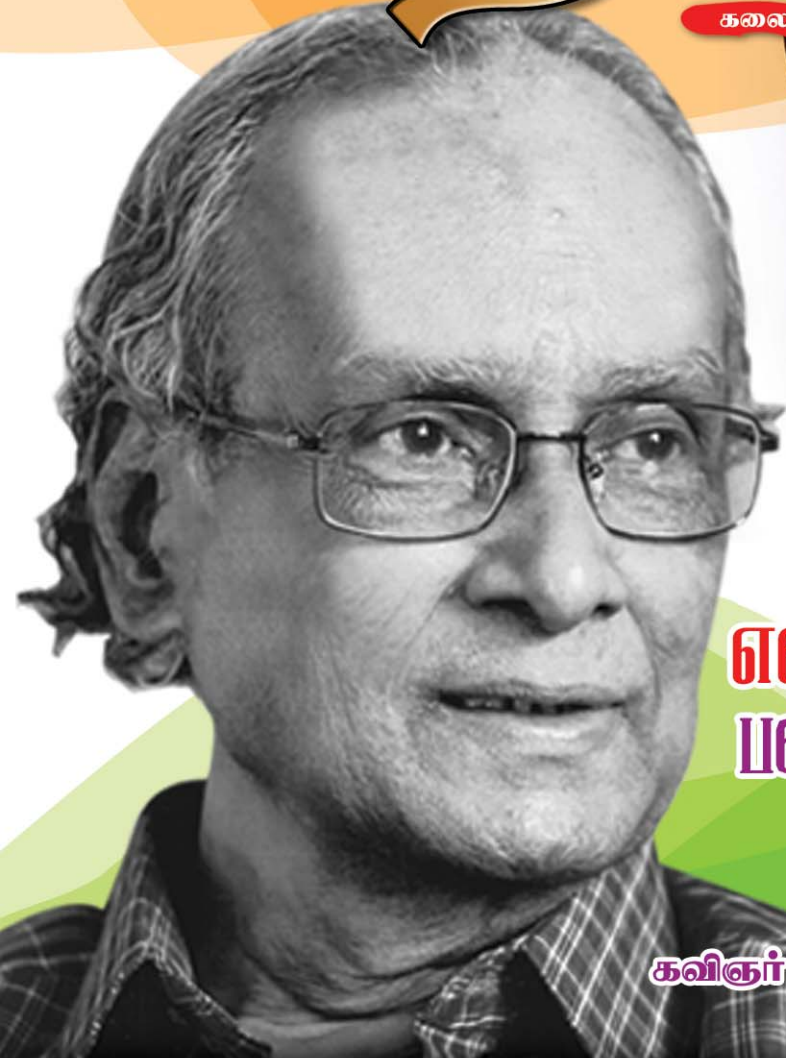
படைப்பு

ஊற்று: 1 | நதி: 4 | ஆகஸ்டு 2018 | திங்களிதழ்

தகவு

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“படங்கள்
என்ன செய்யும்?
படைப்புகள்தான்
பேசும்”

கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் உடன்
ஒரு நேர்காணல்

நூல் விமர்சனம்:
கவிஞர் வெய்யிலின்
“மகிழ்ச்சியான
பன்றிக்குட்டி”
- கார்த்திக் திலகன்

கலைஞர்
நினைவுகள்:
ஓய்வறியா உழைப்பாளி
- தமிழன் பிரசன்னா

கற்றது தமிழ்:
தமிழால் வாழ்கிறேன்
தமிழுக்காக
வாழ்கிறேன்
- முனைவர் பி.மு.மண்கூர்

**நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஜின்னா அஸ்மி**

**ஆசிரியர்:
ஆசியாதாரா**

**நிர்வாக மேலாளர்:
சகா (சலீம் காண்)**

**நிருபர்கள் குழு:
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி
தனபால் பவானி**

**முதன்மை வடிவமைப்பாளர்:
கமல் காளிதாஸ்**

வடிவமைப்பு: ஜசக்

**ஓவியக் கலைஞர்கள்:
கொ.வடிவேல்
அமு.ரஜினிகாந்தன்**

**படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப
வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
padaippugal@padaippu.com**

**இணையதள முகவரி:
www.padaippu.com**

**அலுவலக முகவரி:
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்,
கூத்தப்பாக்கம்,
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002
✉ admin@padaippu.com
☎ 9489375575**

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள்
அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின்
கருத்துக்கள் கற்பனையே,
படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- **தலையங்கம்** - பக். 04
- **“பட்டங்கள் என்ன செய்யும்?
படைப்புகள்தான் பேசும்”**
- கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் உடன்
ஒரு நேர்காணல் - பக். 05
- **பாலோவின் பழைய குளம்**
- முகம்மது பாட்சா - பக். 12
- **தஞ்சை மண்ணின் வீரிய விளைச்சல்.. சுகன்**
- சக்திஅருளானந்தம் - பக். 16
- **தேவதாஸ் வாத்தியார் - மனித முகவரிகள்**
- மானசீகன் - பக். 25
- **“மகிழ்ச்சியான பன்றிக்குட்டி” - கவிஞர் வெய்யில்**
- நூல் விமர்சனம்
- கார்த்திக் திலகன் - பக். 30
- **சுதந்திர இந்தியா 1947 - என்ன நடந்தது?**
- முகமது ஃபாருக் - பக். 37
- **பின்னூட்ட எண்ணங்கள்** - பக். 40
- **“பெரிய எழுத்தாளர்கள் சிற்றிதழ்களில்
இருந்துதான் வர முடியும்”**
- கவிஞர் புவியரசு உடன் நேர்காணல்
(தொடர்ச்சி) - பக். 45
- **ஈரிருநாள் இலங்கை**
- தமிழ்பாரதன் - பக். 48
- **ஓய்வறியா உழைப்பாளி**
- தமிழன் பிரசன்னா - பக். 52
- **சங்கமும் நவீனமும் - ஆதிப் பெண் கவிதைகள்**
- பாரதிநிவேதன் - பக். 54

- **தமிழால் வாழ்கிறேன் தமிழுக்காக வாழ்கிறேன் - கற்றது தமிழ்**
- முனைவர் பீ.மு.மன்கூர் - பக். 61
- **உயிர் சிறிது.. உள்ளம் பெரிது**
- பழனியப்பன் கிருஷ்ணமூர்த்தி - பக். 63

சிறுகதைகள்

- **முதல் மழைத்துளி**
- பிரேமபிரபா - பக். 20
- **திருவாத்தான்**
மொழிபெயர்ப்பு (தொடர்ச்சி): சிறுமேதானி - பக். 34
- **எதிரெதிர் குணங்கள்**
- சூர்யகாந்தன் - பக். 41

கவிதைகள்

- **ஆகஸ்ட் 15ம் அலமேலு மகனும்**
- ஆண்டன் பெனி - பக். 11
- **மனுஷி**
- பக். 33
- **அன்பில்பிரியன்**
- பக். 44
- **மிரிவு**
- ர.மதன் குமார் - பக். 60

தலையாங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' நான்காம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் ஒளிவீசிப் பரந்திருக்கிறது. நல்ல வாசிப்புத்திறன் உள்ள பலராலும் கவனிக்கப்படக்கூடிய இதழாக நம் தகவு வளர்ந்துவருவது குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சி. நிறைகளோடு திருத்திச் செய்யவேண்டியவற்றையும் சுட்டிக்காட்டும் அன்பு உள்ளங்களுக்கு என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

சுதந்திரதினக் கொண்டாட்டங்களில் திளைத்திருக்கும் காலகட்டம் இது. அந்நியரின் அடிமைத்தளையிலிருந்து விடுபட, நமக்குக் கலை இலக்கியங்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பு அளப்பரியது. உணர்வு சார்ந்து மக்களுக்கு விடுதலை நோக்கிய எழுச்சியை ஊட்டக்கூடிய பாடல்களும் கவிதைகளும் அக்காலகட்டத்தில் படைக்கப்பட்டன. தடைகளை மீறி நாடகங்கள் பல நடத்தப்பட்டன. பேசிப்பேசி சுதந்திர உணர்வு உச்சத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டது. கலை, சமூகத்திற்காக. தமிழகத்தில் கலைகள் ஏதேனும் ஒரு தளையிலிருந்து விடுபடவே உயர்ந்தோங்கிப் பரவி வந்திருக்கின்றன. சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்தில் தன்னலத்தைச் சிந்தியாமல் கலைவழி போராடிய அத்தனை இலக்கியக் கலைஞர்களையும் நன்றி கூறி வணங்குகிறது தகவு.

ஆளும் தலைமைக்கும் அந்நிலப்பரப்பில் எழும் இலக்கியங்களுக்கும் ஆழ்ந்த தொடர்பிருப்பதை வரலாறு நமக்கு உணர்த்திவந்திருக்கிறது. தமிழுக்காகப் போராடி, தமிழ் எம் மூச்செனக் கூறி ஆட்சிக்கு வந்தோர் திராவிட இயக்கத்தினர். எழுத்து, பேச்சின் துணைகொண்டு வளர்ந்த திராவிட இயக்கத்தின் ஆளுமை மறைந்துவிட்டது.. கலைஞர் மறைந்துவிட்டார்.

கவிதை, சிறுகதை, புதினம், நாடகம், வரலாற்றுப் புனைவு, தன் வரலாறு, இலக்கிய உரை, பயணக்கட்டுரை, கடிதம், கேள்விபதில், தலையாங்கம், பேச்சு என இலக்கியத்தின் அனைத்து வடிவங்களையும் பயன்படுத்தி ஆண்டவர் கலைஞர். அவரது பேச்சால் பிணைப்புண்ட, எழுத்தால் எழுச்சி கொண்ட வாசகர்கள் பலரும் அவருக்கான வாக்காளர்களாய் மாறினர். இது, இலக்கியம் பெற்ற வெற்றி.

தமிழால் ஆண்ட கலைஞரை அன்புடன் நினைவுகூர்ந்து அஞ்சலி செலுத்துகிறது தகவு.

உங்களின் வாசிப்பையும் அக்கறைமிக்க விமர்சனங்களையும் எதிர்பார்த்துத் தொடர்கிறது தகவு.

- ஆசிரியர் ■

“புடங்கள் என்ன செய்யும்? படைப்புகள்தான் பேசும்”

கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் உடன் ஒரு நேர்காணல்

ஈரோடு தமிழன்பன் ஒரு தமிழகக் கவிஞர். ஆசிரியர், மரபுக் கவிஞர், கவியரங்கக் கவிஞர், புதுக்கவிதைக் கவிஞர், சிறுகதை ஆசிரியர், புதின ஆசிரியர், நாடக ஆசிரியர், சிறார் இலக்கியப் படைப்பாளி, வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர், திறனாய்வாளர், கட்டுரையாளர், ஓவியர், சொற்பொழிவாளர், திரைப்பட இயக்குநர், திரைப்படப் பாடலாசிரியர் எனப் பன்முகப்பட்ட ஆளுமைகளைக் கொண்டிருப்பவர். சென்னைத் தொலைக்காட்சி நிலையத்தில் செய்தி வாசிப்பாளராகப் பணியாற்றியவர். தமிழ்நாடு அரசின் இயல் இசை நாடக மன்றத்தின் நிர்வாகக் குழு உறுப்பினராகவும், தமிழ்நாடு அரசின் அறிவியல் தமிழ் மன்றத்தின் உறுப்பினராகவும் பணியாற்றி இருக்கிறார். அவருடன் ஒரு நேர்காணல்.

ஜெகதீசன் எப்படி ஈரோடு தமிழன்பன் ஆனார் ?

ஜெகதீசன் அம்மா அப்பா வைத்த பெயர். தஞ்சாவூர் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தமிழ் படித்தேன். பெயர்களெல்லாம் வடமொழியில்

இருந்து தமிழாக்கம் பெற்ற காலகட்டத்தில் தனித்தமிழை முன்னிலைப்படுத்தியதில் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு முக்கியப் பங்குண்டு. அந்தச் சூழலில் எழுதுவதற்காக என் பெயரைத் தமிழன்பன் என மாற்றிக்கொண்டேன். ஈரோட்டில் பத்தாண்டுக் காலம் தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்தேன். சில சமயங்களில் மலையமான், விடிவெள்ளி என்னும் பெயர்களில் கூட எழுதியதுண்டு. 1968இல் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களின் தலைமையில் நடந்த கவியரங்கம் ஒன்றில் அவர்தான் ஈரோடு தமிழன்பன் என மாற்றினார். அதுமுதல் ஈரோடு தமிழன்பனாகவே இருக்கிறேன்.

கலைஞரின் இழப்பு உங்களை எந்த அளவு பாதித்துள்ளது? அவருடனான நட்புறித்துச் சொல்லுங்களேன்?

கலைஞரோடு 55 ஆண்டுகள் பழக்கம். நான், அப்துல் ரகுமான், வைரமுத்து, பொன்னிவளவன் எல்லோரும் கலைஞர் அவர்களின் தலைமையின் கீழ் கவியரங்கங்களில் பங்குபெற்றிருக்கிறோம். கலைஞர் அவர்களுக்குக் கவிதைகளையும், கவிஞர்களையும் ரொம்பப் பிடிக்கும். அவரைப்போலக் கவிஞர்களைக் கொண்டாடியவர்கள் யாருமில்லை. அவரைப்பற்றி அவதூறாக எழுதியவர்களைக் கூட அரவணைத்தவர். என் இரண்டு மகன்களின் திருமணத்தையும் கலைஞர் அவர்கள் தான் நடத்திவைத்தார். என் திருமணத்தையே அவர்தான் நடத்தவேண்டியது. அவர் அப்போது ஊரில் இல்லாததால் நடத்தமுடியவில்லை. தமிழ்நாட்டில் அண்ணா விற்குப் பிறகு மொழிப்புலமை, அரசியல் நாகரீகம், மக்கள் செல்வாக்கு, சமூகப்பணி, பொருளாதார வழமை எல்லாவற்றிலும் சிறந்து விளங்கியவர். கல்வித்தகுதி அதிகமில்லையென்றாலும் தொல்காப்பியத்தை முழுவதுமாகப் படித்து, புரிந்து அதற்கு உரை எழுதியவர். இடையறாத உழைப்பாளி. திரைப்படத்துறையில் அவர் வந்தபின்புதான் மொழி வளமடைந்தது. பாடலாசிரியராகக் கூட இருந்திருக்கிறார். தமிழகம் மட்டுமல்லாமல், படைப்புலகமே இழந்து நிற்கும் மாபெரும் தலைவர். மொழிவளம், உடல்மொழி, நட்பு போன்ற எல்லாவற்றாலும்

ஈர்ப்புத்தன்மை உள்ள ஆளுமைமிக்கவர். இனி அவரைப்போல ஒரு மனிதர் திரைத்துறை, அரசியல், இலக்கியம், நாடகம், பொது வாழ்க்கை போன்றவற்றில் வருவதும், வெற்றிபெறுவதும் வாய்ப்பில்லாத ஒன்று.

கலைஞர் அவர்களின் படைப்புகளில் உங்களைக் கவர்ந்த படைப்புகள் என எவற்றைச் சொல்வீர்கள்?

நளாயினி என்னும் சிறுகதை, கார்க்கி அவர்களின் நாவலைத் தழுவி எழுதிய தாய், பண்டார வன்னியன் என்னும் நாவல், கவிதைகளில் இனமான ஏந்தல்கள் போன்ற பல்வேறு வகையான படைப்புகள் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவை. அவரது படைப்புகளில் திரைத்துறை வசனங்கள், புதிதாக வருபவர்களுக்குக்கூட தமிழ் கற்றுக்கொடுக்கும்.

கலைஞருக்கு அடுத்தபடியாக உங்களைக் கவர்ந்தவர் யார் ?

கலைஞரை வெறும் கலைஞராக மட்டுமே பார்க்கமுடியாது. பெரியாரியம், திராவிடம், ஆளுமை, பகுத்தறிவு, இயக்கப்பணி இதை யெல்லாம் வெச்சுதான் பார்க்கமுடியும். அப்படி இனி ஒருத்தர் வருவது கடினம். ஒருவரால் கவிதை மட்டுமே முடியும், ஒரு சிலரால் சிறுகதைகள் மட்டுமே எழுதமுடியும். ஆனால் கலைஞரால் மட்டும்தான் எல்லாவற்றையும் திறம்படச் செய்யமுடியும். அதில் வெற்றியும் பெறமுடியும். அவருக்கு நிகராக இன்னொருவர் இருக்கவே முடியாது.

'ஒரு வண்டி சென்றியு' - குறித்துக் கூறுங்களேன்...

சென்றியு என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் அதன் தன்மை என்ன, எப்படி இருக்கவேண்டும், அதன் வழமை என்ன, அது சாதாரண மக்களுக்காகச் சாதாரணமக்கள் எழுதிக்கொண்ட கவிதை வடிவம் - அதை இலக்கியச் சக்கரவர்த்திகள் வந்து முடித்துவைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லி 'ஒரு வண்டி சென்றியு' என்னும் புத்தகம் எழுதினேன்.

ஹைக்கூ, சென்ரியு, விமரைக்கூ -இவற்றில் உள்ள ஒற்றுமைகள் அல்லது வேறுபாடுகள் என்னென்ன?

சென்ரியு என்பது மானுட ஹைக்கூ, மற்றவை இயற்கை ஹைக்கூ. மானிடம் என்பது அன்றாட வாழ்விலிருந்து எடுப்பது. கேலி, கிண்டல், நையாண்டி போன்றவை பற்றி எழுதக்கூடியவை. ஹைக்கூ என்பது ஆசிரியக்கவிதை. விமரிக் என்பது ஐரோப்பியக் கவிதை. இந்த இரண்டும் சேர்ந்தது (விமரிக் + ஹைக்கூ) விமரைக்கூ என்று சொல்லப்படுகிறது. விமரிக்கூ கவிதைகளை எனக்கு முன்னால் கோவேந்தன் என்பவர் எழுதிவந்தார். அவருக்கு முன்னால் இலங்கையில் மகாகவி என்பவர் குறும்பா என்னும் வடிவில் எழுதிவந்தார். விமரைக்கூ என்பதில் முதல் வரியிலும் மூன்றாவது வரியிலும் இயைபுத் தொடை இருக்கும். உதாரணமாக,

‘திண்டுக்கல் பூட்டைத்
தீருடமுடியவில்லை தீருடன்
தீருடிப்போனான் வீட்டை’

இதில் வீட்டை, பூட்டை என்பது இயைபுத்தொடை.

‘பாபாவைத் தேடிப்போனான் நடிகன்

அவனுக்குத் தெரியாது
பாபாவும் பழைய நடிகன்’

இதுவும் விமரைக்கூ வடிவம்தான்.

உங்களுடைய புத்தகங்களைப் பல்வேறு நாடுகளில், பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கிறார்கள், எந்த மொழியிலாவது உங்கள் எழுத்துக்களை மொழிபெயர்ப்பதில் சிக்கல்களைச் சந்திக்கிறார்களா?

ஹாங்காங் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் கிரிகோரி ஜேம்ஸ் அவர்கள் என்னுடைய "கனா காணும் வினாக்கள்" என்னும் புத்தகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். அந்தப் புத்தகம் கவிதைகளால் ஆன கேள்விகளால் ஆனது. அதற்கு விடைகள் அவசியமில்லை. உதாரணமாக "பூமி கடைசியாகச் சுழன்று நிற்கும்போது நமக்கு இரவாக இருக்குமா? பகலாக இருக்குமா?" இதற்குப் பதில் சொல்லமுடியாது. ஆனால் சிந்திக்கவைக்கும். அதே போல "ஆகாயம் ஒரு சொட்டு மழைநீர் தயாரிக்க எவ்வளவு நேரம் எடுத்துக்கொள்ளும்?" "கண்ணாடியில் என் பிம்பத்திற்குப் பதிலாக நான் எப்போது தெரிவேன்?" என்பன. இது கேள்விகளால் ஆன முதல் புத்தகம் தமிழில். இதை மொழிபெயர்த்த

ஜேம்ஸ் அவர்கள் "கண்ணீர் அஞ்சலி போஸ்டரில் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறார், மரணம் அவ்வளவு இன்பமானது?" என்னும் இந்தக் கேள்வியைச் சரியாக மொழிபெயர்க்கமுடியாமல் இத்தாலியில் இருப்பவர்களிடம் விபரங்கள் கேட்டு மொழிபெயர்த்தார். காரணம் இத்தாலியில்தான் இந்தக் கண்ணீர் அஞ்சலி போஸ்டர் ஒட்டுவது வழக்கம். இந்த வகையான கேள்விகளால் ஆன கவிதைகளை முதன்முதலில் 314 கவிதைகளோடு நெருடா அவர்கள்தான் அறிமுகப்படுத்தினார். நான் கனாகாணும் வினாக்கள் மற்றும் இன்னும் சிலவினாக்கள் என்னும் இரண்டு புத்தகங்களில் சேர்த்து 312 கேள்விகள் கொண்ட கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறேன்.

உங்களுடைய புத்தகங்கள் எந்தெந்த மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன?

ஆங்கிலம், ஹிந்தி, ஜெர்மனி, மேண்டாரின், பிரெஞ்சு, அரபிக், உருது, ஸ்பேனிஷ் போன்ற மொழிகளில் "இன்னும் சில வினாக்கள்" என்னும் புத்தகம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மற்ற புத்தகங்கள் பொதுவாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இன்னொரு புத்தகம் ஹிந்தியில் மொழிபெயர்க்கப்பட இருக்கிறது.

நீங்கள் சிறந்த தமிழ்க்கவிஞர். எத்தனையோ தமிழ்ப்பெயர்கள் இருக்கும்போது உங்கள் மகனுக்கு வெளிநாட்டுக் கவிஞரான 'பாப்லோ நெருடா'வின் பெயரை வைக்குமளவுக்கு அவர்மேல் எப்படி ஈர்ப்பு வந்தது?

பாப்லோ நெருடா 1973இல் இறந்தார். அந்த வருடம்தான் என் மூத்த மகன் பிறந்தார். நெருடா பத்து வயதிலேயே தன் தாயைப்பற்றிக் கவிதை எழுதினார். இவருடைய 19ஆம் வயதில் முதல் கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்தது. ஸ்பானிய மொழியில் பெரும் கிளர்ச்சியும், பரபரப்பும் ஊட்டியது நெருடாவின் "இருபது காதல் கவிதைகளும் ஒரு விரக்திப் பாடலும்" என்ற கவிதைத் தொகுப்பு. இத்தொகுப்பு வெளியிடும் போது நெருடாவின் வயது இருபது. காதல்

கவிதைகளில் அதிர்ச்சியும் நேரடித்தன்மையும் கொண்ட அத்தொகுப்பு ஸ்பானிய மொழி பேசும் நாடுகளில் நெருடாவினைப் பிரபலமாக்கியது. சில ஆண்டுகள் சிலியின் தூதராக அவர் ரங்கூன் சென்றார். ஆறு ஆண்டுகள் இலங்கையிலும், சிங்கப்பூரிலும், ரங்கூனிலும் அவர் தூதராகப் பணியாற்றினார். இந்த ஆண்டுகளில் மாபெரும் இலக்கியவாதிகளான ப்ராஸ்ட், ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், வால்ட் விட்மன் போன்றவர்களுடைய எழுத்தின் அறிமுகம் இவருக்குக் கிடைத்தது.

தமிழில், "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்று பாடிய கணியன் பூங்குன்றனார் போலவே நெருடாவும் "பூமியின் தோல் உலகெங்கும் ஒன்றேதான் (The skin of the earth is same everywhere)" என்று பாடியுள்ளார். "இருபதாம் நூற்றாண்டில் உலக மொழிகள் எல்லாம் கண்ட மாபெரும் கவிஞர் இவரே" என்று லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளராகிய கேப்ரியல் மார்க்வெஸ், நெருடாவினைப் புகழ்கின்றார். அவருக்குள்ளிருந்த கவிதைக்கனல் அவரைத் தொடர்ந்து எழுதவைத்தது. மரணப்படுக்கையில் கூட பிரெஞ்சு நாவலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த கனமான புத்தகத்தைத் தூக்க கைகளில் சக்தி இல்லாதபோதும் ஒவ்வொரு பக்கமாகக் கிழித்துப் படித்தார். தன் எழுபதாவது வயதிலும் கூட அச்சிடுவதற்காக ஏழு புத்தகங்களைத் தயார் செய்து வைத்திருந்தார். மிகச்சிறந்த கவிதைகளை அவர் எழுதினார். அவரின் மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக என் மகனுக்கு பாப்லோ நெருடாவின் பெயரை வைத்தேன். பாரதிதாசன் மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக என் இளைய மகனுக்குப் "பாரதிதாசன்" என்று பெயர் வைத்தேன்.

மகாகவி என்னும் பட்டம் பாரதியாருக்குப்பின் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி?

கொல்லர்களில் ஒரு மகாகொல்லன் இருந்தால், தச்சர்களில் ஒரு மகாதச்சன் இருந்தால், நெசவாளியில் ஒரு மகாநெசவாளி இருந்தால், செருப்பு தைப்பவரில் ஒரு மகாபுத்திசாலி இருந்தால் நானும் மகாகவி என்று

ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். இந்தப் பட்டங்களின் மீதெல்லாம் எனக்குப் பற்றில்லை. நண்பர்களின் ஆசைக்காகக் கொடுத்தது அது. ஈரோடு தமிழன்பன் என்பதுதான் லட்சியக்குறியீடு. இந்த மகாகவி என்னும் பட்டத்தை 40 தமிழ்ச்சங்கங்கள் சேர்ந்து கொடுத்தது. பட்டங்கள் என்ன செய்யும்? படைப்புசுந்தான் பேசும்.

தொழில்நுட்பம் பெருகிவிட்ட நிலையில் இணையம் வாயிலாக எழுதவருபவர்களுக்கு நீங்கள் சொல்லவிரும்புவது?

உலகின் தலைசிறந்த படைப்பாளிகளைப் படிக்கவேண்டும். தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்க வேண்டும். எல்லாவற்றையும் படித்துக் கொண்டிருந்தால் நல்ல நூல்களைப் படிக்க முடியாமல், அதைக் கவனிக்கமுடியாமல் போய்விடும் வாய்ப்புண்டு. நம் வாசகன் யார்? யாருக்காக எழுதுகிறோம்? எனக்குத் தெரிந்ததை எழுதவேண்டுமா? அல்லது வாசகனுக்குத் தேவையானதை எழுதவேண்டுமா? படைப்பின் நோக்கம், அது சொல்லவரும் சுருத்து, படைப்பின் நெறிமுறைகள், அதன் வரைமுறைகள் என்னென்ன என எல்லாவற்றையும் கவனிக்க வேண்டும். வாசகன் என்பவன் யார், அவன் எதை விரும்புகிறான், பொழுதுபோக்குக்காகப் படிப்பவனா, சினிமா செய்திகள் படிப்பவனா, பாலியல் கட்டுரைகள் படிப்பவனா, விளையாட்டுச் செய்திகள் மீது நாட்டம் கொண்டவனா, ஜெயகாந்தன் புதுமைப்பித்தன் போன்றவர்களைத் தேடிப் படிப்பவனா போன்ற செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டு அதிலிருந்து வேறுபட்டு எழுதவேண்டும். குருவைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டு அவரிடம் கற்றுக்கொண்டு

அதிலிருந்து தனித்துவமாக எழுதவேண்டும். முதலில் நிறைய படிக்கவேண்டும். அப்புறம் படைக்கவேண்டும்.

பெண்கள் / குழந்தைகள் மீதான வன்முறைகளுக்குத் தீர்வு என்ன ?

இங்கு சினிமாவுக்குத் தணிக்கைக் குழு இருப்பது போல விளம்பரங்களுக்குத் தணிக்கை குழுவென்று ஒன்று இல்லை. கண்ட விளம்பரங்கள் வருகின்றன. குழந்தைகள் பெரியவங்களு எல்லோரும் பார்க்கிறோம். நல்லது எது கேட்டது எதுன்னு தெரியறதில்லை. குழந்தைகள் அதையேதான் வெளியிலும் செய்கிறார்கள். இங்கு தண்டனைகள் கடுமையாக்கப்படணும். சமூக நிர்வாகம், சட்டம் ஒழுங்கு சரியில்லை. கல்வி அமைப்புகள் வியாபார நிறுவனங்கள் ஆகிவிட்டன. இத்தனைத் தீமைகள் தடுப்பு மையங்கள், கோவில்கள், மதப்பிரச்சாரக் கூடங்கள் இருந்தும் இத்தனைத் தவறுகள் நடக்குதுன்னா சட்டம் சரியில்லாததுதான் காரணம். அரபு நாடுகளைப் போலச் சட்டங்கள் கடுமையாக்கப்பட்டால் மட்டுமே இந்த மாதிரியான குற்றங்கள் குறையும்.

தமிழாசிரியர், மேடைப்பேச்சாளர், இலக்கியவாதி.. இன்னும் பல பரிணாமங்களைக் கொண்ட நீங்கள் எதைப் பெரிதாக நினைக்கிறீர்கள்? உங்கள் படைப்புகளில் உங்களுக்குப் பிடித்த புத்தகங்கள் என்ன?

நான் எப்போதும் கவிஞனாக இருப்பதைத் தான் பெரிதாக நினைக்கிறேன். நான் எழுதிய புத்தகங்கள் எல்லாமே வெவ்வேறுதளங்களில்

பேசக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். ஒரு புத்தகத்திற்கும் இன்னொரு புத்தகத்திற்கும் வேறுபாடு இருக்கவேண்டும் என்று நினைப்பவன் நான். பாம்பு சட்டையிருப்பதைப்போல ஒன்று இல்லையெனில் இன்னொன்று என்று இருக்கக்கூடாது. அப்படி இருந்தால் மொழிக்கும் சலிப்பு ஏற்படும். படிப்பவர்களுக்கும் சலிப்பு ஏற்படும். ஒரு சின்ன விஷயத்தைக் கவிதையாக்க வேண்டுமெனில் கூட நான் நிறைய படிக்கிறேன், எந்த ஒரு படைப்பையும் நேசித்துப் படைக்க வேண்டும் என நினைக்கிறேன். எல்லா நூலுக்கும் ஒரு சமநிலையான நேசிப்பு, சமநிலையான பார்வை இருக்கணும். அப்படிதான் நான் எழுதிட்டு வரேன்.

‘வாழும் வள்ளுவ’ என்னும் உங்கள் நூலுக்குச் சாகித்திய அகாதமி விருது கிடைத்தது பற்றி?

மணிவாசகம் மெய்யப்பன், மாணிக்கம், பேராசிரியர் சுந்தரமூர்த்தி ஆகியோர் வள்ளுவம் என்னும் பத்திரிக்கை நடத்தினார்கள். முதல்

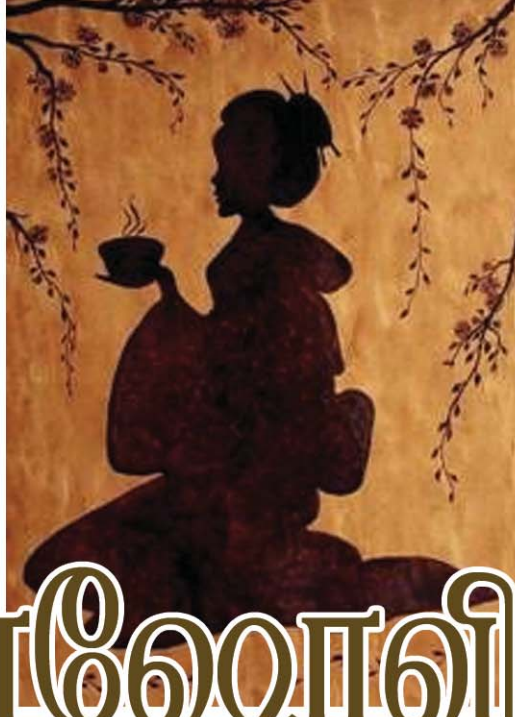
இதழுக்கு ஒரு கவிதை கேட்டார்கள், எழுதிக் கொடுத்தேன். இரண்டாம் இதழுக்கும் கேட்டார்கள், அப்போதும் எழுதிக் கொடுத்தேன். தொடர்ந்து என்னையே கேட்கும்போது வேற யாரையாவது எழுதிக் கொடுக்கச் சொல்லலாம், ஒருத்தர் எழுதினால் படிப்பவர்களுக்கும் சலிப்பு வந்துவிடும் என்று சொன்னேன். இல்லையில்லை நீங்கள்தான் எல்லா வாரமும் எழுதவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். சரியென்று தொடர்ந்து எழுதினேன். பிறகு முத்தாரம் இதழிலும் எழுதினேன். அதன் வேகமும் உழைப்பும் எனக்கே பிடித்திருந்ததால் தொடர்ந்து எழுதினேன். அதற்கு நிறைய வரவேற்பும் கிடைத்தது. அதைத் தொகுத்துப் பார்த்தபோது சிவத்தம்பி படைப்பின்மீதாகப் புதுக்கவிதையின் வாயிலாகக் கையாண்ட புது முயற்சி என்று சொல்லப் பட்டது. இந்த நூலுக்குச் சில எதிர்மறையான விமர்சனங்களும் வந்தன. அதையெல்லாம் தாண்டி இந்த நூல் என் மனதுக்கு நெருக்கமானதும் கூட.

ஆகஸ்ட் 15ம் அலமேலு மகனும்

விடிவதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் நேரமிருக்கிறது
வெள்ளைச் சட்டைய தேடி எடுத்தாச்சி
சட்டைப்பையில் குத்திக்க கொடி பேட்ஜலிக்கு
ஏற்பாடு செய்துவிடுவதாக
மணிகண்டன் சொல்லியிருக்கான்
ஆறு மணிக்குத் திடலுக்குப் போயிட்டா
மாநகராட்சிக்காரங்க வருவாங்க
சாக்லேட்டுக்கு உத்திரவாதம் உண்டு
அங்கிருந்து கடசி ஆபீஸ்க்கு
ஏழுமணிக்குள்ள போயிட்டா கேக் கிடைக்கும்
பிஸ்கெட் வேணும்னா ஸ்கூலுக்குத்தான் போகணும்
ஐடி கார்டு கேக்றான் எங்க போறதாம்?
எங்க சுத்துனாலும் ஒன்பது மணிக்குக்
கலெக்டர் ஆபீஸ் போயிடணும்
புளிசாதம் பொட்டலம் ரெண்டும்
தண்ணிப் பாக்கெட்டும் தேத்திட்டா
ஆத்தா சந்தோசப்படும்
போனவாட்டி பீங்கான் கோப்பையில்
மணிகண்டனுக்குக் காபி கெட்ச்சுது
ஆத்தாகிட்ட சொன்னப்போ
'ஒனக்குக் கூரு அம்புட்டுத்தாம்லே'னு
அன்னைக்குப் பூராம் பேசவேயில்லை.

பாலேஷாவின் பழைய குளம்

**ஆலயமணியின் மீது
ஓய்ந்து உறங்குகிறது
வண்ணத்துப் பூச்சி**

இது யோஸா பூசனின் அற்புதமான கவிதை. இங்குத் தியானத்தின் அமைதி எவ்வளவு அழகாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது பாருங்கள். ஆலயமணி நீண்ட பெரும் சப்தம் எழுப்பக்கூடிய ஒரு கருவியென்றாலும், அது அமைதியாக இருக்கும்போதுதான் ஆன்மாவென்கின்ற மென்மையான பட்டாம்பூச்சியால் நிம்மதியாக உறங்கமுடிகிறது.

தியானம் ஆன்மாவைத் தூய்மை செய்கிறது. தூய்மைதான் தியானமாகவும் பிரகாசிக்கிறது. தியானத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஹைக்கூ கவிதைகள் ஜப்பானில் ஏராளம் ஏராளம். ஆனாலும், நம்மில்

சிலர் புத்தரையும் பட்டாம்பூச்சிகளையும் அங்கிருந்து திருடிக் கவிதைகள் வடித்தாலும், ஆன்மாவின் அழகு அதில் வந்து எளிதில் உட்காருவதில்லை. காரணம் உண்மைத்தன்மைகளும், உணர்வுகளும் அதில் காணாமல் போய்விடுகின்றன.

**உதிர்ந்த பூ
கிளைக்குத் திரும்புகிறதோ?
வண்ணத்துப் பூச்சி**

- என்ற மோரிடேகாவின் கவிதையும் ஆன்மாவின் அழகைத் தியானத்தில் மெருகூட்டுகிறது. பூ உதிர்ந்த மரம் அழகை இழந்திருந்தாலும் ஆன்மா என்கின்ற பட்டாம்பூச்சி அங்குத் திரும்பும்போது மீண்டும் அம்மரம் அழகாகிவிடுகிறது. இது வாழ்க்கையின்

படிமக்கூறுகளைத் துல்லியமாக விளக்குகிறது.

ஹைக்கூ கவிதைகளைத் தியானத்தின் ஓர் அங்கமாகவே ஜென் துறவிகள் பயன்படுத்தினார்கள். தியானத்தின் உள் விளக்கங்களை இதன் மூலம், அவர்களால் சுருக்கமாகவும் எளிதாகவும் சொல்ல முடிந்தது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை தியானம் என்பது, கடுமையான பயிற்சிகளே கிடையாது.

ஐம்புலன்களின் உணர்வுகள்தான் தியானம் என்று எளிமையாகச் சொல்கிறது ஜென் தத்துவம். பார்வையைக் கொண்டு பார்த்தல், செவியின் வழியாகக் கேட்டல், நாசியின் வழியாக நுகர்தல், நாலைக் கொண்டு சுவைத்தல், பகர்தல் மெய்க் கொண்டு உணர்தல் இவற்றையெல்லாம் ஒழுங்காகப் பராமரித்தாலே ஆன்மாதூய்மையடைந்துவிடுவதாக இவர்களின் தத்துவம் சொல்கிறது.

அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஆன்மா என்பது ஒரு காலியான கோப்பை. அவற்றை எதைக் கொண்டு நிரப்புகிறோம் என்பதைப் பொறுத்தே அழகுறவதும் அல்லது அழகிழப்பதுமாகும்.

**எந்தப்பு மரத்திலிருந்து
தெரியவில்லை
ஆகா நறுமணம்**

- இது பாஷோவின் ஒரு அழகிய கவிதை. பூக்கள் நிறைந்த வனத்தில் நல்ல நறுமணம் வருகிறது. எல்லா மரமும் பூத்திருக்கிறது. ஆனால் நாசியின் வழி நுழைந்து ஆன்மாவைப் பரவசம் செய்யும் நறுமணத்தைக் கொண்ட அந்தப் பூமரம் எதுவென்று மட்டும் தெரியவில்லை. இதில் கவனித்துப் பாருங்கள். எங்கும் மிகைத்த கற்பனைகள் கிடையாது, காணாத காட்சிகளில்லை, வெறும் உணர்வை மட்டுமே தாங்கி நிற்கிறது. தெளிவு என்பது எதிலிருந்தும் நாம் பெற்றுவிடலாம் என்கின்ற உள்ளடக்கம் தானாகவே வந்து உட்கார்ந்து கொள்கிறது.

**இலைகளில்லாத கிளையில்
ஓய்வெடுக்கிறது காகம்
இலையுதிர்க் காலத்து இரவு**

- இதுவும் கூட, பாஷோ அவர்கள் எழுதிய கவிதைதான். மனிதர்களில் பெரும்பாலும் நாளைையைப் பற்றிய சிந்தனைகளிலேயே இன்றைய பொழுதை வீணடித்து விடுகிறார்கள் அல்லது அச்சம் கொண்டு பயந்து பதுங்கிக்

கொள்கிறார்கள். இவை ஆன்மாவை மிகுந்த அயற்சிக்கு ஆளாக்கிவிடுகிறது. ஆனால், இங்கே இந்தக் காகத்திற்கு அப்படிப்பட்ட சிந்தனை களெதுவுமில்லை. இலைகள் படர்ந்திருந்தபோதும் அங்குதான் ஓய்வெடுத்தது. இப்போதும், இலைகளே இல்லையென்றாலும் அங்குதான் ஓய்வெடுக்கிறது. அதற்குத் தேவை ஓய்வெடுப்பதற்கு ஒரு மரம் மட்டும் தான். அதுவும் பழகிய மரமென்பதால் அஃதுவே அதற்குப் போதுமானதாகவும் இருக்கிறது.

இங்குப் பலதரப்பட்ட மனிதர்களை நாம் சந்திக்கிறோம். ஒருவன் ராஜாவாக இருக்கலாம், ஒருவன் மந்திரியாக இருக்கலாம். இங்கேயேதான் தனவந்தர்களும் ஏழைகளும் குடிமக்களும் கூட இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மட்டுமே கொண்டது தானா இந்தப் பிரபஞ்சம்? அநாதிகள், மாற்றுத்திறனாளிகள், ஏன் பிச்சைக்காரர்களும் கூட இருக்கிறார்கள். நீ எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருந்துகொள்.. பொதுவில் மனிதனாக இரு என்பதுதான் ஜென் தத்துவம். இதைத்தான் எத்துணை அழகாக இஸ்ஸா அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார் பாருங்கள்..

**பெட்டிக்குள் வந்தபின்
எல்லாக்காய்களும் சமம்
சதுரங்கக் காய்கள்**

இஸ்ஸா அவர்களின் மற்றுமொரு ஹைக்கூ அரிசியைத் தூவினேன் இதுவும் பாவச் செயலே கோழிகளுக்குள் சண்டை

- நன்மையின் காரணமாக உதவி செய்யப்போய்க் கோழிகள் சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றன. அப்படிப் பார்க்கப்போனால் இதுவும் கூட பாவச்செயல்தான். அதற்காக அழகிய உணர்வுகளை மாற்றிக்கொள்ளக் கூடாது என்பதைத்தான் இந்தக் கவிதை எளிமையாகச் சொல்கிறது.

திரைப்பட நிகழ்வொன்றிற்காக இந்தியா வந்திருந்த புகழ் பெற்ற நடிகர் ஜாக்கிசான் மேடையில் இருந்த காகிதக் குப்பைகளை எடுத்து எந்தவித சங்கோஜமுமில்லாமல் குப்பைக் கூடையில் போட்டதை எல்லோராலும் காணமுடிந்தது. அதை இங்கிருந்த ஊடகங்கள் மிகவும் ஆகா! ஓகோ வென்று சிலாகித்தன. ஆனால் அவர்கள் எப்படிமே அப்படித்தான்.

அவர்கள் நாட்டின் தியான ஒழுக்கம் அதைத்தான் அவர்களுக்கு முதலில் சொல்லிக் கொடுக்கிறது. புகழுக்காக எதையும் அவர்கள் செய்வதே கிடையாது. புகழ் தானாக வந்து சேர்ந்துவிடுகிறது. அதையும் அவர்கள் மண்டையில் ஏற்றிக் கொள்வதில்லை.

'நானொரு புத்தர்' என்று சொல்லிக்கொள்வதை ஜென் குருக்கள் என்றும் விரும்புவதில்லை. புத்தரைப் புத்தரால் மட்டுமே உணரமுடியும் என்பதுதான் அவர்களின் தத்துவார்த்தம். 'கவலைகளின் கதவை எப்போதும் மூடியே வையுங்கள். அதைத் திறந்தால் எப்போதும் கவலையாகவே இருக்கும்' என்பது ஜென்மொழி.

**'திருடன் போன பின்பும்
சாளரத்தில் தெரிகிறது
நிலா'**

- தன் வீட்டில் திருடனொருவன் எல்லாவற்றையும் திருடிக்கொண்டு சென்ற பிறகும் நிலவை மட்டும் திருடாமல் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டான் என்று சொல்லி நிகழ்காலத்தை இரகிக்கிறார், கவிஞர் ரியோகான்.

தேநீர் தியானம்

ஜப்பானியர்களின் தியான முறைகளில் தேநீர் தியானமும் முக்கியமான பங்களிக்கிறது.

**'அவர்கள் விற்ற தேநீரால்
எந்தப் பயனுமில்லை
கோடைக்காலத்து மரம்'**

-இஸ்ஸா

**'காலை நேரத்துப் பொழுதுகளில்
தேநீர் சுவைக்கிறது
மழை மூட்டம்'**

-இஸ்ஸா

இஸ்ஸா என்றாலே தேநீர்க் கோப்பை என்றுதான் பொருள். தேநீரைப் பற்றி அதிகமாகக் கவிதைகள் எழுதியவரும் கூட இவர்.

ஜப்பானியர்களின் விருந்தோம்பல் நிகழ்வுகளில் முக்கியப் பங்களிப்பு தேநீர் அளிப்பதாகும். நாம் சாதாரணமாக வீட்டில் தயாரிப்பதுபோல் அவர்கள் தேநீரை அத்தனை எளிதில் தயாரித்துவிடுவதில்லை. அதன்

ஒவ்வொரு நிகழ்வுமே இரசனையின் உச்சத்தைத் தொட்டுவிடுகிறார்கள்.

ஜென் தத்துவத்தில் TEA MEDITATION என்கின்ற தேயிலை தியானம் ஒரு முக்கிய அங்கமாகவே இருக்கிறது. இப்போதும் கூட அவர்கள் நடத்தும் ஹைக்கூ விழாக்களில் தேநீர் அளிப்பது முக்கியமான பங்களிப்பாக நிகழ்கிறது.

ஹைக்கூவிற்கும், தேயிலை தியானத்திற்கும் என்னதான் சம்பந்தம்? என்ற நியாயமான கேள்விகள் எழுவதும் சரிதான். ஜென் துறவிகள் தங்களின் தியான வழிமுறைகளை அங்கிருந்து தான் தொடங்குகிறார்கள். ஹைக்கூ கவிதைகளில் புத்தருக்கு அடுத்து தேநீரைப் பற்றித்தான் அதிகமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

பில் வாட்டர்ஸ் என்ற ஆங்கில ஹைக்கூ கவிஞரின் கவிதையொன்று இதன் தியான அழகை மிக நுட்பமாகச் சொல்கிறது.

**'ஒரு கோள்
சுழல்கிறது மேற்பரப்பில்
என் தேநீர்'**

சூடான தேநீரிலிருந்து மேலெழும் ஆவியானது ஒரு அண்டத்தை அவர் கண்முன் கொண்டுவந்துவிடுகிறது. தேயிலை தியானம் என்பது வாழ்வியலின் முக்கியம் என்றே இன்றும் ஜப்பானியர்கள் கருதுகிறார்கள். தேநீரைப் போலவே அவர்களின் வாழ்க்கை முறையில் இந்தத் தியானம் உருவானதும் மிகச் சுவாரசியமானது.

ஈசாய் ஜென்ஜீ (EISAI ZENJI) என்ற ஜென் புத்த துறவிதான், கி.பி.1191ஆம் ஆண்டு சீனாவிலிருந்து, தேயிலை விதைகளைக் கொண்டுவந்து, ஜப்பானில் முதன்முதலில் பயிர் செய்கிறார். அவர் இந்தியாவிலும் பயணம் செய்ததாக அவரது பயணக்குறிப்புகள் சொல்கின்றன.

ஜப்பானில் தேநீர் சம்பந்தமான முதல் புத்தகமான, 'கிசாயா யோகோக்கி' (ஆரோக்கியம் தரும் தேநீர்) என்ற புத்தகத்தை எழுதியவரும் ஈசாய் ஜென்ஜீ தான். இந்தத் தொகுதி 1211இல் எழுதப்பட்டது. தேயிலை மனநலம் பிறழ்ந்தவர்களைக் குணமாக்குவதாகவும், வாழ்க்கை முறைமையை முழுமையாக்கும் திறன் கொண்டதாக இருப்பதாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஐந்து முக்கிய உறுப்புகளில், குறிப்பாக இதயத்தில் ஒரு நேர்மறையான விளைவை ஏற்படுத்தும் ஆற்றல் இதற்கு உண்டு என்பதை விவரிக்கிறது அவரது நூல். அதுமட்டுமில்லாமல் தேயிலையின் மருத்துவக் குணங்களையும் விவரிக்கிறது.

தேநீர், உற்சாகத் தூண்டுதலாகச் செயல்படுவதாகவும் அது மட்டுமில்லாமல், தாகத்தைத் தணித்தல், அசீரணத்தை நீக்குதல், அம்மைக் கட்டிகளைக் குணப்படுத்துதல், சிறுநீர் மற்றும் மூளை செயல்பாடுகளை மேம்படுத்துதல் ஆகியவற்றைச் செய்வதாகவும் இந்த நூலில் விவரிக்கிறார்.

இந்த நூலுக்குப் பிறகுதான் தியானத்தின் ஒரு அங்கமாகத் தேநீர் தியானமும் உருவாகத் தொடங்கிப் பின்னர் அது ஜென்களின் வாழ்வில் ஒரு அங்கமாகவும் விரிவடைகிறது. சாமுராய்கள் மத்தியிலும் தேநீர் குடிக்கும் பழக்கம் மிகவும் பிரபலமடைந்தது. ஆன்மாவின் தூய்மையை இந்தத் தியானம் விரிவு செய்வதாக ஜப்பானியர்கள் மிகவும் நம்புகிறார்கள்.

தேநீர் தியான முறை

தேநீர் தயாரிப்பவர் நல்ல மனநிலையில் மட்டுமே இருக்கவேண்டும். தளர்வான ஆடை உடுத்தியிருக்கவேண்டும். முதலில் அவர், தன்னையும் தூய்மையாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நல்ல தேயிலையாகத் தேர்வுசெய்து எடுத்துக்கொள்ளும் முன்பாக தேநீர் தயாரிக்கும் பாத்திரத்தைச் சுத்தமாகக் கழுவ வேண்டும். அந்தப் பாத்திரத்தின் அழகை இரசிப்பதும் இதிலொரு அங்கமாகும்.

அடுப்பைப் பற்றவைத்துச் சுத்தமான நீரைப் பாத்திரத்திலிட்டுக் கொதிக்கவிடவேண்டும். அது கொதிக்கும்போது எழும் சலங்கைக் கொந்தளிப்பில் ஒரு வாசமெழும். அதையும் அனுபவிக்கவேண்டும், அதிலிருந்தெழும் இசையை ரசிக்கவேண்டும். பின்னர் தேயிலையையிட்டுப் பக்குவத்தில் இறக்கி வைத்து அதன் இலயிப்போடே தேநீரைத் தயாரித்து, சுத்தமான அழகிய வேலைப்பாடுள்ள கோப்பைகளில் ஒரு துணியின் மேல் வைத்து விருந்தாளிகளுக்குத் தரவேண்டும், தானும் பருக

வேண்டும். அந்த இடம் அமைதியான சூழலைக் கொண்டதாகவும் மெல்லிய இசை நிறைந்ததாகவும் இருத்தல் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும்.

தேநீரை அப்படியேவும் குடிக்கக்கூடாது. அதிலிருந்து மேலெழும் நறுமணம் கூடிய ஆவியை முகர்ந்து இரசித்துப் பருகவேண்டும். அதற்கு முன்பாக அதற்கு நன்றி சொல்லிவிட்டுத் தான் பருகவேண்டும். அவசர அவசரமாகவும் பருகக்கூடாது. உதட்டில் மெல்லக் கோப்பையை இணைத்துச் சிறிதுசிறிதாக அருந்தி அதன் சுவையில் மனம் ஒன்றி இலயிக்க வேண்டும். ஆன்மா அதனில் பெரும் எழுச்சியுடன் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்வதாகத் தேநீர் தியான நூல்கள் சொல்கின்றன.

இந்த நிகழ்வின் போது அவர்கள் அதனால் உணரும் உணர்வுகளை ஹைக்கூ கவிதைகளாகப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். நினைத்துப்பாருங்கள், சுவையான தேநீர் அருமையான கவிமன்றம். எத்துணை அழகு!

ஜப்பானில் இதற்காகவே ஆண்டுக் கொருமுறை தேநீர் திருவிழாவையும் அவர்கள் நடத்துகிறார்கள். ஹைக்கூ எழுதுவதற்கும் முக்கியமான தேவையென்றே தேநீர் தியானம் செய்பவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

மூன்று வரிகளில் ஒவ்வொரு வரி எழுதும்போதும் இதே இரசனை ஹைக்கூவிற்கும் தேவைப்படுவதாகச் சொல்லும் அவர்கள், ஒரு ஹைக்கூ எழுதுவதற்குச் சில நேரங்களில் ஒரு நாள் கூட ஆகுமாம். காட்சிகள் வேறொரு தளத்திற்குக் கொண்டு செல்லவில்லை யென்றால் அதை அவர்கள் ஹைக்கூ வாகவே எடுத்துக்கொள்வதுமில்லை.

இலையுதிர் காற்று

அதிரும் ஓலம்

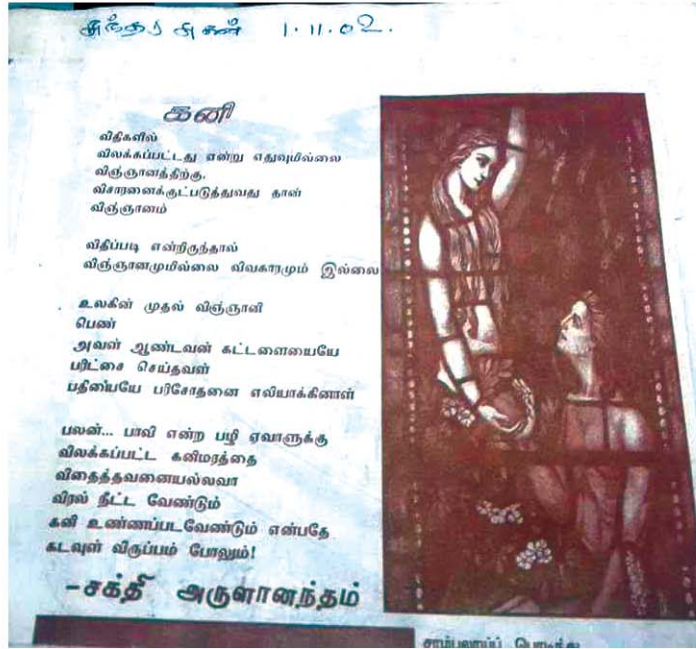
இலைகளின் சலசலப்பு

- வொர்ஜில் ஹட்டன்

- இன்னும் தூர் வாருவோம். ■

தஞ்சை மண்ணின் வீரிய விளைச்சல்.. சுகன்

சுந்தரசரவணன் எனும் சுகன், சுந்தரசுகன்@சௌந்தரசுகன் சிற்றிதழின் ஆசிரியர். புகழ் வெளிச்சம் மறுக்கப்பட்டவர். பல படைப்பாளர்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்தவர். கவிஞர், எழுத்தாளர், சிற்றிதழ்கள் வரலாற்றை ஆவணப்படமெடுத்தவர், பள்ளி ஆசிரியர், தமிழ் உணர்வாளர். தன் பிள்ளைகளுக்கு இதழாளன், பூஞ்சாலி(மறைந்துபோன பாரம்பரிய நெல் வகை)என்று பெயர் வைத்தவர். எப்போதும் என்னை வியப்படையவைக்கும் ஆளுமைகளுள் ஒருவர். ஒரு தவம் போலத் தொடர்ந்து அவர் சுகன் இதழைக் கொண்டுவந்தார். தலையங்கங்கள் எழுதவேண்டுமே என்பதற்கல்லாமல், சடங்குத்தனமின்றி, உண்மையான சமூக அக்கறையுடன், அறச்சீற்றத்துடன் எழுதப்பட்டவை.

'எழுதுகோலால் எண்ணக்கண் திறப்போம்' எனும் தலையங்கப்பகுதி சிவனின் நெற்றிக்கண் திறப்பு போல்.

'எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு'

என்கிற வள்ளுவத்தை வழிமொழிவது.

333 இதழ்கள், அவர் மறைவுக்குப்பின் ஓரிதழ் என 334 இதழ்கள், சுகன் தன் ஊனையும், உயிரையும் உருக்கிக் கொடுக்கப்பட்டவை. தமிழகத்தின் குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தைச் சுகனின் எழுதுகோல் வெளிச்சமிட்டிருக்கிறது.

சௌந்தர சுகன் ஆகஸ்ட் 2014 இதழில்...

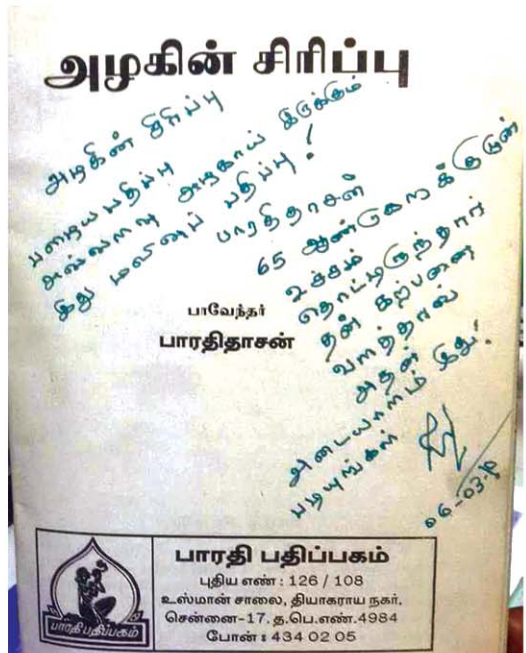
"தாய்மொழிக் கல்வி மறுப்பு, மதுக்கடைகளை மூலைக்கு மூலை திறந்து வைத்து இலாபம் பார்த்தல், மதத்தின் பெயரால் சாதியின் பெயரால் அரசியல், அதனால் ஒடுக்குதல் என்கிறபோது படைப்பாளிகள் என்று சொல்லப்படுகிற நாம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறோம்? அன்னிய நாட்டு இலக்கிய இசங்களைக் கையிலெடுத்து உலகத்தரத்தில் (?) கலக்கி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நம் படைப்புகளில் இன்றைய அவலங்களை அம்பலப்படுத்த நாம் தயாராக இருக்கிறோமா? பாதுகாப்பாய் வாழ்வதற்கான சகல வழிகளையும் பலப்படுத்துகிற நமது ஆசைக்குப் பின்னால் நாம் படைப்பாளி என்று சொல்லிக்கொள்வதும் ஒரு கௌரவம் என்பதாக இருக்கிறது நமது அடையாளம்." இப்படிச் சொல்கிற திராணி "வாழ்க்கை இலட்சங்களுக்காக அல்ல இலட்சியங்களுக்காக" என்று சொல்பவரால் தானே முடியும்.

90களில் விகடன், குமுதம், வாசகி, ராணி, தேவி போன்ற வார இதழ்கள், அப்போது பிரபலமாக இருந்த மாத நாவல்கள் போன்றவற்றிற்கு வாசகர் கூடிதம், துணுக்கு எழுதுவது எனத் தொடங்கிய என் எழுத்துப்பயணம் கவிதை, சிறுகதை என வளரத்தொடங்கிய காலம். கவிஞர் சூரியநிலா சுகன் இதழை அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். நவம்பர் 2002ல் சுகன் இதழில் 'விலக்கப்பட்ட கவி' எனும் என் முதல் கவிதை வந்தது. கவிதைகளைத் தொடர்ந்து ஒரு சிறுகதை. அடுத்து ஒரு கதை. அதனுடன் அதற்குப் பொருத்தமான ஓவியம் ஒன்றை அனுப்பியபோது, அலைபேசியில் பேசிய சுகன் கதை பழமை நெடி அடிப்பதாகக் கூறிவிட்டு ஓவியத்தை வேறொரு படைப்புக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்வதாகக் கூறி அந்த ஓவியத்தையும் வெளியிட்டார். ஓவியம் குறித்து எவ்விதப் புரிதலுமற்றுக் கிறுக்கிக்கொண்டிருந்த எனக்குச் சிறிதேனும் புரிதல் ஏற்படுத்தியவை சுகன் இதழில் தாங்கிக் கொடுத்த ஓவியம் குறித்து எழுதிய சில கட்டுரைகளும், சுகனின் கருத்துகளும் தான்.

வடகிழக்குப் பருவமழை.. இந்தச் சொற்றொடரை நாளிதழில் படிக்கும்போதோ, தொலைக்காட்சியில் வானிலை அறிக்கை கேட்கும்போதோ என் கவிதையொன்று ஞாபகம்

வரும். அது 'துயரத்துடன் பெய்யும் வடகிழக்கு பருவமழை'. 2006ஆம் ஆண்டு அக்டோபர், தீபாவளி சமயம். கடையில் நான் மட்டும் அமர்ந்து பெய்துகொண்டிருந்த மழையைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பள்ளிச் சிறுவர்கள் குதூகலத்துடன் கூச்சலிட்டபடி ஓடுகின்றனர்.

பண்டிகைக்கு முன்பே கம்பெனிகள் போனஸ் வழங்குவார்கள். ஆனால் முறை சாராத தொழிலாளர்களுக்குப் பண்டிகைக்கு முதல்நாள் தான் போனஸ் கிடைக்கும். அவர்கள் பண்டிகைச் செலவுகளை எப்படிச் சமாளிப்பார்கள்? குழந்தைகள் எதிர்பார்ப்பை எவ்விதம் பூர்த்தி செய்வார்கள்? மனைவியின் நகையை அடகு வைக்கவேண்டும் அல்லது கந்துவட்டிக்கு வாங்கவேண்டும். இப்படி என் சிந்தனை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது கோடைப் பண்பலையில் நடிகை ஸ்ரீவித்யா மரணம் என்ற அறிவிப்பைக் கேட்டதும் மனத் துயரம் கூடியது. ஸ்ரீவித்யாவின் கண்கள், அவர் குரல் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். குரல் என்றதும் அவர் அம்மா எம்.எல்.வியை நினைவு கூறாமல் இருக்க முடியுமா? தன் அம்மாவுடன் ஸ்ரீவித்யாவுக்கு ஏற்பட்ட பிணக்கு, அவரின் பொருந்தாக் காதல் திருமணம், அதிலிருந்து விடுபட அவர் நடத்திய

போராட்டம்.. இறுதியில் நோயின் பிடியில் சிக்கி இறந்தும் விட்டார்.

உறவுகளுடன் போர் என்பது கைப்பிடி இல்லாத இருபுறமும் தீட்டப்பட்ட வாள் போன்றது. வதைபடாமல் வதைப்பது சாத்தியமில்லை. இத்தகைய

எண்ணவோட்டங்கள் கொந்தளிப்பான மனநிலைக்குக் கொண்டு சென்றன. இப்போது மழையைப் பார்க்கும்போது அது துயரத்துடன் பெய்வது போலத் தோன்றியது.

அந்த உணர்வை அப்படியே ஒரு கவிதையாக்கிவிட்டு நண்பர் சுகனை அலைபேசியில் அழைத்தேன். அவர் தன் வழமையான மென்குரலில் 'அம்மா சொல்லுங்கம்மா' என்றார். 'சுகன்.. ஒரு பேனாவும் பேப்பரும் எடுத்துக்கோங்க..நான் சொல்வதை அப்படியே எழுதிக்கொள்ளுங்கள்'. அந்தக் கவிதையை அலைபேசி வழியாகச் சொல்லச் சொல்ல சுகன் எழுதிக்கொண்டார். அதைச் சொல்லிமுடித்ததும் மனக்கொந்தளிப்பு சற்று அடங்கியது போலிருந்தது. பிறகு என்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டு 'சுகன்.. கவிதை உங்களுக்குப் பிடித்திருந்தால் இதழில் போடுங்கள், இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. உங்களிடம் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றியது அவ்வளவுதான்' என்றேன். நவம்பர் இதழில் அந்தக் கவிதை வெளியானது.

என்னுடைய முதல் கவிதைத் தொகுப்பான 'இருண்மையிலிருந்து'க்கு சுகன் விமர்சனம் எழுதியபோது 'படைப்பாளி திடீரென உறைந்துபோகிற ஒரு நிலை வரும். அதைச் சமாளித்துவிட்டால் தொடரலாம்' எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவர் வாய்க்குச் சர்க்கரைதான் போடவேண்டும். இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகள், சிறுகதை, ஓவியம் எனப் பரபரப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்த நான் அப்படியே உறைந்துவிட்டேன். சுகன் அதிலிருந்து என்னை வெளியே கொண்டு வர முயன்றார். கவிஞர், எழுத்தாளர், 'எழுத்தாளி' எனும் அமைப்பை உருவாக்கித் தஞ்சையில் இலக்கியக் கூட்டங்களை நடத்திவரும் கிருஷ்ணப்ரியாவின் 'வெட்கத்தில் நனைகின்ற' சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு ஓவியங்கள் வரையச் செய்தார். சுகனுடைய சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு முகப்போவியம் வரையும்

வாய்ப்பளித்தார். அதை வண்ணத்தில் கொண்டு வரமுடியவில்லை என்கிற வருத்தத்தை என்னிடம் பகிர்ந்துகொண்டார். நத்தை ஓட்டிலிருந்து வெளியே வந்துவிட்டு மீண்டும் அதனுள் பதுங்கிக்கொள்வதைப்போலப் பதுங்கிக்கொண்ட என்னை 'ஏதேனும் எழுதுங்கள்.. எதுவும் எழுதமுடியாவிட்டால் டைரியாவது எழுதுங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார். அவர் மறைந்தபிறகு இப்போது முகநூலில் எழுதுகிறேன். பார்த்து, எண்ணங்களைப் பகிர சுகன்தான் இல்லை.

பாவேந்தர் பாரதிதாசனைப்பற்றிச் சுகனில் ஒரு கட்டுரை வந்தது. அதில் சுகன் "திராவிடப் பாரம்பரியத்தில் வந்த கனிமொழி பாரதிதாசனைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட்டார்" எனத் தன் வருத்தத்தைப் பதிவு செய்தார். கனிமொழியின் கருத்தை நான் வழிமொழிந்தபோது அது தவறான கருத்து எனக் கூறி, 'அழகின் சிரிப்பு' எனும் சிறு நூலை, "அழகின் சிரிப்பு, பழைய பதிப்பு அவ்வளவு அழகாக இருக்கும். இது மலிவுப்பதிப்பு. பாரதிதாசன் 65ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உச்சம் தொட்டிருந்தார் தன் கவிவளத்தால். அதன் அடையாளம் இது! படியங்கள்" என்கிற குறிப்போடு அனுப்பியிருந்தார்.

தலையங்கத்தை அடுத்துச் சுகன் இதழில் குறிப்பிடத்தக்க பகுதி 'கூர்' எனும் வாசகர் கடிதம் பகுதி. விரிவான விமர்சனங்கள், அதையொட்டிய விவாதங்கள் சுகன் இதழில்தான் சாத்தியம். நான் செளந்தரசுகனால் உருவான படைப்பாளி. நான் மட்டுமல்ல.. நிலாமகள், பா.உஷாராணி, மணிச்சுடர், கிருஷ்ணப்ரியா போன்ற பெண்படைப்பாளிகளை உற்சாகப்படுத்தினார். அவர் மறைவுக்குப் பின் நான் கொண்டுவந்த என்னுடைய கவிதைத் தொகுப்பான 'தொடுவானமற்ற கடலை' 'சிற்றிதழ்ப்போராளி' சுகனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து இருக்கிறேன்.

அவருக்குத் திரைத்துறைக்குச் செல்லும் ஆர்வமிருந்தது. மகன்மீது அளவற்ற பாசம் வைத்த அவருடைய அன்னை இதழ்ப்பணி என்கிற கயிற்றால் கட்டி தஞ்சையிலேயே தங்க வைத்துவிட்டார். நாவல் எழுத விரும்பினார். அது நடக்கவில்லை.

இதைப் பகிரும் இந்த வேளையில் நண்பர் சுகன் இல்லை. பேசும் கலை எனக்குக் கை வாராதது. அலைபேசியில் பேசும்போது விசயத்தைச் சொல்லிவிட்டு அப்புறம்? அவ்வளவுதானே? என்று உரையாடலை முடித்துவிடுவேன். சுகனிடம் பேசும்போது மட்டும்தான் ரீசார்ஜ் செய்துவிட்டுப் பேசுவேன். காரணம் உரையாடல் எவ்வளவு நேரம் நீடிக்கும் என்று தெரியாது. சுகன் ஒரு சுமைதாங்கிக் கல் போலவே எல்லோருக்கும் இளைப்பாறலைத் தந்திருக்கிறார். அம்மா வீடு என்பது பெண்களுக்கு உணர்வுபூர்வமான ஒன்று. சுகனின் "அம்மா வீடு" அப்படித்தான் எனக்கு. தஞ்சை ப்ரகாஷ் மீது அளவற்ற அன்பு கொண்டிருந்த சுகன் அவர் பெயரால் எனக்கு எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன், அமைச்சர் உபயதூல்லா கரங்களால் விருதளித்துச் சிறப்பு செய்தார். வதனா, லீலா, இதழாளன், பூஞ்சாலிக்கு மட்டுமல்ல, சுகன் வாசகர்கள் அனைவருக்குமே இழிப்புதான்.

படைப்பாளியின் பணி தொடரோட்டம். அவரவர் பங்களிப்பைச் செய்துவிட்டு அடுத்து வருபவரிடம் கையளித்துவிட்டுச் செல்ல வேண்டியதுதான். இன்னும் செய்திருப்பார் என்றாலும், ஐந்து கவிதைத் தொகுப்புகள், சிறுகதைத் தொகுப்பு, ஆவணப்படம், 333 இதழ்கள், நிறைய படைப்பாளிகளைக் கவனப்படுத்தியது என நிறைவாகவே செய்திருக்கிறார்.

மறதி நிறைந்த உலகில் அந்த மகத்தான மனிதரை நினைவூட்டும் தகவு மின்னிதழுக்கு

நெகிழ்ந்த நன்றி.

அலைபேசியில் சொன்ன அந்தக் கவிதை

துயரத்துடன் பெய்யும் வடகிழக்கு பருவமழை

திருவனந்தபுரத்தில்

அரசு மரியாதையுடன் சற்றுமுன்

தகனம் செய்யப்பட்டது

ஸ்ரீவித்யாவின் உடல்..

பண்பலையில் செய்தி வாசித்தபோது

தீவிரமடைந்த பருவமழை

துயரத்துடன் பெய்துகொண்டிருந்தது

பாதியில் முடிந்த பள்ளி

நனைந்தபடி ஓடும் பிள்ளைகள்

மகிமைப்படுத்துகிறார்கள் மழையை

சீராய் ஏறியிறங்கிக்கொண்டிருக்கும்

நெஞ்சுடன்

குழிவிழுந்த கண்களில் உயிர்வைத்து

மின்விசிறியின் இயக்கத்தை

வெறித்துக்கொண்டிருக்கும் அப்பா

பேருரு கொள்கிறார்

அந்த வாடிக்கையாளரின் சாயலில்

வீடு திரும்பும்போது வாங்கவிருக்கும்

போனலை எதிர்பார்த்து பிள்ளைகளுக்கு

உடையாய் பலகாரமாய் பட்டாசாய்

மாறிய மனைவியின் தாலிக்கொடி

வங்கியின் லாக்கரில் புரண்டுகொடுக்கிறது

விடிந்தால் தீபாவளி

வெடித்துச் சொல்கிறது தூரத்துப் பட்டாசு ஒலி. ■

முதல் மழைத்துளி

மனிதன் எப்போது கூட்டம்கூட்டமாக வாழ ஆரம்பித்தானோ, அப்போதே அவன் சமூகம் சார்ந்த கலாச்சாரமும் வளர்ந்தது. வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட நாடு தன் பலத்தையும் மேலாண்மையையும் முன்னிலைப்படுத்த, மாற்றுக்கலாச்சாரத்தைக் கடைபிடிக்கும் நலிந்த நாட்டினைக் கைப்பற்றி அந்நாட்டின் கலாச்சார ஒழிப்பை உலகமயமாதல் என்ற அதிநவீன தத்துவத்தின்

அடிப்படையில் நியாயப்படுத்துகிறது. சமூகச் சிதைவு, நூலக எரிப்பு, இன அழிப்பு என அது நீண்டுகொண்டே போய் நலிந்த இனத்தவரின் தொன்மையான சரித்திரப் பதிவுகள் நிர்மூலமாக்கப்படுகின்றன.

இதைப் போல 1519 ஆம் ஆண்டு ஸ்பெயின் அரசாங்கத்தினரால் தங்களின் கலாச்சார அடையாளங்களை இழந்தவர்கள்தான் மயன் இனத்தவர்கள். தற்போதிருக்கும் மத்திய

அமெரிக்காவின் தெற்கு மெக்ஸிகோ, குவண்டமாலா, வடக்கு பெலீஸ் மற்றும் ஹோண்டூராலை உள்ளடக்கிய பகுதியில்தான் 1500 வருடங்களுக்கு முன்பு மயன் மக்கள் மிகவும் சிறப்பாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். சக்கரங்கள் அறிமுகம் இல்லாத அந்தக் காலத்திலேயே இந்த மயன் இனத்தவர்கள் அவர்களுக்கெனத் தொன்மையான கலாச்சாரம், வழிபாட்டு முறை, சமூக அமைப்பு, அரசியல் தலைமை, விளையாட்டென ஒவ்வொரு துறைகளிலும் மிகவும் முன்னேற்றமான நிலையில் ஐரோப்பியர்களைக் காட்டிலும் நாகரீகத்தில் முன்னிலையில் இருந்திருக்கிறார்கள்.

மலையடிவாரத்தில் இருந்தது அந்தச் சிறிய குடிசை. காய்ந்த புல்லினால் அடர்த்தியாக வேயப்பட்டிருந்தது. மூங்கிலால் ஆன ஜன்னல்கள். மரப்பட்டைகளை ஒன்றிணைத்துக் கட்டிய கதவு காற்றிற்கு முன்னும் பின்னும் ஆடியது. உள்ளிருந்து வெளியே வந்த ஒரு முதியவர் கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு வானத்தையே நெடுநேரம் பார்த்தார். கார் மேகங்கள் ஒன்றெனத் திரள்வதும், பிறகு கலைந்து போவதுமாக இருக்க, தனக்குத்தானே புலம்பிக்கொண்டே அருகில் இருக்கும் உயர்ந்த இலவம் பஞ்சு மரத்திற்கு அருகில் வந்தார். முதியவரின் பேத்தியின் பிறந்த நாள் அன்று கன்றாக ஊன்றிய மரம். அவரின் பேத்திக்கு இப்போது பன்னிரண்டு வயது. மயன் கலாச்சாரத்தில் ஒன்றெனக் கலந்திருந்தது அந்த இலவம் பஞ்சு மரம். மரத்தின் வேர்கள் பாதாள உலகையும், அதன் தண்டுப்பகுதி இறப்பைச் சந்தித்தே ஆகவேண்டிய பூலோக வாழ்க்கையை, உயரமான மேற்பகுதி மேலோகத்தையும் குறிக்கும்.

விறகு சேகரித்து வர காலையில் காட்டிற்குச் சென்ற முதியவரின் பேத்தி வீடு திரும்பும் நேரம். முதியவர் மிகவும் பதட்டமாக இருந்தார். தூரத்தே அவரின் பேத்தி முதுகிற்குப் பின்புறம் இருக்கும் சிறிய மூங்கில் கூடையின் இரண்டு முனைகளில் இருந்து தொங்கிய இணைப்புப் பட்டையை உச்சந்தலையில் வெகு லாவகமாக நிறுத்திக் கொண்டு, தன் இரண்டு கைகளிலும் தாத்தாவிற்கு மிகவும் பிடித்த தேனடைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு மூங்கில் பாலத்தைக் கடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“எல்லீஸா, சீக்கிரம் வா” என்று கையசைத்துப் பேத்தியை முதியவர் துரிதப்படுத்த அவள் வானத்தைப் பார்த்தாள். வேகமாகக் கார் மேகங்கள் கலைந்து அடிவானத்தில் சேகரமாகிக் கொண்டு இருந்தது. அன்று மழைக்காலப் பருவத்தின் கடைசி நாள். அந்த வருடம் அவ்வளவாக மழை இல்லாதது குறித்து அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் மழைத் தேவதைக்கு வேண்டிய வழிபாடுகளை வெகு விமரிசையாக நடத்த இருந்தார்கள்.

வேகமாக அடுப்பைப் பற்ற வைத்து மக்காச் சோளத்தை அரவைக் கல்லில் மாவாக்கித் தேனுடன் கலந்து தாத்தாவிற்கு உண்ணக் கொடுத்தவள், “தாத்தா, உங்களுக்கு ஒன்று தெரியுமா?” என்ற பீடிகையுடன் தன் பேச்சை ஆரம்பித்தாள். “இந்த வருடம் மழை இல்லாததால், புனித ஊற்றுச் சனையில் வழக்கம் போல ஒரு கன்னிப் பெண்ணைப் பலி கொடுக்கப் போகிறார்களாமே?” என்று விழிகளை உயர்த்திக் கேட்டாள் எலிஸ்ஸா.

அவள் கூறுவதைக் கேட்ட முதியவர், தேன் மாவை ஒரு சுவளம் எடுத்து அவளுக்கு ஊட்ட ஆரம்பித்தார். தேங்காய்ச் சிரட்டையில் சேமித்து வைத்த கொக்கோ விதைகளைக் கொஞ்சம் எடுத்து எலிஸ்ஸாவின் உள்ளங்கைகளில்

திணித்து அவளுக்கு வேண்டியதை நாளை கூடும் சந்தையில் வாங்கிக்கொள்ளச் சொன்னார். தாத்தாவின் முதுகுப்புறமாகச் சென்று அவரின் கழுத்தை இறுக்கமாகக் கட்டிக்கொண்ட எலிஸ்ஸா “எனக்கு வேண்டாம் தாத்தா. இதை வைத்து உனக்கு மிகவும் பிடித்த பால்ச்சியை வாங்கிக் குடி” என்றாள். புளிக்க வைத்த தேனில், பால்ச்சி மரப் பட்டைகளைப் போட்டுத் தயாரிக்கும் கள்ளிற்கு எந்த முதியவர்களும் மறுப்பே கூறமாட்டார்கள்.

திடீரென்று யாரோ கதவைத் தட்டும் ஓசை கேட்டு முதியவர் திறக்க, இருபது வயதிற்குள்ளான ஒரு சிறுவன் நின்று கொண்டிருந்தான். சாதாரணமான இடுப்புக் கச்சையுடன் ஒற்றைச் சிறகை சிரசில் வைத்து மரப்பட்டையால் இறுக்கக் கட்டியிருந்தான். அவன் நிச்சயம் அதிகாரி வீட்டில் இருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டும் என்பதை முதியவர் அறிந்து கொண்டார்.

“ஐயா, அதிகாரி தங்களைக் கையோடு அழைத்து வரச் சொல்லி இருக்கிறார்” என்று கூறியவன் அருகில் இருக்கும் இலவம் பஞ்சு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டான். முதியவரும் அன்றைய சேகரிப்பான தேனடையில் மூன்றில் ஒரு பங்கினை எடுத்துக்கொண்டு அதிகாரியைக் காணச் சிறுவனுடன் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

முதியவர் அந்தச் சிறுவனிடம் மயன் இனத்தவர்களின் புனித மத நூலான ‘போப்போலைப் படித்திருக்கிறாயா’ என்று கேட்க, சிறுவன் உதட்டைப் பிதுக்கினான். முதியவரும் நடையின் சோர்வு தெரியாமல் இருக்க புனித நூலின் முதல் அத்தியாயத்தைக் கதையாகக் கூற ஆரம்பித்தார்.

“ஆதி காலத்தில் இந்தப் பூமியில்லை. பறவைகள் விலங்குகள் கூட இல்லை. வானமும் கடலும்தான் இருந்தது. பிரபஞ்சம் மெளனத்தின் கோரப் பிடியில் இருந்தது. ஆண்டவன் தன்னைத் துதி செய்து போற்ற யாருமில்லை என்றானபடியால், கடலில் இருந்து பூமியை எழுச் செய்தார். பிறகு பறவைகள், விலங்குகளைப் படைத்தார். அவைகளும் கடவுளைத் துதிபாடாமல் கீச்சிடவும் உறுமிடவும் செய்ய கடைசியாக மனிதனைக் களிமண்ணால் படைத்தார். மழையில் மனிதன் கரைந்து போக, மீண்டுமொரு முறை மனிதனை மரத்தால் படைத்தார். ரத்தமோ, வியர்வையோ இல்லாத மரத்தால் செய்த மனிதனும் கடவுளைத் துதி பாடாமற் போக அவைகளைச் சபித்துக் குரங்குகளாக மாற்றினார். கடைசியாக நம் வாழ்விற்கு ஆதாரமான மக்காச் சோளத்தில் இருந்து மீண்டும் மனிதனைப் படைத்தார்”.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்த சிறுவன் “இன்னும் சிறிது தூரம்தான் ஐயா. அதிகாரியின் வீட்டை நாம் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம்”

என்று பெரியவரின் கைகளில் இருந்த தேனடைகளை வாங்கிக்கொண்டான்.

அதிகாரியோ மிகவும் கம்பீரமாக உட்கார்ந்து இருந்தார். அவர் அணிந்திருந்த உயர்ந்த ரக இடுப்புக் கச்சை அழகான தையல் வேலைப்பாட்டுடன் இருந்தது. அதன் ஓரங்களில் பல நிறங்களில் பறவையின் சிறகுகள் இணைக்கப்பட்டு இருந்தன. சிறுத்தைத் தோலினை மார்பிற்குக் குறுக்காக அணிந்திருந்தார். தலையில் சற்று கூடுதலான உயரத்துடன் அணிந்திருந்த பறவைச் சிறகிலான கிரீடத்தைப் பெருமையுடன் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே,

“முதியவரே, உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. இந்தத் தடவை இது நாள் வரை துளி கூட மழையே இல்லை. இப்படியே இந்த நிலை நீடித்தால் புனிதச் சனை சீக்கிரமே வற்றிவிடும். ஆதலால், கன்னிப் பூஜைக்குத் தங்களின் பேத்தி எலிஸ்ஸாவைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம். மகிழ்ச்சியாகப் போங்கள். தாங்கள் மிகவும் பாக்கியம் செய்திருக்கிறீர்கள்” என்று முதியவர் கொண்டு வந்த தேனடையை ஆழ்ந்து முகர்ந்து பார்த்தார். பலவித வண்ணங்களாலான புதிய ஆடையை முதியவரிடம் கொடுத்த அதிகாரி,

“பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் பெரியவரே. உங்கள் பேத்தியை வரும் பெளர்ணமிக்கு இரண்டு நாள் முன்பே தயார்படுத்திச் சந்தோஷமாக வழி அனுப்பி வையுங்கள்” என்று கூறினார். அதிகாரி முன் மறுப்பேதும் கூற முடியாமல் அழுது கொண்டே முதியவர் வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

இன்னும் பெளர்ணமிக்கு ஏழு நாட்கள் இருக்கின்றன. கணக்குப்படி பார்த்தால் எலிஸ்ஸா அவருடன் முழுவதுமாக ஐந்து நாட்கள் மட்டுமே இருக்கப்போகிறாள். முதியவர் பேத்தியிடம் அதிகாரி கூறிய எதையும் கூறாமல் சோகத்துடன் அப்படியே உறங்கிப்போனார். அவரின் ஓரே ஆதரவான பேத்தியை இழக்க அவருக்குத் துளி கூட மனமே இல்லை. அதே சமயம் அதிகாரியிடம் அவைத் தீர்மானத்தை எதிர்த்துப் பேசவும் துணிவில்லை.

காலையில் படுக்கையில் இருந்து எழுந்தவர் எலிஸ்ஸாவிடம், “கொஞ்சம் உணவைத் தயார் செய்துகொண்டு என்னுடன் நீ புறப்பட வேண்டி இருக்கும். நாம் சிச்சன் இடலாவிற்குப் போகப் போகிறோம்” என்றார். நீண்ட நாட்கள் கழித்துத்

தாத்தாவுடன் வெளியே போகப் போவதை நினைத்து எலிஸ்ஸாவிற்கோ மிகவும் மகிழ்ச்சி. மக்காச்சோள மாவை நீருற்றிப் பிசைந்து ஓரிரு துளிகள் எலுமிச்சைச் சாற்றை விட்டு, வட்டமாகத் தட்டி, மூன்று கல் அடுப்பு மூட்டி, பயணத்திற்கு வேண்டிய அளவு ரொட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டான்.

முதலில் 79 அடி உயரம் உள்ள குக்குல்கான் பிரமிடை அடைந்தார்கள். காலை நேரம் ஆதலால் வெயிலிற்கு மறைவாகப் படியேற மேற்குப்பகுதியில் உள்ள படிக்கட்டுகளை முதியவர் தேர்ந்தெடுத்தார். நான்கு புறமும் ஏறுவதற்கு ஏதுவாக 91 படிக்கட்டுகள். மேலே பீடத்தில் இருக்கும் ஒரு படியையும் சேர்த்து மொத்தம் 365 படிக்கட்டுகள், வருடத்தின் மொத்த நாட்களைக் குறிக்கும். நான்கு புறங்களில் உள்ள படிக்கட்டுகள் நான்கு காலங்களைக் குறிக்கும். பிரமிடின் மேலே முதலில் ஏறிய எலிஸ்ஸா தாத்தா கூறியதைப் போலக் கைகளைத் தட்ட அதன் எதிரொலி மயன் சமூகத்தினரின் புனிதப் பறவை குயிட்சாவின் குரலை ஒத்திருந்தது. பிறகு இருவரும் மழைக் கடவுளைத் தரிசித்துவிட்டுச் சிறுத்தைக் கோயிலிற்குச் சென்றார்கள்.

அடுத்த நாள் ஆயிரம் தூண் அங்காடிக்குச் சென்று வேண்டியதை வாங்கிக்கொள்ள எலிஸ்ஸாவை வற்புறுத்தினார் முதியவர். தன் கையில் இருக்கும் எல்லாக் கொக்கோ விதைகளையும் எலிஸ்ஸா விற்காகவே செலவழித்தார். அருகில் இருக்கும் மண்டபத்தில் இரவு ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு மறுநாள் கேளிக்கை அரங்கினைக் காணச் சென்றார்கள்.

40 அடிக்கு 25 அடி அகலத்தில் விளையாட்டு மைதானம். இரண்டு அணிகள் களத்தில் இறங்க அரங்கத்திற்குள் செல்வந்தர்களும் அறிவாளிகளும் மட்டுமே பார்வையாளர்களாக இருப்பார்கள். சுவற்றில் இருக்கும் கல்வளையத்திற்குள் பந்தினைக் கண்டிப்பாக முழங்கைகளாலோ, இடுப்பினாலோ அல்லது தோள்களாலோதான் தட்ட வேண்டும். அந்த நாட்களில் இரண்டு இனத்தவர்களிடையே ஏற்பட்ட பகையைத் தீர்ப்பதற்காகவும், வறட்சிக் காலத்தில் மழையை வரவேற்பதற்காகவும் இந்த வீர விளையாட்டை நடத்துவார்கள். அரங்கத்தினுள் யாராவது மிகக் குறைந்த

“எலிஸ்ஸா நான் கூறுவதை அமைதியாகக் கேள். அதிகாரி, மழைக்காகக் கன்னிப் பூஜைக்கு உன்னைத்தான் தேர்ந்தெடுத்து இருக்கிறார். என்னால் எதுவும் செய்ய இயலவில்லை. மறுக்கவும் முடியாது” என்று சிறு பிள்ளையைப் போலக் கேவிக் கேவி அழ ஆரம்பித்தார். தாத்தாவின் பின்புறம் சென்று அவரின் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு,

“தாத்தா இதற்கு எல்லாம் வருத்தப்படாதீர்கள். நான் கடவுளின் குழந்தை. அவர் என்னைத்தான் அழைத்திருக்கிறார். அதிகாரியின் ஆட்களுடன் தனியாக நானே போகிறேன்” என்று கண்களில் பெருகும் கண்ணீரைச் சிரமப்பட்டுக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டாள் எலிஸ்ஸா.

அலங்காரமான ஊர்வலத்துடன் எலிஸ்ஸா அழைத்து வரப்பட்டாள். கற்களைச் சூடாக்கி அதில் சுனை நீரை ஊற்றி அவளின் நீராவிக்குளியலுக்குத் தயார் செய்திருந்தார்கள். புது ஆடையையும், ஆபரணங்களையும் அணி வித்தார்கள். மழைக் கடவுளை நோக்கி மக்கள் குரல் எழுப்பி ஆர்ப்பரித்தார்கள். அதிகாரியின் கட்டளைக்குக் காத்து நின்ற மக்கள் அவர் குரலெழுப்பியதும் எலிஸ்ஸாவைப் புனித சுனை நீரில் இறங்கப் பணித்தார்கள். எலிஸ்ஸாவும் மெல்லமெல்லப் படியிறங்கிச் சுனை நீரில் முழுகிப்போனாள். சுனையின் ஆழத்தில் இருந்த மணற் சகதியில் புதைந்திருந்தது ஏராளமான உயிர்களும், ஆபரணங்களும்.

முதியவரோ குடிசையில் இருந்துகொண்டு மனமுருகித் தன் பேத்திக்காகக் கடவுளிடம் வேண்டிக்கொண்டிருந்தார். வழிபாட்டை முடித்த முதியவர் துக்கம் தாளாமல் குடிசைக்கு வெளியில் வந்து வானத்தை நோக்கிப் பெருங்குரல் எழுப்பினார். சிதைந்து போன கார் மேகங்களை ஒன்றாகக் கூட்டியது பெரும் சூறாவளிக் காற்று. எலிஸ்ஸா நட்ட இலவம் பஞ்ச மரம் காற்றிற்கு வேகமாக ஆடியது. மரத்தை இருகைகளாலும் அரவணைத்துத் தன் பலம் கொண்ட மட்டும் பாதுகாக்க முயற்சித்தார் முதியவர். காற்றின் வெறித்தனமான வேகத்தைத் தாங்க முடியாமல் மரம் முறிந்து முதியவரின் மேல் விழுந்தது. உயிர் பிரியும் தருவாயில் முதியவரின் உதட்டில் முதல் மழைத்துளியை வானத்திலிருந்து தூவிக் கொண்டிருந்தாள் எலிஸ்ஸா. ■

சப்தத்தில் பேசினாலும் அந்தக் குரல் எல்லா இடத்திலும் மிகத் தெளிவாகக் கேட்கும்.

சாதாரணக் குடிமகனுக்கு இந்த விளையாட்டை நேரில் காண அனுமதி இல்லை. எனினும் அரங்கின் வெளியில் இருந்துகொண்டே விளையாடுபவர்களின் கூக்குரல்களைக் கேட்கும் சலுகை மட்டும் இருந்தது. எலிஸ்ஸா தாத்தாவுடன் அரங்கத்தின் வெளியில் இருந்துகொண்டு மனதிற்குள் விளையாடுபவர்களின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்தாள். போட்டியில் தோற்ற குழுத்தலைவனை மழைக்கடவுளுக்காக உயிர்ப்பலி கொடுப்பதும் அந்நாளில் பழக்கத்தில் இருந்தது.

நான்காவது நாள் புனித ஊற்றுச் சுனைக்கு வந்தார்கள். “எலிஸ்ஸா என் அன்பே” என்று அவளை ஆரத் தழுவிக்கொண்டு மாறி மாறி அவளின் கன்னங்களில் முத்தமாரி பொழிந்தார் முதியவர்.

“மழை வர மனதார வேண்டிக்கொள், கண்ணே” என்று அவளின் இரு கைகளையும் குவித்து வானத்தைப் பார்த்து வேண்டிக் கொள்ளச் சொன்னார். இவ்வாறாக நான்கு நாட்கள் எலிஸ்ஸாவிற்கு ஊரைச் சுற்றிக் காண்பித்த முதியவர் ஐந்தாம் நாள் பேத்தியை இதமான அருவி நீரில் குளிப்பாட்டி அவளுக்கு மிகவும் பிடித்த மக்காச்சோள இனிப்பு ரொட்டியைத் தன் கையாலேயே ஊட்டினார். புது ஆடையில் தேவதை போலிருந்தாள் எலிஸ்ஸா. மெதுவாகக் கூற ஆரம்பித்தார் முதியவர்.

தேவதாஸ் வாத்தியார்

அவர் பெயர் தேவதாஸ் இல்லை. அவருடைய நிஜமான பெயர் என்னவென்று எங்களுக்குத் தெரியாது. அவரும் அதைச் சொன்னதில்லை. மற்ற ஆசிரியர்களிடம் கேட்டபோது 'லூசுக்கு என்ன பேரு? லூசு அவ்வளவுதான்' என்று முடித்துவிடுவார்கள். அவர் ஆங்கிலம் நடத்துவதற்காகத்தான் வகுப்பிற்கு வருவார். பெரும்பாலும் அமைதியாக உட்கார்ந்திருப்பார். சில நேரம் கதை சொல்வார். திடீரென்று ஒரு மூடு வந்துவிட்டால் கரும்பலகை முழுவதையும் ஆங்கில எழுத்துக்களால் நிரப்பிவிடுவார். பெரும்பாலும் அவை ஷேக்ஸ்பியரோ, ஷெல்லியோ எழுதாமல் விட்டிருந்த எழுத்துக்களாகவே இருக்கும். நோட்ஸ் வாங்குவதற்குக் காசு கேட்டால் உடனே கொடுத்துவிடுவார். பெரும்பாலும் எதற்காகக்

கேட்டாலும் அவரிடமிருந்து காசு கிடைத்துவிடும். ஊசி போட, டீ சாப்பிட, வீட்ல சமைக்கலை, பாட்டி செத்துப்போச்சு, நோட்டு வாங்கலும் என்று விதவிதமான காரணங்களைச் சொல்லி நாங்கள் காசு வாங்கியிருக்கிறோம்.

ஒருதடவை ராஜேஷ் முகத்தை வளைத்து, உடலைக் குலுக்காமல் லேசாக அசைத்து, கண்ணீரை வெளியேற்றிவிடாமல் கண் முழுவதும் படரவிட்டுத் தன் பிரத்யேகப் பாணியில் 'சார் இயேசு செத்துட்டார் சார்! காசு வேணும் சார்' என்றான். வகுப்பே சிரித்தது. ராஜேஷ் அதற்கும் சேர்த்து முகத்தை அசைத்து 'சிரிக்கிறானாக சார்' என்று உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டான். 'சைலன்ஸ்' கத்தினார். அவர் சைலன்ஸ் சொன்னபிறகு யார் பேசினாலும் கம்பை எடுத்து அடிப்பார்.

அவருக்கு சைலன்ஸ்தான் எல்லைக்கல். அதைத் தொட்டுவிட்டால் அடுத்து சாமி வரப்போகிற தென்று அர்த்தம். நாங்கள் அமைதியானோம். 'எப்ப?' கனிவோடு விசாரித்தார். 'போன வெள்ளிக்கிழமை சார்' பவ்யமாகப் பதில் சொன்னான். நாங்கள் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சிரித்தோம். ஜிப்பாவுக்குள் கையை விட்டார். அம்பதோ, நூறோ இருந்தது. அப்படியே அவன் கையில் தந்தார். 'போயிட்டு வா'. ராஜேஷ் அமுதுகொண்டே வெளியேறி ஜன்னல் பக்கத்தில் போய் நின்றுகொண்டு எங்களைப் பார்த்து ஒரு குத்தாட்டம் போட்டான். 'சார் ஆடுறான் சார்' எவனோ போட்டுக்கொடுத்தான். 'சாவுண்ணா ஆடத் தாண்டா செய்வானுக நான்சென்ஸ்க்குப் பொறந்தவனுங்களா'. இது அவர் தனக்கென்று கண்டுபிடித்த வசைகளில் ஒன்று.

அன்று மாலை பள்ளி மைதானத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். நாங்கள் கிரிக்கெட் விளையாடிவிட்டு வந்தோம். என்னைக் கை காட்டிக் கூப்பிட்டார். பக்கத்தில் போனேன். 'கோல்டு ஃபிளாக் ஒன்னு' அம்பது ரூபாயை நீட்டினார். 'ஒன்னா? பாக்கெட்டா சார்?' 'ஒன்ன வாங்கி ங்கொப்பனுக்குக் கொடு. பாக்கெட்ரா பைத்தியக்காரா'. இதுவும் அவருடைய சிறப்புகளில் ஒன்று. அவருடைய வசைகளில் எதுகையோ,மோனையோ தானாக வந்து விழும். 'பஞ்ச வச்சதாப் பாத்து வாங்கு. சாதா குடிச்சாக் கேன்சர் வந்துரும்டி'. நான் பஞ்ச வச்ச சிகரெட் பாக்கெட்டை நீட்டியபோது தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

'சார்! சார்' பத்து தடவையாவது எழுப்பியிருப்பேன். 'எவண்டா எடுபட்ட பயலே' என்றுதான் முழித்துப் பார்த்தார். 'நான்தான் சார்! ரபீக்' 'ரபீக்குன்னா இங்கிலாந்து பிரசிடெண்டா? என்ன ஈர வெங்காயத்துக்குடா என்ன எழுப்புன?' 'சிகரெட் சார்' 'இப்பவே கெட்டு சீரழிஞ்சுட்டியா?' பாக்கெட்டைப் பிடுங்கித் தூர எறிந்தார். பெட்டி தெறித்து சிகரெட்டுகள் தனித்தனியாகச் சிதறிக் கிடந்தன. 'நாளைக்குக் காலைல ஹைச்.எம். மைப் பார். ம். அது வேணாம் என்னைப் பார்.. அந்தாள விட நாந்தான் சீனியர். உங்கப்பாவோட வா. டி.சி..

டி.சி.. தந்துடுவேன்' 'சார் சிகரெட் நீங்கதான் வாங்கியாரச் சொன்னீங்க 'நான் சொன்னா? புத்தி எங்க புடுங்கப் போயிருச்சோ? டி.சி ..டி.சீதேன்'.

நான் மௌனமாய் நின்றுருந்தேன். மீண்டும் என்னைப் பார்த்தார். 'நாந்தான் வாங்கியாரச் சொன்னா?' நான் மௌனமாகத் தலையசைத்தேன். 'ம்' எதையோ யோசித்தார். 'அத எடுத்துட்டு வா'. நகரப் போனவனைக் கையமர்த்தினார். 'இரு நானே போறேன். படிக்கிற பையன் அதைத் தொடக்கடாது. கெட்ட கழுதை. தொட்டவனை விடாது'. ஒவ்வொன்றாய்ப் பெறக்கிப் பெட்டியில் போட்டார். கொஞ்சம் நெளிந்திருந்த அட்டையைச் சிரமப்பட்டு மூடினார். மீண்டும் மூடியதைத் திறந்து ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டார்.

திடீரென்று நினைவு வந்ததைப் போல் என்னிடம் கேட்டார். 'என் ஜிப்பாவுல தீப்பெட்டி இருக்காடா?' எனக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. எனக்கெப்படித் தெரியும்?னு கேட்டாக் கண்டிப்பா அடிப்பார். 'இருக்கும் சார்' 'இல்லண்ணு வையி! ஒண்ண கொன்னே போடுவேன்'. ஜிப்பாவுக்குள் பெட்டி இருந்தது. 'ம்...இருக்கு, உனக்கு மறுபொழிப்புடி'. என்னைப் பார்த்துக் கனிவாய்ச் சிரித்தார். எப்போதாவதுதான் அப்படிச் சிரிப்பார். 'கண்ண மூடிக்கடி. சீரெட்டு குடிக்கப்போறேன். பாத்தாக் கேன்சர் வரும். நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டேன். 'மூடிஞ்சதுடோய் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். மீண்டும் அதே சிரிப்பு. சிகரெட்டைக் காலில் போட்டுத் தேய்த்துக் கொண்டு 'ஓழிஞ்சு போ..ஓழிஞ்சு போ' என்று உரக்கச் சொன்னார்.

இதுவும் அவருடைய வழக்கங்களில் ஒன்று. எந்த மனிதர்களும் பின்பற்றாத அல்லது பின்பற்றமுடியாத பல்வேறு பழக்கவழக்கங்களைச் சுயம்புவாகக் கண்டறிந்து தனக்கென்று ஒரு தனி மதத்தையே உருவாக்கி வைத்திருந்தார். நல்ல மூடில் இருக்கிறார். தைரியமாகக் கேட்கலாம் என்று தோன்றியது. 'சார் ராஜேஷ் மதியம்...!' என்று ஆரம்பித்தேன். 'ஆமாடி. கேக்க மறந்துட்டேன். எப்புடிடா இருக்கான். அந்த சோக வெளக்கெண்ணையெல்லாம் வழிஞ்சிருச்சாமா?' 'அதில்ல சார்.. இயேசு

எப்பவோ செத்துட்டார்னு உங்களுக்குத் தெரியுமல்ல சார்?' 'தெரியாம. பைபிளே மனப்பாடம் கேக்குறியா? ஆகாயப்பறவைகள் விதைக்கறதுமில்லை.. அறுவடை செய்கிறது மில்லை' என்று ஆரம்பித்து முழுதாய்ச் சொன்னார். இந்த மாதிரி நேரங்களில் இடையில் குறுக்கிடக்கூடாது. அமைதியாய் நின்றுருந்தேன். இயேசுநாதருக்கே பைபிளைச் சொல்லி முடித்த திருப்தியோடு என்னைப் பார்த்தார்.

'அப்புறம் ஏன் சார் அவன் சொன்னத நம்பிக்காக கொடுத்தீங்க? இயேசுதான் எப்பவோ செத்துட்டாரில்ல?' ஒரு நிமிடம் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். ஏதோ சொல்ல வந்தார். குரல் சும்மியது. கண்களிலிருந்து கரகரவென நீர் பெருகி வழிந்தது. 'என்னைக்கோ போனவனுக்காக இன்னிக்குத் துக்கப்பட்டா தப்பாடா?' அப்படியே மண்ணில் கவிழ்ந்துகொண்டார். அவர் திட்டித்திட்டித் தேய்த்து முடித்த சிகரெட் இப்போது மூஞ்சியில் ஒட்டிக்கிடந்தது. 'சார் சார்' தட்டிப்பார்த்தேன். எந்தப் பதிலுமில்லை. முதுகு மட்டும் குலுங்கிக்கொண்டிருந்தது. நான் சில நொடிகள் நின்றுவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தேன். 'ரபீக்கு குழறலாக உளறினார். 'ங்கொப்பனுக்குக் கொடுன்னு சொன்னதுக்கு ஸாரிடேய். அப்பா, அம்மாதேண்டா நமக்குத் தெய்வம். வேற எவளும் கிடையாது. புரிஞ்சதா? இது புரியலன்னா என்ன மாதிரி புல்லுல ஃபுல் அடிச்சுட்டுக் கெடக்கனும். புரிஞ்சதா? ஹ்கெஹ்.. க்கெஹ்.' என்று சிரித்தார். ஏதோ ஒரு நாய் அவரை நோக்கி ஓடி வந்தது .

அவருக்கு முதன்முதலில் தேவதாஸ் என்று பெயர் வைத்தவன் யார் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் பல வருடத் தொடர்ச்சியின் பின் இப்போது அந்த ஜோதியைக் கையில் வாங்கியிருக்கிறோம். அவருக்குக் குடும்பமே கிடையாது. வெளியூர்க்காரர். அவர் வீட்டில் அவரைத் துரத்திவிட்டார்கள் என்றெல்லாம் விதவிதமாய்ப் பல கதைகளைக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு கதையை எல்லோருமே வரி மாறாமல் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவர் கல்லூரியில் படிக்கும் போது கூடப் படித்த பெண்ணைக் காதலித்தாராம். அப்பவெல்லாம் பெல்பாட்டம்

போட்டு ரொம்ப ஸ்டைலாக இருப்பாராம். காலேஜே அவர்களின் காதலைக் கொண்டாடியிருக்கிறது. வாத்யார்கள் உட்பட.

படித்து முடித்ததுமே வங்கியில் வேலை கிடைத்து விட அவர்கள் வீட்டுக்கே போய்ப் பெண் கேட்டிருக்கிறார். அந்தப் பெண் பிராமணக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அந்தப் பெண்ணின் அப்பா எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல் ஒன்றே ஒன்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார். 'நான் சாதியெல்லாம் பார்க்கலை. எம் பொண்ணுக்கு எம்.ஏ. படிச்ச பயனைத்தான் கட்டி வைப்பேன்னு நான் பகவானுக்கு வாக்கு கொடுத்திருக்கேன். வாக்கு மாறினா நான் செத்துடுவேன். அதுவும் டெல்லி 'JNU'வுல படிக்கனும். படிச்ச முடிச்சுட்டு வா. உடனே பொண்ணைத் தர்றேன். இந்த நிமிஷத்துல இருந்து அவகிட்ட ஒரு வார்த்தை பேசக்கூடாது. சம்மதம்மா இந்தத் திருநீற எடுத்துக்க' என்று ஒரு திருநீறு டப்பாவைக் காட்டிவிட்டுப் பூஜையறைக்குப் போயிருக்கிறார்.

எதையும் யோசிக்காமல் திருநீறைப் பூசிக் கொண்டு அந்தப் பெண்ணை ஏறிட்டும் பார்க்காமல் வீட்டை விட்டு வந்த கையோடு வேலையிலிருந்து விலகி அடுத்த நாளே டெல்லி கிளம்பிவிட்டார். இரண்டு வருடம் கழித்து டிகிரியோடு வந்தவருக்கு மிகப்பெரிய பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அவர் போன ஒருவாரத்தில் அந்தப் பெண்ணுக்குத் தன் அத்திம்பேரோடு இரண்டாம் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. இவர் வந்தபோது அவள் ஒரு வயதுக் குழந்தையோடு பெங்களூரில் செட்டிலாகியிருந்தாள். அந்த ஐயர் எந்தக் கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லவில்லை. 'எல்லாம் பகவான் சங்கற்பம்' என்பதோடு முடித்துவிட்டார். இவர் கதறலோடு உள்ளேயிருந்த அக்காவின் இருமல் சத்தம் மட்டும் போட்டி போட்டுக்கொண்டிருக்க அய்யர் பூஜைக்குத் தயாராகியிருக்கிறார்.

அப்போது கூட சார் தேவதாஸ் ஆசுவில்லை. 'இது அவளுக்காகப் படிச்ச படிப்பு. இனி இதுதான் என் பொண்டாட்டி'ன்னு வைராக்கியமா நின்னிருக்கார். எம்.எட். எல்லாம் முடிச்ச வாத்தியாராகி மாணவர்களிடத்தில் நல்ல பெயர் எடுத்திருக்கிறார். ஆனால் கல்யாணத்திற்கு

மட்டும் அசைந்தே கொடுக்கவில்லை. தேடி வந்த பல வரன்களையும், அழகிகளையும் தட்டிவிட்டுப் பிரம்மச்சாரியாகவே தானுண்டு தன் நோட்ஸ் களுண்டு என்றே வாழ்ந்திருக்கிறார். கூட இருக்கும் ஆசிரியர்கள் கூட கிண்டல் செய்வார்களாம். 'நமக்கெல்லாம் ஆத்திர அவசரத்துக்கு பாத்ருமுன்னா இவனுக்கு இருக்கவே இருக்காங்க சேக்ஸ்பியரும்செல்லியும்'.

பதினைந்து வருடங்கள் கழித்துதான் மீண்டும் அந்தம்மா 'பத்மாவை' சுருளி அருவியில் வைத்துக் கணவனோடும், மூன்று குழந்தைகளோடும் பார்த்திருக்கிறார். இவர் பார்த்தபோது அந்தம்மா மடியில் சாய்ந்து படுத்திருக்க 'அந்த அத்திம்பேர்' தலை கோதிக்கொண்டே சாப்பாட்டை ஊட்டி விட்டிருக்கிறார். கொஞ்சம் வளர்ந்த குழந்தைகள் இதைப் பப்பரப்பாவென்று பார்த்தபடி சோற்றைத் தானே விழுங்கிக் கொண்டிருந்தனவாம். அந்தம்மா முகத்தில் இருந்த சந்தோஷமும், அந்தப் பொதுஇடத்திலும் அருவியை விடப் பெரிதாக வழிந்த வெட்கச் சிரிப்பும் படுத்தியெடுக்க அப்படியே ஓடி வந்திருக்கிறார். அன்றிலிருந்துதான் அவர் தேவதாஸ் சாராக உருமாறினார்.

சார் எப்போதும் பெண்களிடம் பேசமாட்டார். எப்போதாவது பாடம் நடத்துகிற போதும் அவர்களைப் பார்க்கவேமாட்டார். அவர்கள் ஏதாவது கேட்டாலும் சுவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் பதில் வரும். வருகைப் பதிவு எடுக்கும்போது கூட பெண் பெயர்களைச் சொல்லமாட்டார். பசங்களில் அவருக்குப் பிடித்த ஒருவனைக் கூப்பிட்டு 'எவ எவ ஆப்செண்ட்னனு கேளுடா' என்று சொல்லி குறித்துக்கொள்வார். விடைத்தாள்களைக் கூட பொம்பளப்புள்ளை களுக்குப் பசங்கதான் தருவார்கள். பெண்கள் மொத்தமாகக் கட்டடித்தால் கூட கண்டு கொள்ள மாட்டார். பெண்கள் இல்லாத வகுப்புகளில்தான் அவருக்குச் சிரிப்பே வரும்.

ஒருதடவை அரைப்பரிட்சைக்குக் கண் காணிப்பாளராக வந்திருந்தார். எப்போதும் அவருக்கு 'ஆண்கள் அறைதான்' போடுவார்கள். ஒரு பெண் இருந்தாலும் அவள் தீர்ந்தாள். இவர் பேப்பர் கூட தரமாட்டார். அவள்தான் வந்து

எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நூல் கேட்டால் எரிந்துவிழுவார். எழுதி முடித்தபிறகு தந்துவிட்டுப் போகிற விடைத்தாளையும் தூக்கி எறிவார். அவர் போகும்போது எவனாவது ஒரு பையன் எடுத்துத் தருவான். அவனை அடிகும்மிவிட்டு மீண்டும் எறிந்துவிடுவார். பெண்ணின் மீது பெருங்கருணை கொண்ட எவனோ ஒருவனின் தயவால் அது நேராக ஹெச்.எம்.அறைக்குப் போகும். அதன் தலைவிதி அப்படித்தான். அவர் இருக்கும் இடத்தில் பெண்கள் தங்களை ஆமைகளாக உணர்ந்து ஓட்டுக்குள் ஒடுங்கிவிடுவார்கள். பெண் ஆசிரியர்களிடமும் அப்படித்தான்.

அந்தத் தடவை பக்கத்துத் தேர்வு அறையில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். 'டீச்சர் திக்கடி எப்படிச் செய்தது?'ன்னு இந்தம்மா ஆரம்பிக்க அந்தம்மா மிக நீண்ட செய்முறை விளக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. விஷயம் திக்கடியோடு முடியவில்லை. தேங்காச் சோறு, கத்தரிக்கா கொத்தக, பாம்பே சட்ணி என்று அவர்களின் உரையாடல் மயில் வாகனமாகி உலகத்தின் எல்லாச் சமையலறைகளையும் சுற்றி வந்தது. அதை இங்கிருந்தே கேட்ட எனக்கே கூடப் பசிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. அவர்கள் ஆரம்பித்ததிலிருந்து தேவதாஸ் சார் தனக்குள் ஏதேதோ முனங்கிக்கொண்டிருந்தார். அநேகமாகக் கெட்ட வார்த்தைகள். கெட்ட வார்த்தைகளை சார் சத்தம் போட்டுச் சொல்லமாட்டார். முனங்கல்களிலே கருவாக்கி உயிர்ப்பித்துச் சமாதியுமாக்கி விடுவார்.

அந்த நேரம் பார்த்துப் பியூன் டீ, வடையோடு வந்தான். 'வடையெங்கடா?' என்று கேட்டு வயர்க்கூடைக்குள் கை விட்டார். அவன் 'சார் சார்' என்று அலறிக்கொண்டிருக்கும்போதே ஏழெட்டு வடைகளை எடுத்துப் போய் அந்த வகுப்பறையில் வீசியெறிந்தார். 'வாய்லயே வடைச் சட்டிய வச்சுக்கிட்டு எதுக்குடி ஸ்கூலுக்கு வர்றீங்க? இங்க நடக்குறது சோசியல் பரிட்சையா? சமையல் குறிப்புப் பரிட்சையா? பாம்பே சட்ணி, திக்கடி... நல்லா தின்னுங்கடி... மூளை இருக்கிற இடத்திலயும் உங்களுக்கு நாக்குதானே இருக்கு... சைலன்ஸ்'. உரக்கக் கத்திவிட்டு இங்கே வந்து

மூச்சு வாங்கினார். நாங்கள் மொத்தமாகக் கை தட்டினோம். 'தேங்க்ஸ்' என்றார். பொதுவாக அப்படியெல்லாம் சொல்கிறவரில்லை. அன்றைக்கு என்னவோ வேறு மூடில் இருந்தார்.

நாங்கள் பதினொன்றிலிருந்து பன்னெண்டு போனபோது எங்கள் வகுப்பில் புதிதாய் ஒரு பெண் வந்து சேர்ந்தாள். பணியிடமாறுதலில் இங்கு வந்திருந்த வாத்தியாரின் மகள். அவள் பெயர் பத்மா. அந்தப் பெயரைப் பார்த்ததுமே வெளியே போய் விட்டார். அன்றிலிருந்து எங்கள் வகுப்புக்கு வரவேயில்லை. எப்போதும் ஃபர்ஸ்ட் க்ரூப்புக்கு அவர்தான் ஆங்கிலம் எடுப்பார். ஆனால் அந்த ஆண்டு முழுவதும் பால்சாமி சார்தான் வகுப்பெடுத்தார். அந்த ஆண்டு முழுவதும் எங்களிடம் கூட முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை. யாராவது காசு கேட்டால் மட்டும் தூக்கி எறிவாராம்.

சுதந்திர தினத்தில் கொடியேற்றி முடித்து மிட்டாய் கொடுக்கிறபோது ராஜசேகர் 'பத்மா' என்று அவரைப் பார்த்துக் கத்தியிருக்கிறான். உடம்பு துடிக்க ஓடிப் போய் நையப் புடைத்தார். ஹெச்.எம்.தான் விலக்கி இவரைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டார். சீழே விழுந்தவர் கொடிக் கம்பத்தின் கீழ் போய் அமர்ந்துகொண்டார். யார் சமாதானப்படுத்தப் போனாலும் அசைந்து கொடுக்கவேயில்லை. மாலை வரை அப்படியே இருந்திருக்கிறார். மறுநாள் ராஜசேகருக்கு சாக்லெட் கொடுத்து 'ஸாரி' கேட்டுக் கன்னத்தைத் தட்டிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

நான் முடித்த அடுத்த ஆண்டே அவர் விருப்ப ஓய்வு பெற்று விட்டதாகச் சொன்னார்கள். ஒரு பெண் DEO வந்தபோது எழாமல் நாற்காலியிலேயே உட்கார்ந்திருக்கிறார். அந்தம்மா ஏதோ ஆங்கிலத்தில் கேட்கப்போகப் பொழிந்து தள்ளிவிட்டாராம். ஷேக்ஸ்பியர், ஷெல்லி, பைரன் துணையோடு கெட்ட வார்த்தை பேசியிருக்கிறார். அந்தம்மா ஆடிப்போனாலும் அதிகாரம் கொடுத்த தெம்பில் மேலே எழுதிப் போட்டுவிட வேறுவழியில்லாமல் வி.ஆர்.எஸ். கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மறுநாளே கிளம்பிப் போய்விட்டாராம். எதையும் வாங்கக் கூட வரவில்லை. எங்கிருக்கிறார் என்பதே தெரியவில்லை.

போன வாரம் மதுரையில் வைத்துப் பார்த்தேன். அவர்தான். கொஞ்சம் ஒழுங்காக உடை அணிந்திருந்தார். ஒரு மூதாட்டியின் கையைப் பிடித்துப் போய்க்கொண்டிருந்தார். எனக்கு ஒரு கணம் ஆச்சர்யமாய் இருந்தது. இதுதான் பத்மாவா? சேர்ந்துவிட்டார்களா? எப்படி? கேள்விகள் பட்டாம்பூச்சிகளாகி என்னைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. இருவரும் சாலையின் மறுமுனைக்குப் போயிருந்தனர். நான் பின்னாலேயே ஓடினேன். அந்தம்மாவைக் காட்டி ஏதோ சொன்னார். அது தலையாட்டிக் கொண்டே போனது. இவர் அதே இடத்தில் நின்றுருந்தார்.

நான் பக்கத்தில் போனேன். சலனமில்லாமல் என்னைப் பார்த்தார். 'சார் வணக்கம்'. அவர் அதைக் கவனிக்காதது போல் யாரோ டீ ஆற்றுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். 'சார் நான் ரபீக். உங்கள் மாணவன்'. அழுத்திச் சொன்னேன். 'இருக்கட்டும்'. என்னை விட்டு நகர்ந்துவிட்டார். இப்போது ஒரு பொம்மை விற்கிற சிறுமியோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவரிடம் அபூர்வமாய் வெளிப்பட்ட சிரிப்பு இப்போது நிரந்தரமாகியிருந்தது. அந்தச் சிறுமி ஒரு நதியின் முன்னால் நிற்கிற பாவனையில் இவரோடு நின்றுருந்தாள்.

எனக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. ஒரு காலத்தில் பெண் வாடையையே வெறுத்தவர் அல்லவா இவர்.. பெண்களின் பெயர்களைக் கண்டு அஞ்சி ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒருவரைக் காலம் என்ன செய்துவிட்டது? அவர் கண்களைக் கவனித்தேன். அதில் பெண்களோடு களங்க மில்லாமல் இயல்பாகப் பேசுகிற ஒரு பாவம் சுடர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆஞ்சநேயர் வடைமாலையோடு பிரசவ ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து பிள்ளைத்தாச்சிகளுக்கு ஊட்டி விடுகிற பாவம் அவருக்கு வாய்த்திருந்தது. திடீரென்று மழைகொட்டியது. அவர் அந்தச் சிறுமியைக் கடையோரம் நிறுத்திவிட்டு வானம் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். அவருக்குள் இருந்த பத்மா இப்போது தாயாகவோ, மகளாகவோ மாறியிருக்கக்கூடும்.

“மகிழ்ச்சியான பன்றிக்குட்டி” – கவிஞர் வெய்யில்

அது ஒரு அதிகாலை நேரம். கவிஞர் வெய்யில் எழுதிய 'மகிழ்ச்சியான பன்றிக்குட்டி' என்ற கவிதைத் தொகுப்பை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். பரபரவென்று மூளையில் சுள் ஊறத் தொடங்கியது. ஒரே மூச்சில் முழுத் தொகுப்பையும் படித்து முடித்துவிட்டேன். இத்தகைய அனுபவத்தைத் தந்த கவிதைத் தொகுப்பை நான் சமீபத்தில் வாசித்திருக்க வில்லை.

விறுவிறுப்பான நடை, புதுமையான யுத்திகள், அழுத்தமான சொல்முறை எனக் கவிதைக்கான அனைத்துச் சாமுத்திரிகா லட்சணங்களும் பொருந்திய அனேகக் கவிதைகளைக் கொண்டுள்ளது இந்தத் தொகுப்பு. கவிஞர் கண்டராதித்தியனுக்குப் பிறகு வெள்ளமெனப் பாயும் தமிழ்மரபின் வீரியமான தொடர்ச்சியை வெய்யிலின் கவிதைகளில் காணமுடிகிறது.

மாத்யு அர்னால்டு சொல்கிறார், கலை என்பது வாழ்வைப் பற்றிய திறனாய்வு என்று. ஆனால் வாழ்வென்பது பற்றியெரியும் ஞாபகக்கிடங்கு என்று கவிஞர் எழுதுகிறார்

எனில், இவர் எடுத்து ஆளுகிற எல்லா எழுத்துக்களுமே ஆயுத எழுத்துக்களாக மாறிவிடுவதைக் கண்டு நாம் வியப்பெய்திட வேண்டுவதில்லை.

ஆண் வரி என்றொரு கவிதை வருகிறது. ஆண் ஒரு வரி எனவும் பெண் ஒரு வரி எனவும் மாறிமாறிப் பாடுகிற சங்கமரபை நினைவூட்டுவதாக இருக்கும் அற்புதமான இந்தக் கவிதை இப்படித் துவங்குகிறது..

நிலை கொள்ளா போதையின் மூளைச்சுடரே...
கடற்சேரியின் உக்கிரப்பேச்சி
நான் குளிரக் குளிரச் சூடி ஆட
வேண்டுமெனக்கு செத்தமாட்டின் குடல்
அல்லது நீ

இத்தனை ஆக்ரோஷமான காதலை மூர்க்கமான அதன் வெளிப்பாட்டை இக்கவிதையில் வாசித்தபிறகு தலை கிறுகிறுத்துப் போகிறது. புனிதங்களை அல்லது புனிதங்கள் என்று நாம் நம்பிக்கொண்டிருப்பவைகளை அடித்துத் துவைத்துக் காயப்போட்டுவிடுகிறது இந்தக் கவிதை.

கவிதை எந்த சமரசத்திற்கும் ஆட்படாதது. ஆனால் வாழ்க்கை என்பது சமரசங்களினாலேயே தனது நீட்சியை உறுதி செய்துகொள்கிறது. வாழ்க்கைக்கும் கவிதைக்கும் இடையே உள்ள தூரத்தை ஒரே தாவாகத் தாவிவிடுகிற மிருக பலம் சில கவிதைகளுக்குத்தான் வாய்க்கிறது. அப்படிப்பட்ட கவிதைகள் பலவற்றை இந்தத் தொகுதியில் காணமுடிகிறது. மிக்க காமத்து மிடல் என்று தொல்காப்பியர் காட்டுகிற பெருந்திணை இலக்கணம் பொருந்தி வருகிற தலைவியின் கூற்றாக ஒரு கவிதை இந்தத் தொகுதியில் இருக்கிறது.

படுக்கையறை ஒட்டகைளை நான் துரிதமாக நீக்குகிறேன்

பழுதுற்ற தாழில் செருக நடுவிரலை தருவீர்கள்தானே

என்ற வரிகளை வாசிக்கிறபோது மிரட்சியாக இருக்கிறது. இந்தக் கவிதை வாசகனின் மனதில் அத்தகைய பாய்ச்சலை நிகழ்த்திவிடுகிறது.

சொல்லுக்கும் பொருளுக்கு இடையில் மென்திரை ஒன்று இருக்கிறது. அதனை அதிர்ச்செய்கிற பணி கவிஞனுடையது.

தொட்டுத்தொட்டு என் புண்களைக் கண்மூடச்செய்யும் விரல்கள் உங்களிடம் உண்டா? என்று கவிஞர் வினவுகிறபோது ஒரு கொத்துச்சலங்கை அந்த மென்திரை மீது விழுந்து குலுங்குகிறது அல்லவா.. வெளிச்சப்பூனை ஒன்று குருட்டு விழியிலே பாய்ந்தது போல ஒரு மகிழ்ச்சி நம் மனதுக்குள் பரவுகிறது அல்லவா.. கவிஞனின் பணி இங்குதான் முழுமையடைகிறது.

சொற்களும் மெளனமும் காதலால் நொறுங்குகிற புள்ளியில்தான் கவிதை பிறக்கிறது என்று நம்புவன் நான். ஆனால் இவரது கவிதையின் மூலமோ எங்கோ அனாதியில் சுருக்கொள்கிறது. பூமியில் வேர்கொண்டு விண் நோக்கிப் பாயும் மின்னல் கொடிபோல நம் கற்பிதங்களைச் சிதறடிக்கிறது.

கவிஞர் காட்டுகிற சித்திரங்கள் அனைத்தும் ரத்தத்தால் வரைந்து வலிகளால் மெழுகிடப் பட்டவை. ஒவ்வொரு எழுத்தும் நாயுருவி முட்களைப் போல இதயத்தில் ஒட்டிக் கொள்ளக்கூடியவை. அம்மனச்சூலியின் அழகைக் கவிஞர் வர்ணிக்கும் அழகைப் பாருங்கள்:

எக்கணத்திலும் அவிமும் பனிக்குடம் கையில் கிளிஞ்சல் விளக்கு

நின்றறியும் ரத்தச்சுடர் நீர்மையில் தீ மினுங்கும் புடைவயிறு பால் மணக்கும் மார்க்காம்புகளை மொய்க்கின்றன மின்மினிகள்

என்று மட்டும் முடித்திருந்தால் இந்தக் கவிதை கனம் பெற்றிருக்க முடியாது. அந்த மின்மினிகள் யாவும் போரில் இறந்துபட்ட சின்னஞ்சிறிய பிள்ளைகள் எனக் கவிதையை நீட்டிக்கையில் அடுத்த தளத்திற்கு அணில்தாவலாகத் தாவிச் செல்கின்றன அதன் அர்த்தங்கள்.

காணும் பொருட்களில் எல்லாம் கவித்து வத்தைத் தேடுகிறவன் கவிஞன்.

அவித்த முட்டையைக் கீறி ஒரு தாமரையை மலர்த்தி டேபிளில் வைத்தான் அதன் மீது தூவுகிற மிளகுத்தூள் குறித்து இந்நேரம் சிந்திப்பது உகந்ததல்ல

என்ற வரிகளைப் படித்ததும் நாம் சிந்தனை வயப்பட்டுவிடுகிறோம். உலகத்தின் எல்லா இடத்திலும் அழகின் ஆட்சிதான் நடக்கிறது என்பதை உணர்ந்துகொண்டுவிடுகிறோம். இதைப் படிக்கும் சைவக்கண்களும் அந்த அசைவத் தாமரையின் அழகில் மயங்கி ரீங்கரிக்கின்றன.

கவிதை என்பது அகம், கதை என்பது புறம் என்கிறார் தேவதச்சன். கவிதை என்பது காமுற்ற மனதின் பிதற்றல். காமம் என்கிற தீ அணையும் தன்மை உடையது. சொற்களைக் காலத்தின் தொடைமீது வைத்துத் திரித்து ஏற்றிய கவிதையின் சுடரோ எந்நாளும் அணையாதது.

ம்... ம... என்று பாடுவது இரவுகளுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்

என்ற வரிகளை நாம் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டே வெகுவாக ரசிக்கிறோம். எதையும் மூடி மறைக்காமல் சொல்முறையில் இவர் காட்டும் அடாவடித்தன்மை கவிதைக்குக் கூடுதல் கவர்ச்சியை வழங்கிவிடுகிறது.

இசைக்கு இரண்டு பக்கங்கள் இருக்கின்றன. துன்பத்தின்போது அது நம் மனதில் இயங்குகிற விதத்திற்கும் இன்பத்தின்போது அது இயங்குகிற விதத்திற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. மகிழ்ச்சியோ துக்கமோ இதயத்தின் கொள்ளளவைத் தாண்டி எதையும் அதிகம் நுழைக்கமுடியாது.

எனக்கும் என் மொழிக்கும் பைத்தியம்தான் பிடித்திருக்கிறது

சற்று காது கொடுங்களேன்
சிசுக்கள் முலைசப்புவதில்

சங்கக்கவியொருத்தியின் சந்தம் எழுகிறது

என்று ஒரு இடத்தில் இசையைப் பூஜிக்கிற கவிஞர் சில நேரம் பாடல்கள் எரிகின்றன சாராயத்தைப்போல என்றும் எழுதுகிறார். துக்கமான வேளையில் இசையைக் கேட்பது ஆபத்தானதுதான். ஏனென்றால் இசை ஒரு தீக்கொழுந்து. துக்கம் சாராயத்தைப் போல மனதில் தேங்கி இருக்கையில் அந்தத் தீக்கொழுந்தைக் கிள்ளி இதயத்தில் எரிவது உண்மையில் ஆபத்தானதுதானே! இசை என்பது ஒரு கட்டளைச் சொல். இசை என்றால் அதற்கு இசைந்துதான் ஆகவேண்டும் என்பதில்லை. காலில் கப்பிக்கொண்ட முள்கொத்தாகத் துயரார்த்த ஒரு உணர்வு நம்மைத் தொடரும் போது இசைக்கு நாம் எப்படி இசையமுடியும்?

கிறுகிறுத்துக் கொண்டிருக்கும் இசைத்தட்டு
அதன் பித்தவாந்தியைப் போன்ற இசை
அதனோடுதான் தீர்கிறது என் யாமங்கள்

என்ற கவிஞரின் வரிகள் எவ்வளவு ஆத்மார்த்தமாகச் சூழலுக்குப் பொருந்தி வருகிறது பாருங்கள்.

ஏசு பெருமான் சொன்ன 42 உவமைகள் எப்படி விவிலியத்தின் தூண்களாக விளங்குகின்றனவோ அப்படித்தான் கவிதையில் உவமைகளின் பங்கும் அளப்பரியதாக இருக்கிறது.

கிழட்டுப்பிலிகள் அவள் தோள்களில்

உறங்குகின்றன

அவற்றின் கண்பீளைகள் மூங்கில் பூக்களென

கண்பீளைக்குக் கவிஞர் சொல்கிற உவமை அழகுக்காகவே இந்தக் கவிதையைக் கொண்டாடத் தோன்றுகிறது. நூற்றாண்டு களைத் தாண்டிப் பயணிக்கக்கூடிய வல்லமை இந்த வரிகளுக்கு இருக்கிறது என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

என் நினைவுகளை நிறப்பிரிகை அடையச் செய்து வானவில்லைகளைத் தோற்றுவித்த ஒரு கவிதையைப் பற்றி நான் உங்களுக்குச் சொல்லியாகவேண்டும். கவிதைகளை ஆளுகிற சக்தி இன்னும் தோன்றவில்லை. கவிதைகள் தங்களைத் தாங்களே ஆளுகிற சக்தி பெற்றிருக்கின்றன. அப்படி ஒரு தன்னாட்சி பெற்ற கவிதையாகத்தான் இந்தக் கவிதையைப் பார்க்கிறேன்.

மாட்டுத்தோல் உரிக்கும் கலைஞனே

புலியின் உடலில் இருந்து

இரவின் வரிகளை மட்டும் கோதி எடுத்து வா

என்று நீள்கிறது அந்தக் கவிதை. கற்பனை அடுக்குகளின் மிக உயர்ந்த மட்டத்தில் இருக்கும் இந்த வரிகளை அண்ணாந்துதான் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது. இந்தக் கவிதை காட்டுகிற அழகுணர்ச்சிக்கு ஒரு பெயர் வைக்கவேண்டும் என்றால் எல்லோருமே தங்கள் பெயரையே முன்மொழிவார்கள் இல்லையா?

சுய எள்ளல் என்பது தமிழ்க் கவிதையின் உள்ளார்ந்த தொனியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. சுய எள்ளலின் நகைச்சுவை இழைகளை நறுக்கிவிட்டால் அவை சுயசாடல் என்ற வகைமைக்குள் நுழைந்துவிடும். கவிஞரின் சுயம் என்பது சமூகத்தின் சுயம். சுயசாடல் என்பதையும் சமூகத்தின் மீதான சாடல் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

நான் என்று எழுதினால்

ரமேஷ் ஆகிவிடுகிறேன்

நீ என்று எழுதினால்

நீயாகி விடுகிறாய்

விமர்சுகரின் வாசிப்பில்

எத்தனை வறிய சோகம்

என்று ரமேஷ் பிரேமின் வார்த்தைகளின் வழியே பின்வரும் வரிகளை வாசித்தால் நமது சிந்தனையின் ருசி மாறுபடுவதை உணரலாம்.

நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நீலப்படத்தில்

சன்னமாக எரியும் குண்டு பல்பு நான்

காலையில் கைரேகை பார்த்தேன்

போன ஜென்மத்தில் என் பெயர்

தேவடியாப் பையன்

மக்சிம் கார்க்கியின் புயல் பறவையின் பாடல் என்னும் கவிதைதான் ரஷ்ய புரட்சியின் வித்துகளில் முதல்தரமானது என்று லெனின் மதிப்பிடுகிறார். இக்கவிதையில் வரும் பீட்ரெல் பறவையின் சங்கேத மொழிகளை நினைவு படுத்துகிறது வெய்யிலின் எழுத்துக்கள். பூமத்திய ரேகையை ஒட்டியுள்ள நாடுகளில் வெய்யில் ஒரு கதாபாத்திரமாகவே நிலைபெற்றிருக்கிறது. போலவே தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் அழிக்கமுடியாத பிம்பமாக எழுந்துநிற்கும் வெய்யிலின் கவிதைகள் தமிழின் பெருமிதங்களில் ஒன்று.

என் செல்லப் பறவைகளே!
கொஞ்சம் சப்தமிடுங்கள்
உங்களின் இந்த மௌனம்
அச்சுறுத்துகிறது
என்னை..
உங்கள் மௌனம் கலைத்துச்
சப்தமிடுங்கள்
சப்தம்
தேவையாய் இருக்கிறது
உங்கள் இருப்பை உணர்த்த
சப்தமிடுங்கள்
விடுதலையின் சாரத்தை
உரத்துக் கீச்சிடுங்கள்
அல்லது
அடிமையின் பாடலை,
துயரை
ஈனக்குரலிலாவது பாடுங்கள்
அது வெறும் குரலன்று
அது வெறும் சப்தம் மட்டுமன்று
அதில் ஒளிந்திருக்கும்
ஏராளமான கதைகளை
இரவின் நிசபத்தினூடே
கேட்கவேண்டும்

• கவி: மனுஷி
சித்திரம் : கொ.வடிவேல்

உங்கள் சப்தத்திலிருந்து
நீங்கள் முத்தமிட்டுக் கொள்வதைக்
கண்ணூறுகிறேன்
உங்கள் சப்தத்திலிருந்து
நீங்கள் கனவு காணும்
ஒரு வனத்தைக்
கற்பனை செய்கிறேன்
உங்கள் சப்தத்திலிருந்து
நீண்ட தனிமையைக்
கடந்து செல்லக் கற்றுக்கொண்டேன்
உங்களின் சப்தத்திலிருந்தே
அதிகாலையில் வெளிச்சக் கீற்றுகள்
தோன்றுவதாய்
நம்புகிறேன்
உங்கள் சப்தத்திலிருந்து
என் காலைப்பொழுது
சோம்பல் முறித்துத்
துயில் கலைவதை
நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள்
அது
உண்மையும்கூட
கீச் கீச் குரலெழுப்பி
என்னை
அழைக்கலாம்
உங்கள் குரலை
அதீசிரத்தையுடன் செவிமடுக்கிறேன்
என் அருகாமையை
அச்சமின்றி ஏந்திக் கொள்ளுங்கள்
நான் மீட்பரல்ல
அவதாரமும் அல்ல
சாதாரணி
என்னிடம்
எல்லையற்ற அன்பும்
கொஞ்சம் வன்மமும் இருக்கிறது
உங்கள் சப்தங்கள்
என்னை ஆசிரிவதிக்கட்டும்
அன்பு பெருகவோ
வன்மம் வளரவோ
செய்யட்டும்
உலகத்தின் மீட்பராக
உங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக்கொள்ள
நீங்கள்
சப்தமிடுங்கள்

திருவாத்தான்

“உன்னோட க்ரிக்.. க்ரிக் எனக்கு இப்பத் தேவையில்ல. என்னோட இருவத்தஞ்ச ருவாயக் குடு. இல்லேன்னா இந்தக் கோடாலியாலே இருவத்தஞ்ச வெட்டு வாங்கிக்க.. என்ன சொல்றே?” என்று கேட்டான் திருவாத்தான்.

“க்ரிக்.. க்ரிக்”

திருவாத்தானுக்குக் கோபம் தலைக்கேறியது. அவன் வைத்திருந்த கோடாலியால் மரத்தின் அடிப்பகுதியை ஓங்கி ஓங்கி, “ஓன்னு.. ரெண்டு.. மூணு..” என்று எண்ணிக்கொண்டே வெட்டத் துவங்கினான். அது காய்ந்து உலர்ந்து, முற்றிப் போயிருந்த வயதான மரம். திருவாத்தான்

ஏழெட்டு வெட்டு வெட்டுவதற்குள் “சடசட” வென்று பெருஞ்சத்தத்துடன் முறிந்து விழுந்தது.

வழிப்பறித் திருடர்கள் சிலர் அந்த மரத்தில் உள்ள பொந்துகளில் அவர்கள் திருடிய தங்கம், வெள்ளி போன்ற திருட்டுப் பொருட்களை வைத்திருப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இப்போது மரம் முறிந்து விழுந்தபோது, பொந்துகளில் திருடர்கள் வைத்திருந்த தங்கம் வெள்ளி போன்றவை உள்ளேயிருந்து தெறித்து விழுந்தன. அதைக் கண்ட திருவாத்தான், ‘இப்பத்தான் நீ நல்ல பையன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே கீழே விழுந்த

பொருட்களை எல்லாம் முடிந்த அளவு எடுத்து மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடினான். வீட்டில் அண்ணன்மார் அப்போதுதான் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் சாப்பிட வைத்திருந்த தட்டுகளில் கொண்டுவந்திருந்த பொருட்களை எல்லாம் கொட்டினான் திருவாத்தான்.

கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியுடன் தட்டில் விழுந்த நகைகளையெல்லாம் கண்டவுடன் அண்ணன்மார் இருவரும் ஒரே நேரத்தில் திகைப்பும் வியப்பும் அடைந்தனர்.

“டேய்... திருவாத்தா! எங்கிருந்துடா இதையெல்லாம் எடுத்துட்டு வந்தே? எங்கிருந்து எடுத்துட்டு வந்தே?” என்று திக்கித் திணறிக்கேட்டனர்.

“என்னோட எருத அந்த மரத்துக்கு வித்தேன்னு சொன்னேனா இல்லையா? அந்த மரம் எனக்குப் பணம் தர்றதுக்குப் பதிலாத் தங்கத்தையும் வெள்ளியையும் கொடுத்திருக்கு. இன்னும் அந்த மரத்தோட பொந்துக்குள்ளே இது மாதிரி நெறையா இருக்கு” என்றான் திருவாத்தான்.

“வாடா.. அங்க போய்ப் பார்க்கலாம்” என்று அவனுடன் ஓட்டமும் நடையுமாக அந்த மரம் இருந்த இடத்துக்கு ஓடினர். திருவாத்தான் சொன்னது போலவே அவர்கள் அங்கு வந்து பார்த்தபோது, அந்த இடத்தில் தங்கம், வெள்ளி நகைகள், காசுகள், பண்ட பாத்திரங்கள் போன்றவை குவிந்துகிடந்தன. அங்கு கிடந்த அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் சுத்தமாகப் பொறுக்கி எடுத்து, மூட்டையாகக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு, இருந்ததில் சிறிய மூட்டை ஒன்றை மட்டும் திருவாத்தான் தலையில் வைத்துக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தனர்.

“டேய்.. திருவாத்தா! இது ரகசியமா வெச்சுக்க.. நாம தங்கம் வெள்ளி நகை பணம் வச்சிருக்கிறத யார்கிட்டேயும் சொல்லக்கூடாது. என்ன புரிஞ்சுதா?” என்று அவனை எச்சரித்ததும், அவனும் “சரி நான் சொல்ல மாட்டேன்” என்றான்.

அண்ணந்தம்பிமார் மூன்று பேரும் ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லும்போது, அந்த ஊர் கோயில் பூசாரி பக்கத்து ஊரிலிருந்து, ஊருக்குள் வந்துகொண்டிருந்தார். அவசர

அவசரமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த அண்ணந்தம்பியைக் கண்டதும், “தலையில் வெச்சு என்னத்த தூக்கிட்டுப் போயிட்டிருக்கீங்க? பார்த்தா கனமாத் தெரியுது?” என்று கேட்டார். அதற்கு மூத்தவன், “அது ஒன்னுமில்ல.. பூசாரி.. நாங்க வழக்கமா எடுத்துட்டுப் போற கம்பும் சோளமுந்தா” என்றனர்.

அதைக் கேட்ட திருவாத்தான் உடனே, “அண்ணா.. பூசாரி சாமிகிட்டப் போய் ஏன் பொய் சொல்றீங்க? இங்க பாருங்க சாமி! நாங்க எடுத்துட்டுப் போறது உண்மை தங்கமும் வெள்ளியுந்தான். சும்மா நெறையா மூட்டைக் கணக்குல இருக்கும். நீங்க வேணுன்னா பார்த்துக்கலாம்” என்று திருத்திச் சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே திருவாத்தான் மூட்டைகளைப் பிரித்து உள்ளே இருந்த விலையுயர்ந்த தங்கம் வெள்ளி நகைகளைக் காட்டினான். அதைப் பார்த்த கோயில் பூசாரிக்கு வாயில் எச்சில் ஒழுகியது. ஆ! வென்று வாயைப் பிளந்தான். “ஆமா.. உண்மையான தங்கம் வெள்ளிதான்” என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டே, அவற்றைக் கையில் அள்ளித் தன்னிடம் இருந்த பையில் போடத் தொடங்கினான். திருவாத்தான், அதைப் பார்த்துப் பொறுமையிழந்தான். மிகுந்த ஆத்திரத்துடன் தன்னிடமிருந்த ஒரு பெரிய கட்டையால், “சாமி.. உனக்கு ரொம்பப் பேராசைதான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவருடைய மொட்டைத் தலையில் அடித்தான். மண்டை உடைந்து நிலைகுலைந்து விழுந்து, “ஓம்.. ஹரி ஓம்..” என்று கடவுளின் பேரைச் சொல்லி முனகிக்கொண்டு, அந்த இடத்திலேயே செத்துப்போனார் கோயில் பூசாரி.

இதைக் கண்ட அண்ணன்மார் இருவரும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் மிகுந்த குழப்பம் கொண்டு, திருவாத்தானைத் திட்டிக்கொண்டே, அருகில் இருந்த ஒரு குழிக்குள் பூசாரியின் உடலை எடுத்து வீசிவிட்டு, புறப்பட்டுச் சென்றனர். வீட்டுக்குச் சென்று, திருவாத்தானை அங்கேயே விட்டுவிட்டு, அவனுக்குத் தெரியாமல் அண்ணன்மார் இருவர் மட்டும் திரும்பவும் அந்த இடத்துக்கு வந்தனர். அங்கு வந்து பூசாரியின் உடலை எடுத்து வேறு ஒரு இடத்தில் புதைத்துவிட்டு, அந்த இடத்தில்

திருவாத்தான்

ஒரு ஆட்டுக் கிடாயை வெட்டிப் போட்டுவிட்டனர். இரண்டு நாட்கள் கழித்து, அந்த ஊர் கோயில் பூசாரி காணாமல் போனதைப் பற்றி எல்லோரும் சாடையாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இதைக் கேட்ட திருவாத்தான், “அவருக்கு என்ன ஆச்சுன்னு எனக்குத் தெரியும். இந்தக் கட்டையால அவரோட தலையில் நான்தான் அடிச்சேன். அந்த இடத்துலயே செத்துப் போயிட்டாரு. அவர எடுத்து அங்கிருந்த ஒரு குழியில் போட்டேன். அதை உங்களுக்குக் காட்டறேன் வாங்க” என்றான்.

“பூசாரி உடம்பு எங்க கெடக்கு?” என்று ஊரார் கேட்டனர்.

“வாங்க உங்களுக்கு நான் காட்டறேன்” என்று சொன்ன திருவாத்தான், அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, பூசாரி உடல் கிடந்த இட்டேரி ஓரமாக அழைத்துச் சென்றான். அங்கிருந்த குழிக்குள் அவன் மட்டும் இறங்கினான். பின்னர் கீழேயிருந்து சத்தம் போட்டுக் கேட்டான்.

“நம்ம பூசாரி தடியோட இருந்தாரா?”

“ஆமா... இருந்தார்”

“நம்ம பூசாரிக்கு ரெண்டு கொம்பு வளைஞ்சு மாதிரி இருக்குமா?” என்று கேட்டான்.

இப்போது ஊர் மக்கள் குழம்பிப் போய்விட்டனர். அதனால் அவர்களும் உள்ளே இறங்கி அங்கிருந்தது என்னவென்று பார்த்தனர். குழிக்குள் செத்துப்போன ஆட்டின் உடல் மட்டும் கிடந்ததைக் கண்டனர்.

“இந்தத் திருவாத்தான் ஒரு கடைஞ்செடுத்த முட்டாள். அவன் பேச்சுக் கேட்டு இந்த இடத்துக்கு வந்த நாம அதவிடப் பெரிய முட்டாள்கள்” என்று தமக்குள் பேசிக்கொண்டு, தம் முட்டாள்தனத்தை நினைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து சென்றனர்.

அன்றிலிருந்து திருவாத்தான் அந்த ஊர் மக்களிடம், ‘ஒரு பெரிய மரத்திலிருந்து கிடைத்த தங்கம் வெள்ளி நகைகளைத் தன் அண்ணன்மார் வைத்திருப்பதாகச் சொல்லியும், அவன் சொன்னதை யாரும் நம்பவில்லை. அதைக் கேட்டு அவர்கள் சிரிக்க மட்டுமே செய்தனர்.

Rajan

சுதந்திர இந்தியா 1947 – என்ன நடந்தது?

1612 முதல் இந்தியாவில் தன் இருப்பை உறுதி செய்துகொண்ட ஏகாதிபத்திய ஆங்கிலேய அரசு, 1900களில் மிக வேகமாகத் தன் சரிவைக் காணத் தொடங்கியது. “இனியும் தேசியவாதிகளின் நியாயமான கோரிக்கைகளை ஏற்காமல் இருக்க முடியவில்லை” என்பதாகவே இங்கிலாந்தின் அதிகாரபூர்வமான சட்டவடிவு குறிப்பிடுகின்றது.

“1946-1947” முழுமையான சுதந்திரம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை, இந்தியாவில் பலப்பட்டு இருந்த காலகட்டம். எப்போது வேண்டுமானாலும், இந்து முஸ்லிம்களுக்கு இடையில் வன்முறை வெடிக்கலாம் என்ற பதட்டமும் மேலோங்கி இருந்தது. “நாங்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறத் தயங்கியதற்கான முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று, இந்து முஸ்லிம்கள் இடையிலான விரிசல்கள் வெடித்து, உள்நாட்டுப் போர் உருவாகிவிடுமோ என்ற பெரும் அச்சம்தான்” என்று பதிவு செய்திருக்கிறார்கள் ஐக்கிய இராஜ்ஜியத்தின் அரசின் அதிகாரபூர்வ இணையதளத்தில்.

இந்தியச் சுதந்திரம் பற்றிக் கூறும்போது, அழுத்தத்தின் காரணிகளாகப் பல சட்ட முன்

வரைவுகளையும் சட்டங்களையும் ஆங்கிலேய அரசு, முன்வைத்துக்கொண்டே இருந்ததை நாம் காணமுடிகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக நியூ கவர்மெண்ட் ஆப் இந்தியா சட்ட முன்வரைவு 1935 (The new Government of India Bill 1935), ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து மாகாணங்களின் அரசாங்கத்தை நீக்கியதன் பின்னர்ப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அதனைச் சட்டமாக்கியது. இவற்றுள், இந்தியச் சுதந்திரத்திற்கும் பிரிவினைக்கும் முக்கியமான ஜூன் 3 திட்டமே மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் என்று அறியப்படுகிறது. இந்தியச் சுதந்திரச் சட்டம் 1947 பற்றி நம்மில் பலர் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. இவ்விரண்டின் முக்கியத்துவம் பற்றி இனி நாம் பார்க்கலாம்.

எப்போதும் இல்லாத முறைமையாக 24 மார்ச் 1947 தொடங்கி 6 மே 1947 வரை மவுண்ட்பேட்டன் 133 இந்தியத் தலைவர்களைச் சந்திக்கிறார். ஆட்சி அதிகாரத்தினை முழுமையாக மாற்றுவது குறித்தும் மிகப்பெரிய ஆலோசனை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

முதலில் மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் இந்தியாவைப் பல கூறுகளாக உடைத்து, மீண்டும் மாகாணங்களுக்கு முழுச் சுதந்திரம் அளிப்பது என்பதேயாகும். இதனைப் பல்கன் திட்டம் (Balkan plan) என்று, அவர்கள் தங்கள் கெசுட்டில் குறிப்பிடுகின்றனர். இதன் மூலம் இந்தியாவை எப்படியாவது பல கூறுகளாகப் பிரித்தாக வேண்டும் என்கின்ற அவர்களின் சூழ்ச்சியை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மவுண்ட்பேட்டனின் இந்தப் பல்கன் திட்டத்தினை நேரு உள்ளிட்ட தேச நலனில்

அக்கறையுள்ள பல தலைவர்களும் பலமாக எதிர்த்ததால் பின்னர் இதனைக் கைவிட்டனர். தலைவர்களிடையே ஆலோசனையை முடித்துக்கொண்டு லண்டனிற்கு அவசரமாகச் சென்ற மவுண்ட்பேட்டன் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய திட்டத்தோடு மீண்டும் திரும்பி வருகிறார். அது தான் ஜூன் 3 திட்டம் என்கின்ற மவுண்ட்பேட்டன் திட்டமாகும்.

மவுண்ட்பேட்டன் திட்டத்தின் பரிந்துரைகள்:

1. இந்தியாவிற்கு ஆகஸ்டு 15, 1947 அன்றே விடுதலை அளிக்கப்படும்.
2. முழுமையான அதிகார மாற்றங்கள் நடைபெறும் வரை இந்தியாவிற்கு டொமினியன் அந்தஸ்து மட்டுமே வழங்கப்படும். டொமினியன் அந்தஸ்து என்பது ஆங்கிலேய மேலாதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட சுய ஆட்சி என்பதேயாகும். நாட்டின் பாதுகாப்பு, வெளியுறவுக் கொள்கை ஆகியவற்றையும் அவர்கள் தான் நிர்வகிப்பார்கள். பிரிட்டிஷார் சார்பில் நியமிக்கப்பட்ட கவர்னர் ஜெனரல்தான் நாட்டின் முக்கியத் தலைவராகவும் இருப்பார்.
3. பகிர்வு அமல்படுத்தப்பட்டால் எல்லை கமிஷன் ஒன்றும் அமைக்கப்படும். இதன் நிர்வாகமும் பிரிட்டிஷ் அரசின் வசமே இருக்கும்.
4. முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் மாகாணங்களுக்கு, இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டவடிவால் உருவாக்கும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்கள் பொருந்தாது.
5. இரண்டு ஆட்சிப் பிரதேசங்களாகவே இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் இருக்கும், இவற்றிற்கு இரண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டமன்றங்கள் உருவாக்கப்படும்.
6. சிந்து மாகாணச் சட்டமன்றம் ஒரு சிறப்புக் கூட்டத்தில் அதன் சொந்த முடிவை எடுக்கும்.
7. வாக்கெடுப்பு மூலம் கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் உள்ள NWFP மற்றும் Sylhet மாவட்டத்தின் தலைவிதி முடிவு செய்யப்படும்.

8. மாகாணங்கள், இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானோடு இணைந்துகொள்ளலாம், ஆனாலும் அவர்கள், சுதந்திர மாகாணங்களாக இருக்க அனுமதியில்லை.
9. பாகிஸ்தானிற்கு ஹைதராபாத்தின் மீதான உரிமைக் கோரல் மறுக்கப்படுகிறது.
10. பெங்கால் மற்றும் பஞ்சாப் சட்டசபை உறுப்பினர்கள் மாகாணங்களின் பிரிவினைக்கு ஆதரவாக வாக்களிக்கும் பட்சத்தில், பாகிஸ்தான் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்காகத் தனித் தேர்தல் நடத்தப்படும்.

மவுண்ட்பேட்டன் திட்டத்தின் முக்கிய விதிகள் கொண்டு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஒரு சட்ட முன்வரைவை ஜூன் 3ஆம் தேதி பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகம் செய்தது. அந்தச் சட்ட முன்வரைவினை இந்தியச் சுதந்திரச் சட்டமாக (The Indian Independence Act of 1947) இந்தியாவின் சுதந்திரச் சட்ட முன்வரைவு 1947 என்ற பெயரில் கொண்டுவந்து, பின்னர் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், இந்தச் சட்டத்தை 18 ஜூலை 1947 அன்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட சட்டமாக அறிவித்தது.

ஆகஸ்டு 15, 1947 நள்ளிரவுமுதல் சுதந்திரக் காற்று வீசும் என்ற நம்பிக்கையின் ஒளி ஜூலை 18, 1947 முதலே வீசத் தொடங்கிவிட்டது என்பதுதான் உண்மை. பல இரவுகளுக்கு முன்பே இது முடிவு செய்யப்பட்டுவிட்டது. பலர், கொண்டாட்டங்களுக்குத் தங்களைத் தயார் செய்துகொண்டும், பலர் இது முழுமையான சுதந்திரமே அல்ல வெறும் டொமினியன் அந்தஸ்துதான் என்றும் கொண்டாட்டத்தைப் புறக்கணிக்கவும் செய்தார்கள்.

தயாராக இருந்த அந்த இந்தியச் சுதந்திரச் சட்ட முன்வரைவு 1947 ன் சாராம்சம் இதுதான் :

இந்தியச் சுதந்திரச் சட்டம் 1947 ஆனது இந்தியாவில் இரு சுயாதினமான டொமினியங்களை அமைப்பதற்கும், கவர்மெண்ட் ஆப் இந்தியா சட்டம் 1935 ன் சில விதிகளை மாற்றி அமைக்கவும் (இரண்டு டொமினியங்களைத் தவிர்த்து) மற்றும் அந்த டொமினியங்களை அமைப்பது மற்றும் அமைப்புத் தொடர்பான இன்ன பிற விவகாரங்களுக்காகவும் அமைக்கப்

படுவதாக அத்தியாயம் 30 இந்தியச் சுதந்திரச் சட்டம் 1947ல் வரையறுக்கப்பட்டது.

மேலும் அந்தச் சட்டம் 20 உள் பிரிவுகளைக் கொண்டும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

முதல் பிரிவே ஆகஸ்டு 15, 1947 அன்றே, முதல் இரண்டு சுதந்திர டொமினியங்கள் அமைக்கப்படும், அவை முறையே இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகும் என்பது.

முதல் பிரிவே, தேசத்தின் பிரிவைப் பற்றியதுதான் என்பது ஒருங்கிணைந்த இந்தியாவிற்காகப் போராடிய ஒவ்வொரு இந்தியரின் கண்களிலும் நீரைப் பெருகியோடச் செய்தது.

இரண்டு டொமினியங்களின் நிலப்பகுதி பற்றியும், கிழக்கு வங்காளம், மேற்கு வங்காளம், கிழக்கு பஞ்சாப் மற்றும் மேற்கு பஞ்சாப் எனப் புதிய மாகாணங்கள் அமைப்பது குறித்தும் இச்சட்டத்தில் அறிவித்திருந்தார்கள். இரு டொமினியங்களை நிர்வகிப்பதற்காகப் பிரிட்டிஷ் அரசால் கவர்னர் அமைக்கப்படுவார். இரு டொமினியங்களிலும் ஏதேனும் ஒன்று, சட்டத்தில் மாற்றம் கொண்டுவரும் வரை அந்த நபரே இரு டொமினியங்களுக்கும் கவர்னராக இருப்பார் என்பது அவர்களின் ராஜ தந்திரத்தையே பறைசாற்றியது. இதன் மூலம் அவர்கள் பிரிவினையை ஊக்கப்படுத்த முடிந்தது.

இரு டொமினியங்களும் தங்களுக்கான சட்டங்களைத் தாங்களே வகுத்துக்கொள்ள இந்தச் சட்டத்தின் பிரிவு எண் ஆறு வகைசெய்கிறது. மேலும் இரு டொமினியங்கள் வகுக்கும் சட்டமானது இங்கிலாந்து சட்டத்திற்கோ, சுதந்திர இந்தியச் சட்டம் 1947ற்கோ, ஏனைய பிற சட்டங்களுக்கோ பொருத்தமற்றதாக இருப்பினும் அச்சட்டங்களை அமல்படுத்துவதில் எந்தச் சிக்கலும் இருக்காது என்று உறுதி அளித்தது.

மேலும் அவர்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் சட்ட ஆணைகள், விதிகள் என எதில் வேண்டுமானாலும் நீக்கமோ திருத்தமோ செய்துகொள்ளலாம் என்பதோடு இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தின் மூலம் கொண்டுவரப்படும் எந்தச் சட்டமும் நியமிக்கப்பட்ட நாளுக்குப் பிறகு (ஆகஸ்டு 15, 1947) இந்த இரு

டொமினியங்களுக்கும் பொருந்தாது என்றும் சட்டமியற்றுவதில் உரிமை அளித்தது.

புதிய டொமினியங்களை அமைப்பதின் விளைவாக ஆங்கிலேய அரசு இரு டொமினியங்கள் மீதான தன் முழுபொறுப்பை இழப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் இந்தியாவின் பேரரசு என்ற பட்டத்தையும் இழக்கும் என்பதினைப் பிரிவு ஏழில் தெளிவு செய்தனர்.

இதன் மூலம் இந்தியர்களுக்கும் ஆங்கிலேய அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்கும் உண்டான எல்லைகள் தெளிவுறுத்தப்பட்டன.

பிரிவு பத்தில் இனி அரசு ஊழியர்களை நியமிப்பதில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தன் அதிகாரத்தினை இழக்கிறது என்றபோதிலும் நியமிக்கப்பட்ட நாள் (ஆகஸ்டு 15, 1947) அன்றோ அதற்கு முன்னரோ நியமிக்கப்பட்ட அரசு ஊழியர்கள் தொடர்ந்து பணியாற்றவும் இந்தச் சட்டம் வகைசெய்து தந்தது (இது பிரிட்டிஷ் அரசின் அடிவருடிகளாக இருந்த உயர் வகுப்பினரைக் காப்பாற்றும் ஒரு பிரிவாகவே இருந்தது. இதற்கு இங்குள்ள தலைவர்கள் பலருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருந்தது).

டொமினியங்களில் புதுச் சட்டம் இயற்றப்படும்வரை கவர்மெண்ட் ஆப் இந்தியா சட்டம் 1935ல் திருத்தம் செய்து கொள்ளவும், நியமிக்கப்பட்ட நாளுக்கு முன்னர் உடன்படிக்கைகளை நிறைவேற்றவும் பிரிட்டிஷ் கவர்னருக்கு முழு அதிகாரம் வழங்கப் பட்டிருந்தது.

முன்னரே, அதாவது 18 ஜூலை 1947 அன்றே மேற்கூறிய சட்டத்தின் மூலம் தெளிவு செய்யப்பட்ட ஆகஸ்டு 15, 1947 அன்று இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டது. பின்னர் இந்தச் சட்டம், இந்திய அரசியல் அமைப்பின் 395வது பிரிவின் மூலமாக முழுமையாக நீக்கப்பட்டது.

இதன்மூலமாக ஆங்கிலேய அரசு தந்த டொமினியன் அந்தஸ்தைத் தூக்கி எறிந்த இந்தியா முழுச் சுதந்திர நாடாக மாறியது.

இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் அரசியல் அமைப்பிலிருந்து இவை நீக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஐக்கிய இராஜ்ஜியத்தில் (பிரிட்டிஷ் அரசு) இன்றளவும் செல்லாக்காசாக இந்தச் சட்டம் அமலில்தான் இருக்கிறது. ■

பின்னூட்ட எண்ணங்கள்

ஒவ்வொரு இதழும் கடந்தகால நிகழ்கால எதிர்கால வரலாற்று ஆவணங்களைப்போல உள்ளது... வாழ்த்துக்கள்.

- தோழன் பிரபா, தாராபுரம்.

தரமான உயர்வான ஓவிய வரைதலுடன் வடிவமைப்பு அசத்தல்.

அத்துடன் படைப்புகள் பின்னாலிருந்து உழைக்கும் அனைவருக்கும் வாழ்த்துகள்.

இம்முறை தகவில் எனது கவிதையும் கண்டு மனம் மகிழ்ந்தேன். சிறப்பான கருத்தோவியத்துடன் கவிதைக்குப் பக்கம் கொடுத்த படைப்பு குழுமத்தினருக்கு என் ஆசிகளும் வாழ்த்துகளும்.

- ரோஷான் ஏஜிப்ரி, இலங்கை.

தகவு மின்னிதழ் அருமை.

படைப்புகள், நேர்த்தியான வடிவமைப்பு, ஐயா புவியரசின் பேட்டி சிறப்பு.

- இராஜகுமாரன், புதுக்கோட்டை.

'தகவு' இதழைப் பார்த்தேன்.

மூன்று இதழ்களையும் காதலோடு இருமுறை புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தேன்.

'இதை... இதைத்தான் எதிர்பார்த்தேன்...' என்று நான் மைண்ட் வாய்ஸில் சொன்னது (சற்று சத்தமாகவே)

உங்களுக்குக் கேட்டிருக்குமெனில் வியப்பில்லை.

என் வாசிப்புக்கு மிகவும் பிடித்த இதழாக இருந்தது.

இதழ்களில் இடம்பெற்றுள்ள நேர்காணல், கதை, கவிதை, கட்டுரை... எனத் தங்கள் தேர்வு மிகச் சிறப்பு.

ஒவ்வொரு படைப்பு பற்றியும்

தனித்தனியே குறிப்பிட்டு எழுதுமளவிற்குச் சிறப்பானதாக உள்ளன.

(நேரம் கருதி சுருக்கிச் சொல்கின்றேன்).

அழகு மிளிரும் பக்க வடிவமைப்பும் இயல்பான நவீன ஓவியங்களும் அபாரம். இந்த இரு குழுவினருக்கும் எனது தனியான பாராட்டுகளைப் பகிர்வும்.

சமூக அக்கறையும் இலக்கிய ரசனையுமிக்க இதழாகத் 'தகவு' மிளர்கிறது.

'ஆகா... இவ்வளவு சிறப்பான இதழ் மின்னிதழாக மட்டுமே உள்ளதே..' என்கிற ஆதங்கமும் எனக்குள் எழுந்தது.

ஒரு இதழ் முதல் பார்வையிலேயே ஈர்க்க வேண்டும்.

அடுத்து, படைப்புகள் தரமானதாக இருக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து படிக்க வேண்டுமென்கிற ஆர்வத்தையும்,

நாமும் இதில் எழுத வேண்டுமென்கிற வேட்கையும் எழ வேண்டும்.

உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமெனில்,

இந்த நான்கு எண்ணங்களும் எனக்குள் எழுந்துள்ளன.

'தகவு' இதழ்ப் பயணத்தில் கரங்கோர்த்துள்ள நட்பு நெஞ்சங்களுக்கு எனது கனிந்த வாழ்த்துகள்.

இப்படியான இதழ்கள் அச்சில் வெளிவரும் காலமே,

தமிழ் இலக்கிய சமூக மறுமலர்ச்சிக் காலமாக இருக்கும்.

சிறந்த மின்னிதழ் ஒன்றினை அறிமுகம் செய்துவைத்த

தங்கள் அன்புக்கு மிக்க நன்றி.

என்றும் தொடர்வோம்.

- மு.முருகேஷ், வந்தவாசி - 604 408.

• சூர்யகாந்தன்
ஓவியம் : கொ.வடிவேல்

எதிவெதிர் குணங்கள்

ஒரு சனிக்கிழமையின் சாயங்காலம்.

அன்னூர் பஸ் ஸ்டாண்ட்.

அன்றைக்குச் சந்தை நாள் என்பதால் ஏகப்பட்ட கூட்டம். கோவை காந்திபுரத்திலிருந்து வந்து நின்று 45செ பஸ்ஸிலிருந்து பயணிகள் முட்டி மோதி இறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு ரொம்பவும் பிரயத்தனப்பட்டு பஸ்ஸுக்குள் ஏறுகிற பயணிகளைக் கண்டக்டர் கன்னாபின்னாவென்று திட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

“.....ஏய்யா....பஸ்ஸுக்குள்ளே இருக்குறவங்க எறங்குன பொறகுதான் ஏறித் தொலையுங்களே...! இப்பிடி அடிச்சப் புடிச்ச உள்ளே ஏறுனா, உங்களுக்கு என்ன தங்கப்பதக்கமா பரிசு குடுக்கப் போறாங்க...?”

“...மைக் வெச்சட்டுக் கத்துனாக்கூட இப்ப இருக்குற அவசரத்துல இவுக காதுகளிலெ விழாது. பெரிசு, சிறிசு எல்லாமே சரியாத்தான் இருக்குது. அங்கே பாரு... பஸ் சீடல உட்கார எடம் பிடிக்கப் படுற பதட்டத்தை...!”

“ம்...ஹூம்...! இன்னமும் பத்து வண்டிகு போட்டாக்கூட இவுங்களுக்குப் பத்தாது...”

இது தவிர பஸ்ஸின் இரண்டு பக்கத்து ஜன்னல்களின் வழியாகப் பைகளையும், தோளில் போட்டிருந்த துண்டுகளையும் உள்ளே வைத்துத் தங்களின் இருக்கைகளை அட்வான்ஸ் புக்கிங் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற அன்பர்களும் நிறைய பேர்.

‘இந்தக் கூட்டமெல்லாம் ஒரு வழியாக ஏறி முடிக்கட்டும். கடைசியாக கொஞ்சம் நிற்பதற்கு மட்டும் இடம் கிடைத்தாலும் கூடப் போதும்; பிறகு ஏறிக்கலாம்’ என நான் பஸ் ஸ்டாண்டிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தேன்.

“ஏனுங்க...சார்! டைம் என்ன ஆச்சு...?”

“ஆறு இருபது ஆச்சுங்க...”

“அப்ப... இன்னும் கால் மணி நேரமாகும். இந்தப் பஸ் பொறப்படுறதுக்கு...”

சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தபடி கண்டக்டர்...

“எல்லாரும் சில்லறையா வச்சுக்குங்க...பஸ்ஸு ஏறீட்டு சில்லறையில்லையின்னு நோட்டைக் குடுத்தீங்கின்னா... அப்புறம் நடு வழியில தயவு தாட்சண்யம் எதும் பார்க்காம எறக்கி வுட்டுருவேன், மனசில வெச்சுக்குங்க...” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பஸ்ஸில் இன்னமும் சீட்டில் இடம் பிடிப்பதற்கும், நிற்பதற்கும் பயணிகளுக்குள் ஆர்ப்பரிப்பு ஓய்ந்தபாடில்லை. நான் உள்ளே நுழைந்து நின்றுகொண்டேன்.

“...மத்தியானம் மானம் இருந்த வேகையப் பார்த்தீங்களா...? பொசுக்கிப் போட்டுது. ராத்திரிக்குக் கண்டுஷனா மழை வருமுங்க...”

“...வரட்டும்! ஆரு வேண்டாமுங்கறாங்க...”

“போனவாட்டி நா அன்னூர் சந்தைக்கு வந்தப்பொ எட்டு ரூபா டிக்கிட்டு. இப்போ பதிமுணு ரூபா ஆயிப் போச்சு. வெலவாசி போற போக்கெப் பாருங்க...”

“ஏனுங்க...இது கோயமுத்தூருக்கு எத்தினி மணிக்குப் போயிச் சேருமுங்க...?”

“என்னுங்க...வெலவாசிங்களா...?”

“அட, நீங்க டமாஷ் பண்ணீங்க. நா இந்தப் பஸ்செக் கேட்டேனுங்க...”

“அதெல்லாம் கரெக்டா சொல்ல முடியாதுங்க. எப்படியும் எட்டு எட்டரைக்கு மேல ஆகிடும்...”

கையில் இரண்டு பைகள் சகிதம் சௌகரியமாய் இடம்பிடித்து வெற்றிலை மென்றுகொண்டு இரண்டு பெருசுகள் நாட்டு நிலைமையை அலசிச்சொண்டிருந்தனர்.

எனக்கும் இரண்டு சீட்டுகளுக்கு முன்னதாக ஒரு சச்சரவு வேறு கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது.

“...எந்திரின்னா எந்திரி. அதுதா மரியாதை. எவ்வளவு பாடுபட்டு நா இந்தச் சீட்டுல துண்டைப் போட்டு வெச்சிட்டு உள்ளே வந்திருக்கிறேன். நீ உம்பாட்டுக்குச் சாவுகாசமா வந்து துண்ட எடுத்துட்டு எடம் புடிச்ச உக்காற்றயே...நா...ஏமானியா...?”

பெரியவருக்கு வயது அறுபதைத் தாண்டி யிருக்கும். குரலை உயர்த்திச் சத்தம் போட்டார்.

“...அய்யா வீணாக் கத்தாதே. இந்தச் சீட்டு உம்பேருக்கு என்ன ரெஜிஸ்டரா பண்ணியிருக்கு? கம்முன்னு அடுத்த சீட்டுல உக்காரு. இல்லீனா உன்ர சௌகரியப்படி நின்றுக்க...”

இது முப்பதுக்குள் வயது மதிக்கும்படியான இளைஞன் ஒருவரின் எதிர்விச்சு.

அவன் சீட்டில் உக்காந்துகொண்டு இப்படிச் சொன்னதைக் கேட்ட பெரியவருக்கு கோபம் முட்டிக்கொண்டு விட்டது. துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு...

“...ரெண்டெழுத்துப் புடிச்சிட்டானுசனா பெரிய திமிருக. இல்லாத சட்ட விட்டமெல்லாம் பேசறது. இப்படி ஜம்பமா உக்கார ரோசனை இருக்குறவன் கஷ்டப்பட்டுத்தா எடம் புடிக்கோணும். பெரிய தொரை கணக்கா வந்ததீமே, எவனாச்சும் எடம் புடிச்ச வெச்சிருந்தான்னா வசதியா உக்காந்துருவானுக...” என்றார்.

“...ய்யோவ்...வார்த்தைய அளந்து பேசு. அவனிவன்னு மரியாதெ கெட்டதனமா பேசுன்னா அப்புறம் நெறையா வாங்கிக் கட்டிக்குவே...”

“...நீதா...இப்ப என்ன பண்ண வேணுங்கறே...? சொல்லு...”

“...நீதா... என்ன பண்ண வேணுங்கறே...?”

இருவருக்கும் சுகி அதிகமாகிக்கொண்டு தானிருந்தது.

“...சரி...ஏறியாச்சு. இனி ஊரு போய்ச் சேருவோம்னு ரெண்டு பேரும் கம்முனு இருங்களே. கை வெச்ச அடிச்சுக்குவீங்க போல இருக்கு...”

சிலர் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

“...இல்லீங்க. இவ ஏறுனவன் என்ற துண்ட ஏனுங்க அக்கட்டால எடுத்து எறிஞ்சுட்டு உக்காற்றானாமா...?”

“...ய்யோவ்... அப்பவே சொல்லீட்டே... அவனிவன்னு பேசாதே... இறுக்கிக் கட்டிட்டு இரு...”

“ஆமா...நா கட்டறதுக்குத் துணியில்லாம நிக்கறே. நீ வேட்டி எடுத்துட்டு வந்து குடு. கட்டிக்கிறேன்...”

“...பெரியவரே...நீங்க கொஞ்சம் அந்தப் பேச்சு வுட்டுத் தொலைச்சிட்டு அதோ முன்னால சீட்டுல எடம் இருக்குது. போயி உக்காருங்க...”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவரைப் பிடித்து உக்கார வைத்துவிட்டு என்னைப் பார்த்து...

“...இனியாவது சண்டை ஓயட்டும். இல்லீனா இன்னிக்குப் பஸ் பொறப்படுறதுக்கு ராத்திரியாயிடும்” என்றார் பயணி ஒருத்தர்.

முன்பகுதியில் டிக்கெட் கொடுத்து முடித்து விட்டுப் பின்புறப் பகுதிக்கு வந்த கண்டக்டர், விசில் அடித்ததும் பஸ் புறப்பட்டது.

அன்னூரைக் கடந்து ஒரு பர்லாங் தாண்டியிருக்கும்.

“...போச்சாதுன்னு கம்முன்னு இருந்துட்டேன். வேற எவனாச்சுமா இருந்தா, இஷுகளாத் தூக்கி வெளியே வீசிட்டில்லெ மறு ஜோலி பார்த்திருப்பேன்...” பெரியவர் ஆரம்பித்தார்.

“...அய்யோவ்..! தூக்கி வீசறுதுன்னா உன்னே வெகு நேரத்திலேயே நாந்தூக்கி வீசியிருப்பேன். பாவம். வயிசானவராச்சேன்னு பொறுத்திட்டிருந்தா நீ மறுபடியும் சீண்டிட்டே இருக்குறே...”

“...உன்னைய எவண்டா சீண்டினான்? உன்ரெ வாயைக் கூட்டிட்டுக் கெட...”

“...உன்ரெ வாய நீ இறுக்கிக் கட்டிட்டு உக்காரய்யா...”

“நா என்ர வாயில பேசுவேன்..சும்மா இருப்பேன். அது என்ர இஷ்டம்..நீ யார்ரா அதெல்லாம் கேக்கறதுக்கு...”

“பின்னே ஏ தொணதொணன்னு என்னே சண்டைக்கு இழுக்கிறே...”

“...ஆமா..நாந்தா வந்து இழுத்தே? எவளாச்சும் கெடச்சா இழுத்துட்டுப் போற தட்டுவாணிப் புத்தி உனக்கு வேணும்னா இருக்கும்...”

“ய்யோவ்..கேனத்தனமா கத்தீட்டே இருந்தீனா இனி மரியாதை கெட்டுப் போயிரும்.. சொல்லீட்டேன். போவட்டும்னு அமைதியா இருந்தா ஓரேயடியா ஏறிகிட்டே இருக்கறயே...”

பயணிகளில் முக்கால் பகுதிப் பேருக்கு இவர்களின் இந்தச் சச்சரவு, ‘எதில் போய் முடியுமோ’ எனும் ஐயத்தின் உச்சகட்டத்தில் இருந்தது.

இவர்களைச் சமாதானப்படுத்துவது சற்றுக் கடினமான காரியமாகவே எனக்கும் தோணியதால் மேற்கொண்டு நடப்பதைக் கவனித்துக்கொண்டு மட்டுமே இருந்தேன்.

டிக்கெட்டைக் கொடுத்து முடித்துவிட்டு, “ஏனுங்க... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் இன்னமும் சண்டை ஓயலையா...?” என்று கேட்டுக்கொண்டு என்ட்ரி போடுவதில் ஈடுபட்டிருந்தார் கண்டக்டர்.

பஸ்ஸிலிருந்த எல்லோருமே இந்த இரண்டு நபர்களையும் வெறுப்போடு பார்க்கிறபடி நிலைமை இருந்தது.

“கோவில்பாளையம் எறங்குற டிக்கெட்டுக இருக்கா...?”

“நிறுத்துங்க..நிறுத்துங்க...!”

அதுவரை பாதித் தூக்கத்தில் இருந்து, சட்டென்று விழித்தது போல் மூன்று பேர் கூடைகளையும், பைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினர்.

இப்போது பெரியவரும் அந்த இளைஞனும் பிரமை பிடித்தவர்களைப் போல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஒருவழியாய் இவர்களின் வாதப் பிரதிவாதங்கள் முடிந்து விட்டன..என்கிற எண்ணத்தில் மற்றவர்கள் இருந்தனர்.

சரவணம்பட்டியை பஸ் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பெரியவர் தன் இருக்கையிலிருந்து பின்பக்கம் திரும்பிக் கலங்கிய கண்களோடு அந்த இளைஞனிடத்தில் என்னவோ சொல்வதுபோல் எனக்குக் கேட்டது.

அதை ஊன்றிச் செவி மடுத்தேன்.

இரண்டொரு நிமிட மௌனத்திற்குப் பிறகு அவர் அவனிடம்..

“தம்பீ.. நாஞ் சொல்றதே கவனத்துல நல்லா நீ வச்சுக்க..! சிறு வயசு உனக்கு. இன்னமும் எத்தனையோ காலம் பொழைக்கப் போறவன். இப்படி வீண் வார்த்தைகளை வீசி, பெருஞ் சண்டையில் மாட்டிக்காதே...!”

...இதுநா வரைக்கும் நாம்பெத்த பசங்ககூட என்னெ இப்படி எடுத்தெறிஞ்சு, கீழ்த்தரமாப் பேசனது கிடையாது. நீயும் என்ர மகனைப் போலன்னு நெனச்சுக்க...”

அவர் இறங்கவேண்டிய ஸ்டாப் வந்து விட்டதால் அவனுடைய கைகளைப் பற்றி இப்படிச் சொல்லிவிட்டு.. சீட்டிலிருந்து எழுந்துபோனார்.

“சரி...சரி...பரவாயில்லை. போங்க பெரியவரே..! உங்கள எங்க அப்பாவைப் போலன்னு நெனச்சுக்கறேன்..” அவன் கூறிய விதத்தில், மனசுக்குள்ளிருந்து அழுத்தமும் வருத்தமும் ஒருசேர வெளியே ததும்பத் தயாராயிருந்ததை உணர்ந்தேன்.

இந்த யோசனையும், அனுசரிப்பும் பயணத்தின் துவக்கத்திலேயே இவர்களுக்கு இருந்திருந்தால் இப்படி கடைசியில்.. ஓரேயடியாக கலங்கவும் வேண்டாம். வீணாகச் சஞ்சலப்படவும் வேண்டாம் என எண்ணியபடி இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

• கவி: அன்பில்பிரியன்
சித்திரம் : கொ.வடிவேல்

அணுக்கசிவினால்
கைவிடப்பட்ட இந்நகரத்தின்மேல்
இருண்டசிறகுகளின் பிசாசுநிழல்கள் விரிகின்றன

அநாதியான வீடுகளில் சருகுகள் புரண்டு
ஞாபகத்தின் கதவுகளைத் திறக்கிறது

தெருவில் உளரும் கன்றிய வெயில்
ஒருவாய் தண்ணீர் கேட்டுத்
தவியாய்த் தவிக்கிறது
யாருமற்ற வீடுகளிடம் போய்

துருவேறிய பூங்கா இருக்கைகள்
குழந்தைகள் முன்பு பாடியிருந்த
அதே பாடலைப் பாடியபடியே விம்முகின்றன

முன்பு ஆயிரம் பறவைகள் விசிலடித்திருந்து
பட்டுப்போன மரத்தில் தங்கிவிட்ட
ஒற்றை இறகே
இன்னும் எதற்காக எதற்காக??

நிசியில் இந்நகரத்தின் தாழிட்ட கதவுகளை
உலுக்கிஉலுக்கித் திறக்கும்படி கத்துகிறார்கள்
உயிருடன் எலும்புக்கூடானவர்கள்

உறக்கத்தில் இருந்ததால்
நோயாளிகள் குழந்தைகள் முதியவர்கள் எந்த
அலறலுக்கும் முக்கியத்துவம் தரவில்லை

மூடப்பட்ட இந்நகரத்தின் காவலாளி
ஒரு நல்ல வெயில் நாளில்
கொதிக்கும் ஈயத்தினைக்
காதிற்சூள் ஊற்றிக்கொள்கிறான். ■

“பெரிய எழுத்தாளர்கள் சிற்பரிதழ்களில் இருந்துதான் வர முடியும்”

கவிஞர் புவியரசு உடன் நேர்காணல்

**நீங்கள் நிறைய விருதுகள் பெற்றுள்ளீர்கள்..
விருதுகளால் எழுத்தாளர் அடையும்
எழுச்சி.....**

விருதுகள் வந்தா சந்தோசமா இருக்கும். அவ்ளோதான். பெரிய கிளுகிளுப்பெல்லாம் ஒன்னும் கிடையாது. சரி சரி... நம்மள ஒரு அடையாளம் கண்டுகொண்டார்கள் என்று நினைக்கலாம். விருதுகளால் இன்னும் கொஞ்சம் புஸ்தகங்கள் போகலாம். அவ்வளவுதானொழிய எந்த விருதும் பரவசத்தை எல்லாம் தராது. சாகித்ய அகாதமி விருது கொடுத்தப்பக் கூட நான் போகல. அட போங்கப்பான்னு விட்டுட்டேன். நீங்க தப்பு பண்ணிட்டிங்க.. மந்திரிங்க யாரும் குடுக்கமாட்டாங்க.. உங்கள மாதிரி இலக்கியவாதிங்கதான் குடுப்பாங்கனு சொன்னாங்க. கமல் ரெண்டு மாசம் கழிச்சு,

“என்னங்க...சாகித்ய அகாதமி வாங்க போகலியாமா”ன்னாரு. ஆமாங்களேன். ஏங்கன்னாரு. அது, போகலிங்களேன். ‘சாகித்ய அகாதமி ஒரு ஸ்டேட்டுக்குக் கொடுக்கறது. முழுக்க முழுக்க ஒரு ஸ்டேட்டு பிரதிநிதிக்குக் குடுக்கறது. இப்போ நீங்கதான் பிரதிநிதி. நீங்க வாங்கி இருக்கணும்ங்க. ரொம்ப தப்பு பண்ணிட்டிங்க. ஏதோ இலக்கியக் கூட்டத்துல இங்க எதுக்காவது போகாம இருந்தாக் கூட பரவால்ல. இதுக்கு நீங்க போயிருக்கணும்ங்க’ன்னாரு. ‘சரி இப்ப என்ன பண்ணது.. போகலிங்களே’ன்னேன். ‘நான் குடுத்தா வாங்கிக்குவீங்கல்ல’ன்னாரு. ‘நீங்க குடுத்தா வாங்கிக்குவேன்’னேன். உடனே சொல்லாமக் கொள்ளாம ஒரு அரங்கத்தைப் புக் பண்ணி அழைப்பிதழ் அடிச்சு டிஜிட்டல் பேனர் வெச்சு வர வெச்சுட்டாரு. காசிம் நஸ்ரூல்லாவ மொழிபெயர்த்ததுக்காகப் பெரிய விழா எடுத்து நடத்தினாரு.

உங்கள் நண்பர் கமலின் அரசியல் குறித்து...

கட்சிகிட்சிக்கெல்லாம் வரவே மாட்டேன்னுதான் சொன்னாரு. எங்களுக்கு நாப்பது வருஷப் பழக்கம். ஆனா நாப்பது வருசமா நாங்க அரசியல்தான் பேசினோம். சினிமா பேசினதே இல்ல. ஏனுங்க அப்படினா அது வந்துங்கன்னு அரசியலுக்குப் போயிருவாரு. ஒரு படத்தைப் பத்திப் பேச ஆரம்பிச்சா அது அப்படியே அரசியலுக்குள்ள போய்டும். அவரு முழுக்க முழுக்க அரசியல்தான். நான்

அரசியலுக்கு வர மாட்டேன்.. அரசியல் தெரியாதும்பாரு. அதெல்லாம் சும்மா. எல்லா அரசியலும் தெரியும். நானென்னங்க பண்ணட்டும்தப்பாரு இந்த உடல் வெளுப்புக்கு. அது அம்மா அப்பா தந்தது. இங்க நம்மள பாப்பான் பாப்பாங்கறாங்க... ஆனா அமெரிக்கால என்ன ப்ளாக்ஸ்னுதான் சொல்றாங்கங்கறாரு. கருப்பு என்பது நிறமல்ல. அது ஒரு இனம். ரொம்ப அபூர்வமான எண்ணங்கள் அவர்கிட்ட இருக்கு. சமீபத்துல கூட எதுக்குங்க இதெல்லாம்ன்னேன். அப்போ எவனோ எப்படியோ போகட்டும்னுன்னு விட்டு சொல்றீங்களாங்கறாரு. கண்டிப்பா அரசியலுக்கு வர்றீங்களான்னு கேட்டேன். ஆமாம்னாரு. சரி வாங்கன்னேன். அவ்ளோ உறுதியா இருந்தாரு. அவர்க்கு இங்க நடக்கறது எதுவும் சகிக்க முடியல. அவருக்கு எல்லாக் கணக்கும் தெரியும்ங்க.

தஸ்தயேவ்ஸ்கி பற்றிக் கூறாங்களேன்...!

தஸ்தயேவ்ஸ்கி வந்து, ரொம்ப வறுமையில் வாடிய ஒரு கலைஞன். தனியா இருந்தான். ஒருமாதிரி, மனநிலை கூட அவனுக்குச் சரியா இருக்குமான்னு தெரியல. அதான் அவன் மன ஆழங்களுக்குள்ள போயி எழுதறான்னு ஒஷோ சொல்றாரு. அவன் குடும்பத்தை விட்டு வந்து தனியாவே இருந்தான். ஒருமாதிரி பிரீக்தான். அவன மாதிரி ஆழங்களுக்கு யாருமே போகலங்கறாரு ஒஷோ. அவன் புத்தகங்களைத் திரும்பிப் படிச்சுப் பார்த்தா... ஷாக்கிங்கா இருக்கும். எப்படி இவ்ளோ ஆழமா...ன்னு. அவனைத் தூக்கு மேடைக்குக் கொண்டு போறாங்க. அப்போ கூட வேற எதோ கொடிய பார்த்துட்டு வேற என்னமோ பேசிட்டு இருக்கான். இப்படியெல்லாம் மனசு வருமான்னு யோசிக்க வேண்டியிருக்கு. ஒருத்தன ரொம்ப அவமானப்படுத்தறாங்க. சாமியார் கேக்கறாரு... ஏன்யா இவ்ளோ அவமானப்படுத்தறாங்க.. பல்ல இளிச்சிட்டு இருக்கியேன்னு. இந்த அவமானப்படுதலில் ஒரு ஆனந்தம் இருக்கு. உங்களுக்குத் தெரியுமான்னு கேக்கறான். இப்படி சில விஷயங்கள் ரொம்ப ஆழம். எவ்ளோ ஆழம்னு சொன்னா, சிக்மண்ட் பிராய்டு வந்து, இவருடைய கதைகளைக் கேஸ் ஹிஸ்டரி யா எடுத்துகிட்டாரு என்பது. இது கற்பனை. ஆனாலும் கேஸ் ஹிஸ்டரி ல் சேர்க்கற அளவுக்கு அதல உண்மைத்தன்மையின் ஆழம் இருந்திருக்கு.

அதனால, இத மொழிபெயர்க்கும்போதும் ஒரு பெரிய அனுபவம். ரொம்ப பிரம்மாண்டமான உலகத்துல சக்தற மாதிரி இருந்தது. அவனுடைய முதல் நாவலையே மொழிபெயர்த்திருக்கேன். "பாவப்பட்டவர்கள்" தான் அவனுடைய முதல் நாவல். முதியவன் ஒருவனுக்கும் அவனுடைய சொந்தக்காரப் பொண்ணு, சின்ன பொண்ணு ஒன்னுக்கும் இருக்கற உறவுகள் பத்திதான் கதை. ரொம்பப் பரிதாபமான கதை. ரொம்ப அழகுத்துக்குக் கொண்டு போற கதை. அது ஒரு பெரிய அனுபவம். அத எழுத முணு வருஷம் ஆச்சு.

கவிஞன் எவ்வாறு இவ்வுலகோடு தன்னைப் பொருத்திக்கொள்கிறான்... எவ்வாறு தன்னை விடுவித்துக்கொள்கிறான்? ஒரு கவிஞராய் உங்கள் பதில்....

இப்போ ரெண்டுவிதமான கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். சில பேர் உள்மன ஆழங்களுக்குள் போவது. அதோட சரி. அதுதான் அவங்களுக்கு உலகம். இப்போ நம்மள மாதிரி ஆட்கள்... சோசியல் சம்பந்தமா... உலக விவகாரங்களைப் பார்த்து, கேட்டு அந்த உலகம் நமக்குள்ள இறங்கிடுச்சு. நம்ம தூக்கிப் போட்டாலும் போகாது. ஆக நமக்கு அதுதான் வரும். எதைச் சொன்னாலும்.. உள் மன ஆழங்களுக்குள் போனாலும் நமக்கு வருவது.. நம் படைப்பில் வருவது இதுதான். அதை விட்டு விலகிப் போக முடியாது. நியாயமா மக்கள் ஜனநாயக வாழ்வை விட்டு விலகிப் போவது நியாயம் அல்ல. உலகத்தினுடைய குடிமகன் உலகத்தைப் பிரதிபலித்துதான் ஆக வேண்டும். இதெல்லாம் நிக்காதுங்க. தற்காலிகமாப் போய்டுங்கன்னா... தற்காலிகமே வரலாறு ஆகும். வரலாறு ஆகுதோ இல்லையோ.. இவனுடைய கடமை. தான் வாழும் காலத்தை அவன் படைப்புகளில் விமர்சித்துத்தான் ஆக வேண்டும். ஒரு வரியிலேயே இந்த உலகை அருமையா இப்போ சொல்ல முடியும். அவ்ளோ இறங்கி இருந்தாதான் அப்படிச் சொல்ல முடியும். உலகத்தில் இருந்து அவன் தனிமைப்பட்டால் உலகம் அவனைத் தனிமைப்படுத்தும். அப்புறம் அவன் புலம்பிக்கிட்டே இருக்க வேண்டியது தான். போராட வரமாட்டான். நமக்கெல்லாம் அது எதுக்குங்கம்பான். நீ வந்து நில்லு. சும்மாவாது நில்லு. கடமை இருக்குல்ல.

உலகத்தோடு பொருந்தினாலும் பொருந்தா விட்டாலும்... உலகப் பிரச்சினையை எழுதியே ஆக வேண்டும். அது அவனுடைய சமூகக் கடமை. நாம அப்படித்தான் இருக்கோம். மன உளைச்சலையும் தனிமனிதன் என்கிற முறையில் எழுதுவோம். ஆனால் அதுவே பெரிதாக இருக்காது. மிக மோசமான அநீதிகளும் அரசுகளும் நடக்கும் இந்தக் காலத்தில் கொந்தளிப்பான இந்தச் சூழல்களில் கவிஞன் உலகத்தை விமர்சித்தேதான் ஆக வேண்டும்.

தற்போது என்ன எழுதிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்..?

இப்போ சப்னா பதிப்பக வேலைகள்தான் அதிகமா இருக்கு. பத்து பதினைந்து புத்தகங்கள் இப்போ வரணும். அதுக்கான வேலைகளே போய்க்கொண்டிருப்பதால்... சொந்தமாக ஏதும் எழுதல. எழுதணுங்கற யோசனை இருக்கு. இது அறிவியல் புகம். எழுத்து வடிவங்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது நாவல் வடிவம்தான். சமூக விஞ்ஞான அறிவியல் பத்தி ஒரு நாவல் எழுத யோசனை இருக்கு.

தமிழ்நாட்டில் எழுத்தாளன் என்பவன் யார்..?

யாருக்கெல்லாம் எழுத உந்துதல் இருக்கோ அவங்க எல்லாம் எழுத்தாளர்கள்தான். நல்லா எழுதறவங்களுக்கு இங்க மேடைகள் இல்லை. அது ஒரு பெரிய குறைபாடு. இளைஞர்கள் அவ்ளோ நல்லா எழுதறாங்க. பெரிய பத்திரிக்கைகள் கண்டுகொள்வதில்லை. இப்போ நிறைய படிக்கவும் செய்யறாங்க. படைக்கவும் செய்யறாங்க. படிச்சா சும்மா இருக்கமுடியாதுங்க. கண்டிப்பா அது வந்தே தீரும். ஒரு ஆள் தூண்டினாப் போதும். பிரமாதப்படுத்திடுவாங்க.. இங்க மேடைகள் சரியா இல்ல. சென்னைல சில ஆக்கிரமிப்புகள் இருக்கு. நேராப் பார்த்துப் பார்த்துக் குடுத்துட்டு வர்றாங்க. அதனால் இங்க இருக்கிறவங்களுக்கு வாய்ப்பு கிடைக்க மாட்டேங்குது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்துலயும் நிறைய இருக்காங்க. என்னமோ சென்னைல இருக்கிறவங்களுக்கு மட்டும்தான் கொம்பு முளைச்ச மாதிரி சில நேரத்துல நடக்குது. வேற ஊர்ல இருந்து போய்போய்க் காசு போட்டு எல்லாம் பண்ணிட்டு வர்றாங்க. ஆனா ஏதும் நடக்க மாட்டேங்குது. அதனால்தான் சிற்றிதழ்கள் நிறைய வருது. அமெரிக்கா,

பிரிட்டன்ல எல்லாம் சிற்றிதழ்களுக்குத்தான் மரியாதை. பெரிய எழுத்தாளர்கள் சிற்றிதழ்களில் இருந்துதான் வரமுடியும். எழுதறவங்களுக்குச் சரியா வழிகாட்டணும். அவ்ளோதான். சிறுகதையா நாவலா.. கவிதையானு சில வழிகாட்டல்கள் இருந்தாப் போதும். எது வருதுன்னு பார்த்து விமர்சகர்கள் நியாயமா விமர்சனம் பண்ணணும். சில பேப்பர்ல வர்ற விமர்சனம் ஒரு வரி கூட உருப்படி இல்லாம இருக்கு.... என்னமோ எழுதறான். அத வெச்சிக்கிட்டு என்ன பண்றது. பத்திரிக்கைகள் விருப்பு வெறுப்போடு நடந்துக்குது. பத்திரிக்கை மீடியா இரண்டிலுமே இப்போ ரொம்ப பாலிடிக்ஸ் இருக்கு. அப்புறம் எப்படிப் புதுசா வர்றவன் வர்றது..

முகநூலும், டவிட்டர் போன்ற சமூக ஊடகங்களும் கவிதைகளை மலிவாக்கி விட்டனவா... வீதிக்கொரு கவிஞனை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்..?

ஒருவகைல பார்த்தா எல்லோருக்குள்ளும் ஒரு கவிஞன் இருக்கறான். அவன் தன்னை வெளிப்படுத்த ஆசைப்படுகிறான். பேருக்காக, புகழுக்காக ஆசைப்படுவது அது சரி அல்ல. முகநூல்ல எல்லாம் நிறைய வருதுன்னு சொல்றாங்க. அது வந்து, நிறைய பேர் எழுதறது நல்லதுன்னுதான் நான் நினைக்கறேன். அதுல தக்கது நிக்கும். மற்றது காணாமப் போய்டும்.

ஏன் இன்னமும் எழுதிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள்...?

ம்ம்... எழுதாம இருக்க முடியல. கையெல்லாம் விறைச்சு போனப்போக் கூட எழுதிட்டே இருந்தேன். அது ஒரு பழக்கம். சரியாச் சொல்லத் தெரியல. எழுதாம இருக்கமுடியல. இந்த ஆத்தமாட்டாமம்பாங்க.. (சிரித்துக்கொள்கிறார்). அந்த மாதிரிதான்.. நாம சும்மா இருக்க முடியாம.. எழுதிட்டே இருக்கோம். புகழ் பெறணும்ங்கிறது எல்லாம் இல்ல. சொல்லணும்ங்கற ஆசைதான். நம்மகிட்ட நல்லதோ கெட்டதோ நிறைய விஷயங்கள் இருக்கு. அது விமர்சனத்துக்கு உட்பட்டாக் கூட அத சொல்லணும்ங்கிற துடிப்பு இருக்கு. அதுதான் உந்துது. ஒரு தவிப்பு. அது இருக்கணும். அந்த உந்து சக்தி இல்லனா நாம எப்படி வாழ முடியும். inner force அது. ■

ஈரிருநாள் இலங்கை

அடுத்தடுத்து வாள்வீச செந்தமிழ் நாவெடுத்துத் தினவெடுத்த அரிமாக்களாய் மாணவர்கள் அருகிருந்தனர். தனக்கான நேரம் வரும்வரை அவர்கள் காத்திருந்து களமிறங்கத் தங்கள் மனமொழி மெய்யை ஆயத்தப் படுத்தலாயினர்.

தமிழகம் என்பது தமிழை ஆதியாகக் கொண்ட நிலப்பரப்பு எனில், பரந்துபட்ட உலகெங்கிலும் வாழும் தமிழர்கள் வரலாற்று

நெடுகிலும் தங்களை அந்நிலப்பரப்பிற்குரிய மக்களாகத் தகவமைத்துக் கொண்டுள்ளனர் எனலாம்.

அந்நாட்டுச் சூழல், அம்மக்கள் மொழியோடு இணைந்து உருவாகும் வாழ்க்கைச் சூழலில் தன் தாய்மொழிப் பயன்பாட்டைத் தமிழர்கள் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளனர் என்பது போற்றுதற்குரியது. இதனால், ஒவ்வொரு நாடுகளில் பேசப்படும் தமிழ் மொழியின் தன்மையில், சொற்பயன்பாடுகளால் ஒலிப்புமுறைகளில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது.

முதல்கூற்றில் அடுத்ததாக மலேசியாவைச் சேர்ந்த போட்டியாளர் குமரவேலன் வந்தார். தமிழ்நாட்டுத் தமிழ், ஈழத் தமிழை அடுத்து மலேசியத் தமிழ் மாரியாகப் பொழியத் தொடங்கியது. தொழில்நுட்ப முன்னேற்றமும், நாட்டின் சூழல் கட்டமைப்பும் தமிழை ஒலிப்புச் சூழலில் புதுமையாக வைத்திருந்தன. வாலிபத்தை அலங்கரிக்கும் விடயங்களுக்கு மட்டும்தான் வருத்தப்படாதே! எனும் நோக்கில் அவரது உரை அமைந்தது.

இதேபோல, மியான்மர் நாட்டிலிருந்து முதலாவதாகப் பேசுவந்தவர் குமரன். இளமைப் பருவத்தின் முறுக்குகள் ஏதுமற்ற சூழ்நடை மனத்துடன் மேடையேறினார். என் செவிக்குச் சவால் விடுத்து மியான்மர் தமிழைக் கேட்க ஆவலாய் இருந்தது அங்கிருந்த அனைவரின் செவிகள்.

ஏனெனில் 1962களில் மியான்மரில் இராணுவ ஆட்சி ஏற்பட்டது. இதில் தமிழர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். பெரும்பாலான தமிழர்கள் வெளியேற்றப்பட்டார்கள். எனினும் இன்றும் கணிசமான எண்ணிக்கையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்துவருகின்றனர். மியான்மர் அரசு அவர்களுக்குத் தமிழ்க் கல்வியோ, பண்பாட்டையோ பின்பற்றுவதற்கு இடமளிக்க

வில்லை என்பதால், மியான்மர் நிரோட்டத்தில் கலந்தாகவேண்டிய சூழலுக்குத் தள்ளப் பட்டுள்ளனர். அப்படி கல்வியும் பண்பாடும் பிறிதொன்றாகிப்போன நாட்டில் அறாத் தொடர்ச்சியுடன் தன் தமிழ் வேரை மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் முயற்சியை இன்றைய மியான்மர் தமிழர்கள் எடுத்துவருகின்றனர்.

அப்படிப்பட்ட சூழலில், மியான்மர் சார்பில் முதலாவதாகக் களமிறங்கியவர்தான் குமரன். பேசத் தொடங்கியதும் மியான்மர் தமிழ் மிகவும் பொறுமையாக இருந்தது. பேசும் சொற்களாக கிடையிலான இடைவெளி குறிப்பிடத்தகுந்ததாக இருந்தது. தன் வெளிப்பாட்டை மிகச் சரியாகச் செய்துகொண்டிருந்தார். மெல்லமெல்ல மொழியத் தொடங்கிய குரல் சற்றே நிதானித்து, “பூனை குட்டி போட இரண்டு மாதங்களாகும், யானை குட்டி போட இருபது மாதங்கள் ஆகும். உங்களுடைய இலக்கு பூனைக்குட்டி எனில் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. யானைக்குட்டி வேண்டுமெனில் காத்திருந்தே தான் ஆகவேண்டும்” என்று சொல்ல அரங்கமே ஆர்ப்பரித்தது. மழலைப் பிள்ளைகளின் தீர்க்கமான பேச்சைப் போலக் குமரனின் பேச்சு அமைந்தது. அவர் பேசி முடித்துவிட்டுக்

கீழிறங்குகையில், நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்துக் கொண்டிருந்த பேராசிரியர் குறிஞ்சிவேந்தன் ‘இவர்தான் தமிழ்க்குட்டி’ எனப் புகழுரை குட்டினார்.

ஒருவரை உற்றுநோக்கிக் கவனித்து வருகையில், அவர் தனது உச்ச ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் தருணத்தை எல்லாரும் பாராட்டுவது உண்டு. கிரிக்கெட் விளையாட்டில் அது கண்கூடு. ஒரு போட்டித் தொடர் நடக்கிறதென்றால், அதில் யார் வெற்றி பெறுகிறார்களோ அவர்தம் சாதனை என்ன என்பது வெறும் ஏட்டோடு நின்றுவிடும். ஆனால், இயல்புக்கு மீறிக் களத்தில் நடக்கும் விடயங்கள்தான் மக்கள் மனதில் ஆழ்ந்து பதியும். அப்படி, அந்நிகழ்வில் பங்கெடுத்த அத்தனை பேரின் செவிகளுக்கும் ‘தமிழ்க்குட்டி’யின் வசனம் இன்னமும் அத்துப்படி.

அதற்கடுத்து, வந்திருந்த யாவரும் தங்களது உரைகளை அரங்கில் மொழிய, இந்தியா, இலங்கை, மியான்மர், மலேசியா மாற்றி மாற்றி முழங்க, தமிழொலி கதம்பமாகச் செவிகளை நிறைத்தது.

“வனம் பாதுகாக்கப்பட்டால், வானம் பொய்க்காது. பூமியின் வளமை பாதுகாக்கப்பட்டால் பூமியின் இளமை பொய்க்காது”

இன்றுதான் சத்திர(அறுவை) சிகிச்சை அறையிலே வாளால் குருதிக்குழாய் வெட்டப் பட்டுக் குருதி இழப்பு தடுக்கப்பட மின்சாரத்தால் பொசுக்கப்படுகிறது. ஆனால்,

“வாளால் அறுத்துச் சுடினும்
மருத்துவன் பால்

மாளாத காதல் நோயாளன் போல்” என நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் நம் சிந்தனையை அன்றே பதிவு செய்தவர் குலசேகர ஆழ்வார்.

சூரிய மையக் கொள்கையா, புவி மையக் கொள்கையா என அறிவியலாளர்கள் தலை சுற்றிக் கொண்டிருக்க, சூரிய மையக் கொள்கையை முன்னிறுத்தி நம் முன்னோர்கள் நவகிரகங்கள் படைத்திருப்பது வியப்பிற்குரியது.

பணத்தை வைத்து மெத்தை வாங்கலாம்,
தூக்கத்தை வாங்க முடியாது,

பணத்தை வைத்துப் பதவியை வாங்கலாம்,
மரியாதையை வாங்க முடியாது,

பணத்தை வைத்து இரத்தத்தை வாங்கலாம்,
உயிரை வாங்க முடியாது.

போன்ற முதன்மையான கருத்துக்கள் முன்மொழியப்பட்டன. பன்னிருவரும் பேசி முடிக்கையில், முதல் சுற்று நிறைவடைந்தது. இடைவெளி நேரம் நொடிமுள்ளின் பத்து சுற்று தான். அதற்குப்பின் இரண்டாம் சுற்றுக்குச் செல்வோரை அறிவிக்கத் தயாராக இருந்தனர் நடுவர்கள். செவிக்குணவு இல்லாதபோது சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயலாம் என அரங்கத்திலிருந்து வெளிநடப்பு செய்ய இலங்கைத் தேநீர், இன்சுவை விசுக்கோத்துகள் (Biscuit) தயாராயிருந்தன.

கதைத்துக் கலாய்த்துக்கொண்டிருந்த பொழுதில் ஒருவருக்கொருவர் நிறை குறை, புகழுரைப்புகளை எடுத்துச்சுட்டிய வேளையில் பத்துச் சுற்றை நிறைவு செய்த நொடிமுள்ளால் அரங்கத்தினுள் செல்ல பணிக்கப்பட்டிருந்தது அனைவரின் கால்களும். அடுத்த சுற்று இரண்டாம் சுற்று அரையிறுதிச் சுற்று. இதில் தகுதியடைவோரே இறுதிக்குள் செல்ல இயலும் என்பதால், போட்டியாளர்களுக்கிடையிலே பரபரப்பு கூடிக்கொண்டேயிருந்தது. யாரெல்லாம் இரண்டாம் சுற்றுக்குச் செல்கின்றனர் என்ற அறிவிப்பும் வந்தது.

மியான்மர் நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த ‘கவிதா, தமிழரசன்’ ஆகியோர் தவிர்த்த பிற போட்டியாளர் அனைவரும் அடுத்த சுற்றுக்குத் தேர்வாகினர். தமிழ் மொழிப்பயன்பாடு அதிகம் இருக்கிற நாட்டிலே இப்போதெல்லாம், தமிழ் பேச ஐயுறுகின்ற தலைமுறையினரிடையே கல்வியிலும், பண்பாட்டிலும் தமிழை அதிகாரப்பூர்வமாகப் பின்பற்ற இயலாத நாட்டில், தன்முனைப்பாகத் தமிழ்க் கற்று கடல் கடந்து பேச வந்த அவர்களை எல்லாருமே பாராட்டினோம்.

இரண்டாம் சுற்று மிகவும் விறுவிறுப்பானது. பார்வையாளர்களுக்குச் செவியின்பம் தரும் வல்லமையிலான சாரம் பொருந்தியது. விதிமுறைகள் அத்தன்மையிலேயே கட்டமைக்கப் பட்டிருந்தன.

முதல் சுற்றில் தேர்வானவர்கள் இரண்டாம் சுற்றில் இருவர் அடங்கிய குழுவாகப் பிரிக்கப்படுவர். இருவரும் நேருக்கு நேர் பேசும் விவாதக் களமாய்ப் பேச்சு அமையும். ஒரு விவாதத் தலைப்புக் கொடுத்து அதன் எதிரெதிர் நிலைப்பாட்டிற்கு இருவரும் விவாதிக்க வேண்டும். தன் தலைப்பிற்குரிய கருத்தைப் பேச இரண்டு நிமிடங்கள் வழங்கப்பெறும். தங்கள் வாதத்தை முன்வைத்த பின், மற்றொருவரின் கருத்தை மறுத்துப் பேச ஒவ்வொரு போட்டியாளருக்கும் தலா 30 விநாடிகள் என 4 முறை வாய்ப்பு வழங்கப்படும். வழக்கம் போல் நடுவரின் தீர்ப்பே இறுதியானதாகும்.

முதல் குழுவில், இந்தியாவைப் பிரதிநிதித்துச் சென்றிருந்த நானும், இலங்கையைப் பிரதிநிதித்து வந்த தயாளினி குமாரசாமியும் களத்திறங்கினோம். தன் நாடு, தன் இடம், தன் மொழி, ஈழத் தமிழின் கண்ணியப்பேச்சு எனத் தயாளினிக்கு எல்லாமே வலிமை சேர்த்தது. இன்னொரு நாடு, இன்னொரு இடம், மொழி மட்டும் என்னுடையது எனும் நோக்கில் என்னை மெய்ப்பித்தாக வேண்டிய கட்டாயத்திலே இரண்டாம் சுற்று தொடங்கிற்று.

தலைப்பு : இன்றைய இளைய தலைமுறை அரசியல் சூழலை விரும்புகிறது? வெறுக்கிறது? தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்தால் இருவரும் தொடுதிரையில் எங்களுக்கான தலைப்பைத் தெரிவு செய்தோம். தயாளினிக்கு வெறுக்கிறது

எனவும், எனக்கு விரும்புகிறது எனவும் விவாதத்திற்குரிய நோக்கமாகும்.

அவர் தனக்குத் தேவையான தரவுகளை முன்னிறுத்தி அசாதாரணமாகப் பேச்சைக் கொண்டு சென்றார். இலங்கையிலே நடந்த உள்நாட்டுப் போர், அதன் தாக்கம், இன்றைய இளைஞர்கள் அரசியல்வா(வியா)திகளின் மேல் கொண்டுள்ள எதிர்ப்பை, வெறுப்பை அதன் காரண காரியங்களோடு மிகத் தெளிவாக ஆதங்கத்துடன் அவையில் பதிவு செய்தார். அவரது பேச்சுக்கு நடப்புலகில் அரசியல் சதிக்கு ஆட்படும் அத்தனை விடயங்களும் வலுசேர்த்தன.

அடுத்த இரண்டு நிமிடம், “குப்பை இருக்கிறது, என்பதை விடக் குப்பை இருந்தது என்பதையே இளைய தலைமுறை விரும்புகிறது. அரசியல் இல்லாத இடமற்றுப் போய்விட்ட நிலையில், அரசியலைப் பயில பழக பண்பட்ட நோக்கில் எடுத்துச் செல்ல இளைய தலைமுறை விரும்புகிறது. அமெரிக்க அதிபர் ட்ரம்ப் பைக் காட்டிலும் வடகொரிய அதிபர் கிம் ஜொன் உன்

எடுக்கும் முடிவுகளை உலகம் உற்று நோக்குகிறது. எதிர்காலம் இளைஞர்கள் கையில் என்றால், அதற்குத் துணை செய்யும் அரசியலையும் அவர்கள் விரும்புகிறார்கள்” எனப் பேச்சை நிறைவு செய்ய வைத்தது இரண்டு நிமிடம் முடிந்ததாய் ஒலித்த நிறைவு மணி. இதற்கு நேர்மறை எண்ணங்களும், இளைஞர்களின் தன்னெழுச்சியும் வலு சேர்த்தன.

இரண்டாம் சுற்றின் அடுத்து 30 நொடிகள் பிரிவு. 30 நொடிகளுள் தயாளினி எனக்கு மறுப்பு சொல்ல, அடுத்த 30 நொடி அதற்குப் பதில் சொல்லி, நான் அவர் வாதத்தை மறுக்க என, இவ்வாறு நான்கு முறை செல்ல, எங்களுக்கான இரண்டாம் சுற்று நிறைவானது. உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், மணிக்கணக்கில் பேசுவதை விட இரத்தினச் சுருக்கமாகப் பேசுவதே கடினமானதாகும். என்ன பேச இருந்தோம், என்ன பேசினோம் என்பதெல்லாம் மேடைக்கு அடுத்த குழு வருவதற்குள்ளாகவே மனதிலிருந்து நீங்கிவிட்டது. அவர்கள் பேசத் தயாராகினர்.

உங்களைப் போல நானும் காத்திருந்தேன்... ■

ஓய்வறியா உழைப்பாளி

80 ஆண்டுகால ஆலமரம் வேர் சாய்ந்து விட்டது. தந்தை பெரியாரிடம் கற்ற பகுத்தறிவு, பேரறிஞர் அண்ணாவிடம் கற்ற கடமையும் கட்டுப்பாடும் எனக் கலைஞர் கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாட்டோடு வாழ்ந்து முடித்து இருக்கிறார். அவர் வாழ்ந்த வாழ்வு பெருவாழ்வு. எத்தனை எத்தனை ஏற்றஇறக்கங்கள்... மகிழ்வில் தலைக்கனம் கொண்டோ, சோகத்தில் தலை தாழ்ந்தோ நிற்காத ஒரு தலைவன்.

எழுத்தில், பேச்சில்.. எல்லாவற்றிலும் தனக்கு முன்பு இருந்த முத்தவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்து.. யார் இவன்? இவ்வளவு தெளிவுடன் கொள்கைப்பற்றுடன் எனத் தொண்டன் ஏற்றுக்கொண்ட ஓர் மாபெரும் தலைமையே கலைஞர்.

'ஒரு எழுத்தாளனின் எழுதுகோல் தலைசாய்கின்ற பொழுதெல்லாம் அவன் வாழும் சமூகத்தின் தலை நிமிரவேண்டும்' என்றான் வால்டர். ஆம் அதற்கு ஒரு அற்புத உதாரணம் கலைஞரே. அவரின் எழுதுகோல் தலைசாய்ந்த பொழுதெல்லாம் தமிழ்நாட்டு மக்களின் தலை நிமிர்ந்தே இருந்திருக்கின்றது.

தமிழின் சொற்கள், அவற்றின் ஆழ்ந்த பொருள் களுடன் கலைஞரிடத்து விளையாடும். அவர் எப்போதும் தன்னைக் கட்டுமரம் என்பதும் அப்படித்தான். கப்பல் மூழ்கிவிடும், படகு மூழ்கிவிடும்.. ஆனால் கட்டுமரம் மூழ்கவே முழுகாது.

'தமிழர்களே தமிழர்களே நீங்கள் என்னைத் தூக்கிக் கடலில் போட்டாலும்

கட்டுமரமாகத்தான் மிதப்பேன் கவிழ்ந்து விடமாட்டேன்' என்பார். தமிழர்களைக் கவிழ்க்காத கட்டுமரம்.

அவரின் ஓட்டம் மிகப்பெரிது.

அவருக்குப் பிடித்த பழமொழி "நீண்ட தூரம் ஓடினால்தான் அதிக உயரம் தாண்டமுடியும்". அவரைப்போல அதிகம் ஓடியவரும் இல்லை உயரம் தாண்டியவர்களும் இல்லை.

உழைப்புக்கு ஒரு அடையாளம் தேவை என்றால் அது கலைஞர் மட்டுமே. அவர் ஒரு ஓய்வறியா உழைப்பாளி. அவரின் உழைப்புக்குச் சான்று கொடுத்தது அவரது அண்ணன் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள். "தம்பி கருணாநிதி உழைக்காமல் இந்தத் திறமை பெற்றிடவில்லை. இத்தனைத் திறமை பெற்றதனைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமெனில் அவருக்குத் தெரியாமல் யாரேனும் அவர் எத்தனைமணி நேரம் உறங்குகின்றார் எனப் பார்த்தால்தான் தெரியும், அவர் இந்தத் திறமை பெற்றது உழைப்பால் என்று" என அன்று அவரின் அண்ணன் சொன்னது போலவேதான் கடைசிவரை உழைத்தார். அதனால்தான் தன் இறுதி பயணத்தின்போது "ஓய்வு அறியாமல் உழைத்தவன் இங்கே ஓய்வு கொள்கின்றான்" எனப் பதிக்கச் சொன்னார்.

அவர் தீட்டிய திட்டங்கள், அவர் எழுப்பிய கட்டமைப்பு, அவர் உருவாக்கிய சமூக மேம்பாடு, அவர் கட்டிக் காத்த சமூக நீதி, அவர் ஊட்டி வளர்த்த தமிழ் என அவர் அளித்த உயர்வு வேறு எந்தச் சமூக மக்களுக்கும் கிடைக்கப்பெறாக்கொடை. இரவலாகப் பெற்ற இதயத்தைத் தன் அண்ணனிடம் கொடுத்த கடமை வீரன் அவர்.

'கொடுமைக்கு முடிவு கண்டாய் அண்ணா எம்மைக் கொடுமைக்கு ஆளாக்கி ஏன் சென்றாய்?'

எழுந்துவா எம் மன்னா

வரமாட்டாய் நீ வரமாட்டாய்

எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும் என்றாய்

இதையும் தாங்க எமக்கேது இதயம் அண்ணா

உன் இதயத்தை இரவலாகத் தந்திடு அண்ணா

நான் வரும்போது

உன் கால் மலரில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பேன் அண்ணா'

என்றார். அதன்படியே சொன்ன வார்த்தையைக்

காப்பாற்றி அண்ணாவிடம் இரவல் பெற்ற

இதயத்தை அவரிடமே சேர்த்தார். ■

சங்கமும் நவீனமும் – ஆதிப் பெண் கவிதைகள்

கவிதைகளில் சொற்களை அதன் மண்ணிலிருந்து பிரித்து மாற்றிடத்தில் பதியனிடுவதில் புரிதலுக்கு இடர்ப்பாடானதாகவும் புரிதலுக்குட்படும் கணம் கிளர்ச்சி யானதாகவும் அமையக்கிடக்கிறது. உணர்வுடன் தர்க்கத்துடன் நிகழ்தகவு களுடன் அதன் ஆர்ப்பாட்டம் சேர்ந்துகொள்ள இசை வெடித்துச் சிதறுதலைக் கவிதையில் உணரலாம். பெண் எழுத்து அப்படிப்பட்டது என்பதாகவும் வைத்துக்கொள்ளலாம். எழுத்துக்குப் பெண் புதியவள் அல்ல என்பதுவும் அவள் மெச்சப்படவில்லை என்பதுவும் முன்னிறுத்தப்படவில்லை என்பதுவும் ஆணதிகார அரசியலுடன் வைத்துப் புரிந்துகொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. இதன் வழியாக எழுத்துக்குப் பெண் புதியவளாகக் கட்டமைத்துக்கொண்ட பெண்ணியம் மற்றும் பெண் மொழி என்ற சொல்லாடலின் வழி, இதுவரையிலான பெண் எழுத்திலிருந்த வாசனைகளை மீறி, கற்றுக்கொடுக்கப்பட்ட ஒன்றிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, தன்னைத்தான் பார்த்து, தன்னில் துலங்கக்கூடிய உலகின் உறவின் உயிரின் உடலின் மொழியை முன்வைக்கும் இப்பொழுதில் பெண் புதியவள் ஆகிறாள்.

ஒருவகையில் நெடுங்காலச் சுழிவிற்குப் பிறகான தொல் பிரக்ஞை மீட்டுரு வாக்கம் பெண்ணியம். பெருங்காட்டுக் கொற்றி (கலித்தொகை 89), கானமர் செல்வி (அகம் 348), காடு கெழு செல்வி (அகம் 370) இன்றைக்கு நமக்குத் தூரம் ஆகிவிட்டாலும் அதற்குள் நுழைந்து வெளிவரும் எத்தனமாக இன்றைய பெண் மொழியை அணுக முடியும்.

அடிப்படை ஆண்பெண் உறவு நிலையிலேயே சுதந்திரம் வகுக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது என்னும் மேற்கத்தியப் பெண்நிலை பல வீச்சுக்களோடு முன்னேறுவதற்கான சூழலை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. இச்சுதந்திரம் தன் நம்பிக்கை களையும் தன் நோக்கிலான வாழ்வெல்லையின் விசாலங்களையும் பொருளாதாரத் தன்னிறைவுக்குத் தன்னைத் தகுதியாக்கிக் கொள்வதற்கான அவகாசங்களையும் வழங்குவதாக உள்ளது.

இந்தியச் சூழல் இதற்கு இன்னும் தூரமாகவே இருக்கிறது. விதவை மறுமணம் மற்றும் கலப்பு மணத்தைக் கடுமையாக மறுத்துரைத்த, மனைவி என்பவள் கணவனுக்கு ஒரு அலங்காரப் பொருளே என்று கூறும், பெண்ணடிமைத் தனத்திற்கும் ஆண் மேலாதிக்கத்திற்கும் அடித்தளம் இட்ட கி.மு.3ல் வாழ்ந்த அபஸ்தம்பரின் குரல் இன்னும் அழியாத உலகமாகவே இருக்கிறது.

இதற்கு நிகராக நீதிநூல் ஓளவையாரும் தமது பாடல்களில் பெண்களைச் சித்திரிக்கும்போது, தையல் சொற்கேளேல் ஆகு 63(வஞ்சகமாகப் பேசும் பெண்ணின் சொற்கேட்டு நடவாதே), மெல்லின் வல்லாள் தோள் சேர் ஆகு 93 (மென்மையான நற்பண்புகள் அமைந்தவளை மனையாளாகப் பெற்று இல்லறம் நடத்து), மைவிழியார் மனையகல் ஆகு 96(காமகூட்டும் மை தீட்டிய விழிகளுடைய பெண்களது வீட்டை நெருங்காதே) என்கிறார். இவரே கொன்றை வேந்தனில், கற்பு எனப்படுவது சொந்திறம்பாமை கொ.வே.14 (கணவனின் சொல்லைத் தட்டாமல் நடப்பதே கற்பு ஆகும்), துடியாப் பெண்டிர் மடியில் நெருப்பு கொ.வே 41(கணவனுக்குச் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்ற

ஆர்வம் இல்லாத மனைவி மடியிலே கட்டிக் கொண்ட நெருப்புக்குச் சமமாவாள்) என்கிறார். இங்கிருந்தே நாமும் பெண்ணியப் பேச்சைத் துவங்க வேண்டியிருக்கிறது. இதற்குப் பதிலாகச் சங்ககால ஓளவையாரிடம்,

'சிறிய கட்பெறினே எமக்கு ஈயும் மன்னே
பெரிய கட்பெறினே யாம் பாட
தாம் மகிழ்ந்து உண்ணும் மன்னே'

என வெளிப்படையான கள் குடித்த பேச்சும்,

'முட்டுவேன் கொல்? தாக்குவேன் கொல்?
ஓரேன், யானும் ஓர் பெற்றி மேலிட்டு
'ஆ அ ஓல்' எனக் கூவுவேன் கொல்?
அலமரல் அசைவளி அலைப்ப, என்
உயவு நோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே'

என இயல்பான காமத்தை வெளிப்படையாகப் பேசும் பேச்சும் மீண்டும் நம் சமகாலப் பெண் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பெண்ணிய நோக்கில் அல்லது நவீனப் பெண் கவிதைகளின் பாடுபொருளில் மறையுறுப்புகளைப் பேசுவது என்பது மிக வன்மையாக எதிர்க்கப்பட்டது. குறிப்பாகப் பெண் கவிஞர்களிடமிருந்தே எதிர்ப்பும் எழுந்தது. பெண்கள் தங்களின் மறையுறுப்புகளைப் பேசுவது இயற்கையை, நிலத்தைச் சார்ந்தது என்ற திறனாய்வுகள் புதிய வெளிச்சத்தை உருவாக்கின.

அறை என்னும் தலைப்பில் அமைந்த சுகந்தி சுப்ரமணியம் கவிதை,

'அறை மிகவும் பாதுகாப்பாக இருக்கிறது.
கோடைகாலம் குளிர்காலம்
எதுவும் பாதிக்காத வகையிலிருக்கிறது.
எனக்குத் தேவையானதை அறைக்குள்ளே
பெறுகிறேன்.

இந்த அறை
எனது எதிர்ப்புகளை அலட்சியப்படுத்துகிறது.
உனது அடையாளமெங்கே என இளிக்கிறது.
இந்த அறையில் நான்
வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதாகவும்
அவர்களால் அவர்கள் அறைகள்
நிரம்பிவழிவதாகவும்
எனக்கு தகவல் வருகிறது.

இது என்ன விசித்திரம்!
அறைகளுக்கு எப்போது கண்கள் முளைத்தன?
இனி எனக்கு நிம்மதியில்லை.
நான் நானாக இருக்கவே முடியாது.
வெளியே எனது ஆடைகள் காய்கின்றன.
அறைக்குள் என் ஆடைகளை மீறி
கண்கள் என்னை ஒற்றறிகின்றன.
நேற்று அவளும் இப்படித்தான் என்றாள்'

என்பது ஆதிப் பெண் உடலின் திறப்புக்கான தகவாகின்றது.

சக்தி ஜோதியின் 'சொல்லாத வார்த்தை' என்று தலைப்பிட்ட கவிதையானது,

'ஒரு சொல்லைச் சொல்லத் தூண்டுகிறது
சொல்லலாம் என நினைக்கின்றேன்
வேண்டாம் எனத் தடுக்கிறது மனது
பெண்ணாய் பிறப்பது பாவம்
பிறந்துவிட்டேன்
என்னைப் பெண்ணாய் யார்தான் பார்க்கிறார்கள்
பெண்ணுக்கு இருக்கிற உணர்வுகள்
ஆணுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டதைப் பற்றி
நான் ஏன் கவலைகொள்ள வேண்டும்
நான் என்ன ஆணின் பிரதிநிதியா
இல்லையே
பெண்ணின் பிரதிநிதியாக
ஒரு ஆணை விரும்பவோ
மணக்கவோ செய்யவள் தானே
பலவேளைகளில்
இந்த ஆணை நான் ஏன் சுமக்க வேண்டும்
என்று தோன்றுகிறது
என் விருப்பை விரும்பாத அவனை
என்னைச் சுமக்க விரும்பாத இந்த ஆணை
நான் விலக்கி விடவே விரும்புகிறேன்
அப்படி நான் முடிவெடுக்கும்போது
வீரம் நிரம்பிய தொன்மம் ஏது
புராணங்கள் ஏது
நம் சந்ததி ஏது
அவன் ஒன்றுமே இல்லாதவன் ஆகிவிடுவான்
மேலும்
நானும் கூட
என்பதை அறிந்தபடியால்
என் இருப்பை
அவனுக்கு உணர்த்திவிடும்படியாகத்

தவிக்கிறேன்
வார்த்தைகளைக் கட்டுப்படுத்தியவண்ணம்'

எனப் பெண் தன்னை எவ்வாறு பார்க்கிறாள்,
ஒரு ஆணை எவ்வாறு பார்க்கிறாள் தங்கள்
இருவருக்குள்ளும் என்னவிதமான புரிதல்
ஏற்படவேண்டும் என்கின்ற கேள்விகளைத் தன்
பெண் இருப்பிலிருந்தே கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்
பெண்ணின் மனதை இனங்காட்டுகிறது.
இங்கிருந்தே, பெண்ணியக் கருத்து நிலைகளும்
செயல்பாடும் இவ்வகையில் முக்கியத்துவம்
பெறுகின்றன. பெண்ணியம் ஆணுக்கு எதிரானது
அன்று, ஆணாதிக்கத்தை எதிர்ப்பதாகும் என
விளக்கப்படுகிறது. பெண்ணியத்தின் தளம்
விரிந்து பரந்தது, பெண்ணியவாதிகளால்
குறிப்பிடப்பெறும் கருத்தாக்கங்கள் பலவுண்டு.
இவர்கள் உடல், உள ரீதியில் அடக்கப்பட்ட
பெண்ணின் சமூகப் பொருளாதார நிலையை
அறிந்துகொள்ளப் பயன்படும் பெண்ணியக்
கருத்தாக்கங்களைப் பண்பாட்டுக் கட்டமைப்பு,
தாய்வழிச் சமூகம், தந்தைவழிச் சமூகம், பாலியல்
பணிவேறுபாடு, பாலியல் அரசியல், அதிகாரம்,
விடுதலை என வகைப்படுத்துகின்றனர்.

பெண்ணியக் கருத்தாக்கங்கள்; பலவிதமான
படைப்பாக்கங்கள் உலக அரங்கில் வெளிவந்து
கொண்டிருக்கின்றன. இவை வெறும் படைப்பு
நுகர்வு என்றில்லாமல் சமூகப்புரட்சி என்பதனை
முன்வைத்து அரசியல் நுழைவாகவும் அதிகாரப்
பகிர்வாகவும் செயல்பாடு கொள்கின்றன.
படைப்பிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை
பெண்ணியமானது இலக்கிய அரசியல்
பிரதியாகவும் உருமாறுகின்றது.

சமூகத்தை இயக்க மொழி தேவைப்படுகிறது.
மொழி, சமூகச் செயற்பாடு சார்ந்தது. மொழி,
ஒவ்வொரு தனிநபருக்குமான வேட்கை
அடிப்படையில் அமைந்தது. லக்கான், இதைச்
சற்று விரிவாக ஆய்கிறார். அதாவது 'மனித
அகநிலையே ஆண்மைத்தனமானது' என
உறுதியாகக் கூறுகிறார். இந்த அகநிலை,
எழுத்துக்களில் ஆண் சமூகத் தகுதியை
முதன்மைப்படுத்துகிறது. உடல்/பெண் உடல்
ஆணினுடையதாகப் பார்க்கப்படுகிறது. அவள்
உடல் நுகர்வுக்குரியது. இதுதான் மொழி மூலம்

ஆண் மொழி வழியாக உறுதிபடுத்தப் பட்டிருக்கிறது. பெண் உடல் புனைவு முதன்மையாகியிருக்கிறது. கலையும் இலக்கியமும் இதை மரபாக்கியிருக்கின்றன. அச்சமும் நாணமும் பெண்களுக்குரியன என மனிதக் குறிப்பாகப் பெண்ணின் செல்களில் திணித்திருக்கிறது; பெண்ணை அடிமையாக்கியிருக்கிறது.

தாய்வழிச் சமூகம் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போட ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட கற்பிப்புகளின் வகைதொகை என்ன என்பதை நிமிண்டவும் ஆண் அதிகாரம் நிலைபெற்று உலைத் துருத்தியாகிவிட்டதான இன்றைய நிலையில் இன்னும் எதன் படிவாகப் பொறாமை வஞ்சம் பகை என்பதற்குச் சிலபல துலங்கல்கள் பெண்கள் கவிதையில் குறிப்பாக மாலதிமைத்ரீ யிடம் உருக்கொண்டிருக்கின்றன.

‘சிறு சுடரான யோனி
கொழுத்த களி நண்டுகள்
அலையும் அலையாத்தீக்காட்டில்
செம்பவளச் சில்லென்
ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறதென் யோனி
காமத்தின் பேரலையை
ஆத்திக்கொண்டிருக்கும் விழுதுகளின்
மேலே கூடமைக்கின்றன
தூரதேசப் பறவைகள்
நட்சத்திரங்களின் புதைந்துபோன
சதுப்பு நிலத்தின்
கூதீர்கால இரவொன்றில்
இளம் குஞ்சுகளுக்கு ஒளியேற்ற
கொத்திக்கொண்டு பறக்கிறது
கருங்கால் நாரை
அதன் அலகில்
சிறுசுடரென எரிகிறதென் யோனி
கரும்பிரையென நிற்கும் வானில்
சிலாக்கோல்கள் போன்ற
சுரபுன்னைக்காய்கள் நீரைக்கிழித்து
சேற்றில் விழும் சத்தம்

மிகமிகச் சன்னமாகக் கேட்கிறது
அப்போது’ (எனது மதுக்குடுவை, ப.63)

இப்படி உடல், மனக்கூறுகளின் பிரிவும் இழையும் அதனதன் உலகங்களில் வாசிப்பை ஆட்கொள்கின்றன. பிரிவு, தனிமை, மோகம், ஏக்கம், விடாய், சினம், கலவி, கிறக்கம் என்பனவெல்லாம் வேதிமைத் திரிக்கின்றன. காலம், கனவு, நிகழ் அதன் உபரிகள் வண்ணமாற்றங்களை, மொட்டவிழும் கணங்களை, தீண்டப்படாத இருப்புகளை, தீண்டலின் தீவிரங்களை ஒருபோதும் மட்டுப்படுத்தாமல் அலைபாய்க்கின்றன. வாழ்தல் உய்க்கவே உடல் மனம் கண்டடையும் விதிகள். அதன் பொருண்மைகள் அளக்கப்படுவதற்கு மாறாக அறியப்பட வேண்டியவை. அதனால் இக்கவிதைகள் பல்வேறு உலகங்களில் திளைக்கவிடுகின்றன. வயிறுக்கும் உறுப்புக்குமான வாழ்வைக் கணக்கிட்டு முடிச்சிட்டு முறுக்கி அமிழ்த்தும் முதலாளியத்தின் முன் சுயத்தை எழுதிப்பார்த்தல் அதன் தீராக் கணக்கில் முக்குளித்தல் இயலும் என வரைவதுமாகிறது. அதன் ஒரு படி ‘தரையெல்லாம் தாமரை மொட்டவிழும்’ உடலைக் கொண்டாடுதலின் விளைச்சல் திறப்பு.

சல்மாவின் கவிதையொன்றைப் பின்வருமாறு உருவகிக்கலாம், அது தாய்வழிச் சமூகம் சுட்டும் ‘புழு’.

“கடும் பசியுடன்
நான் அருந்தவிருந்த உணவில்
மிதந்து நெளிகிறது புழு
பசிய மிருதுவான உடலோடு
நெளியும் அதனுடன்
விரோதம் கொள்ள
ஏதுமில்லை
எனினும் தங்கிவிடுகிறது
கொஞ்சம் அருவெறுப்பு
அதனை விலக்கிச்
சாப்பிடப் பழகினாலும்
தினமும் ஊர்ந்துவருகிறது என்னை நோக்கி

தன் சாதுவான தோற்றத்துடன்
இன்று நான் அதனைச் சகிக்கக்
கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்
பிறகு வந்த காலங்களில்
அது வளர்ந்து உருமாறி
அட்டைப் பூச்சியாய்
என் மீதேறி ஊர்ந்துகொண்டிருக்கிறது
தன் உணவை என் உடலிலிருந்தே
உறிஞ்சியபடி
என் குரல்வளையைப் பற்றும்
சாத்தியங்களுடன்
என்னை அச்சுறுத்தியபடி”

(சல்மா, பச்சைத் தேவதை, ப.44)

இக்கவிதை காலம், ஆண்பெண் கருத்தியல், உறவு, ஊடுருவல், அழிப்பு என்ற வரலாற்றுக் கண்ணோட்டங்கள் அளிப்பதைப் பின்வருமாறு விளக்கலாம். இங்கே கடும்பசி என்பது வாழ்க்கையாகவும் (உணவு), ‘புழு’ என்பது ஆணாகவும் குறியீட்டைப் பெற்றிருக்கின்றன. இப்புனைவு தொல்பழஞ்சமூகமான தாய்வழிச் சமூகத்தை நினைவுறுத்துகின்றது. தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண் ஆணிணைத் தேர்பவளாகவும் விலக்குபவளாகவும் இருந்திருப்பது மட்டுமல்லாமல் அதிகாரமும் உறவின் மையமும் அவளைச் சுற்றியே பிணைக்கப்பட்டிருப்பது என்பதனை நினைவில் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

அடுத்ததாக ‘புழுவுடன் விரோதம் கொள்ள ஏதுமில்லை’ என்ற அழுத்தமானது இயற்கை போல் உற்பத்தி செய்யும் நிகழ்விற்கான பச்சையம் தயாரித்தல் என்ற இயற்கை சுழற்சியினைக் கொண்டுள்ளது. உடல் என்ற நிலையில் அது புணர்ச்சியாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால் இங்கு வரைமுறைகள் இல்லை என்பதால் ‘விரோதம் கொள்ள ஏதுமில்லை’ என்ற அழுத்தம் பெறுகின்றது. அதற்கு அடுத்த வரியே ‘புழு மீதான அருவெறுப்பு’ என்பது ‘ஆண்குறி’ என்பதற்கு நகர்ந்து விடுகின்றது. இது பெண்ணின் - உடல் உறுப்பின் இயற்கை

நிகழ்வைக் கேவலப்படுத்திய மதங்களையும் சித்தர்பாடல் சிந்தனைகளையும் உள்ளடக்கி, அதற்கே பதிலடியாக அமைந்து விடுகின்றது. இங்கே பெண்மொழி என்பது மிகக் கச்சிதமாகப் பொருந்துகிறது. இப்பார்வை தாய்வழிச் சமூகக் காலத்திலிருந்து சட்டென்று எரிநட்சத்திரமாகச் சித்தர் பாடல்வரை வந்து திரும்புகிறது.

இதற்குப்பின் சகிப்பென்ற சொல், கூடுதலாகக் கருணை என்ற ஆழத்தையும் தொடுகின்றது. இங்குதான் வரலாறு திருப்பப்படுகின்றது. கருணையை லாவகமாகப் பிடித்து மேலேறும் ‘புழு’ கருணையின் உற்பத்தி இடத்தையே உறிஞ்சிக் கொழுத்து தற்போது அவளைக் கொல்லத்துணியும் (பெண்மை-பெண்ணுடல்) கருத்தியல் தளத்தைத் தொட்டுக்காட்டி நிற்கிறது. இக்கவிதைக்குள் காலம் என்பது வரலாறாக, வேதம், தத்துவம், சித்தர் பாடல்கள் என்பவை மறைமுகமான ஊடிழைப்பிரதியாக உள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

புதிய மாதவியின் ‘மௌனத்தின் பிளிறல்’ கவிதைத்தொகுப்பில் காக்கைகள் கவிதை,

‘விழித்திருக்கும்போதும் தூக்கத்திலும்

என்னைத் துரத்துகின்றன

காக்கைகள்

தனியாகவோ கூட்டமாகவோ.

விழித்திருக்கும்போது

சிறகுகளை விரித்து

என்னைச் சிறைப்பிடிக்க வருகின்றன

தூக்கத்திலோ என் கபாலத்தைப் பிளந்து

நினைவுகளின்

ஒவ்வொரு ரகசிய அறைக்குள்ளும்

பூட்டுகளை உடைத்துக்கொண்டு

புகுந்துவிடுகின்றன

அணுஅணுவாய்க் கொத்திக் குதறி

சிடுக்குகளை மேலும் சிடுக்குகளாக்கி

நரம்புமண்டலத்தை நாசப்படுத்திவிடுகின்றன

என் செயல்பாடுகளை என் கட்டுப்பாடுகளை

இழந்துவிடும் அச்சத்தில்
 கனவுகளை விலக்கிவைக்க நினைத்து
 தோற்றுப்போகிறேன்.
 என் தோல்வியைத்
 தன் வெற்றிக்கு அடையாளமாக்கி
 விழா எடுக்கின்றன காக்கைகள்
 என் முப்பாட்டி காக்கைப்பாடினிக்கு
 விருந்தினர் வருகையை
 அறிவித்த காக்கைகள்
 இப்போதெல்லாம் மாறிவிட்டன
 மனிதர்களைப்போல'

நச்செள்ளையால் உருவாக்கப்பட்ட பெண் தனித்திருத்தலில் காக்கையின் கரைதலில் ஆறுதலோடு இருக்கிறாள். புதிய மாதவி உருவாக்கும் பெண் தனித்திருத்தலில் வலியோடும் தவிப்போடும் இருக்கிறாள்.

மார்க்சிய, பெரியாரியச் சிந்தனைகள் பெண்ணின் வலியைக் கவனப்படுத்தியுள்ளன. குடும்பப் பணி மற்றும் குடும்பச் சூழலில் அரசியல் முக்கியப்படுத்தப்பட்டன. அன்றாட வாழ்வில் ஆண் செலுத்தும் ஆதிக்கம், குடும்ப வன்முறை, பாலியல் வன்முறை, மரபைப் பேணுவதற்குப் பெண் மீது திணிக்கப்படும் அடக்குமுறை, வரதட்சணை, பெண் சிசுக்கொலை, குழந்தைகள் பலாத்காரம் யாவும் பின் காலனித்துவ அரசியலாகப் பார்க்கப்பட்டன. பின் காலனித்துவ அரசியலானது பெண்ணின் தனித்த பிரச்சினைகளிலிருந்து தொடங்குகிறது. இதனால், பெண் காலனித்துவத்திலிருந்து விடுபடவேண்டிய தேவையைப் பெண்ணியம் வலியுறுத்துகின்றது. பெண்கள், பெண் தொழிலாளர்கள், பாலியல் தொழிலாளர்கள், விளிம்புநிலை பெண்கள், தலித் பெண்கள் ஆகியோரின் விடுதலையை மைய நீரோட்டமாக்குகிறது பெண்ணியம். ■

• கவி: ர. மதன் குமார்
சித்திரம்: அழ.ரஜினிகாந்தன்

குளம்

குளத்திற்கும் அதற்குமான
உறவைக்
காலத்தால் இதோடு இப்படியும்
முடித்து வைக்க முடியும்
படபடத்த சிறகுகளைக்
காற்றில் நிறுத்தி
கனநொடியில் லாவகமாய்க்
கொத்தித் தூக்கிய நாரையின்
அலகில் சிக்குண்ட மீன்கஞ்சோடு
நாரையின் திறனை
வியந்து கொண்டிருப்பீர்கள்
ஆனால்
உணர்ந்திருக்க மாட்டீர்கள்
உயரே தூக்கிச்
செல்லப்படும் மீன்கஞ்சின்
கண்களின் வழியே தெரியும்
சுவாசக் குமிழ்களைத்
தக்கவைத்துள்ள
ஒரு குளத்தின் கதறலை. ■

தமிழால் வாழ்கிறேன் தமிழுக்காக வாழ்கிறேன்

பள்ளிப்பருவத்தில் 1965 இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் நெஞ்சில் பற்றிக் கொண்ட நெருப்பு இன்றுவரை கனன்றுகொண்டுதான் இருக்கிறது. உடல் மண்ணுக்கு உயிர் தமிழுக்கு என்ற முழக்கத்தோடு ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்ட எனக்குத் தமிழ் இலக்கணமோ இலக்கியமோ தெரியாது. கவிதைக் கருவறையான கம்பம் பள்ளத்தாக்கில் பிறந்து வளர்ந்து புகழுக வகுப்புவரை பயின்றபோது கவியரசு கண்ணதாசனின் திரையிசைப் பாடல்களால் முதலில் தமிழின் சுவையறிந்தேன். மங்கல தேவிக் கோட்டத்திலிருந்து கண்ணகித் தாய் நம்மைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்று தமிழாசிரியர் ஞானசம்பந்தம் ஏல விவசாயிகள் ஐக்கிய உயர்நிலைப் பள்ளியில் அடிக்கடி சொல்லியது நெஞ்சில் கல்வெட்டானது. என்னையறியாமல் மலைமுகடுகளில் கண்ணகித் தாயைத் தேடத் தொடங்கினேன். அவளே தமிழ்த்தாய் என்ற என் மனப்பதிவை அகற்ற சில ஆண்டுகளாயின. முரசொலி, நம்நாடு, தென்றல் போன்ற திராவிட இயக்க இதழ்கள் ஒருபுறம் என் இதழ் வாசிப்பை வளப்படுத்தின.

என்னை வயப்படுத்திய முதல் தமிழ்ப் பேச்சாளர் சி.பி.சிற்றரசு. மண்தரையில் உட்கார்ந்து கைதட்டியபடி ரசித்த அந்தப் பேச்சே பேச்சுக்கலையில் என்னை ஈர்த்தது.

புகழுகவகுப்பு முடிந்ததும் மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் இளங்கலை தமிழ் பயில வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். விலங்கியல் அறிவியல் பட்டம் பயின்று 10 சதவிகித இட ஒதுக்கீட்டில் மருத்துவக் கல்லூரிக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்பது தந்தையின் கனவு. தந்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுத் திருச்சி ஜமால் முகம்மது கல்லூரியில் விலங்கியல் பட்ட வகுப்பில் வேண்டாவெறுப்பாகச் சேர்ந்தேன். அப்போது கல்லூரி விடுதியில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாணவர் அமைப்பு வலுவாக இருந்தது. விடுதிக்கு அருகிலிருந்த ரேஸ்கோர்ஸ் மைதானத்தில் (இன்றைய அண்ணா விளையாட்டரங்கம்) அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர், நாவலர், நாஞ்சிலார் போன்ற திராவிட இயக்கத் தலைவர்களின் மேடைப் பேச்சைக் கேட்டுக்கேட்டுத் திராவிடம் என்பது புவியியல் தாண்டிய சமுதாயவியல் என்பதை உணர்ந்தேன்.

நூலகத்தில் இரவு 8 மணி வரை அமர்ந்தேன். மூத்த மாணவர்கள் பலரும் சில நூலாசிரியர்களைப் பரிந்துரைத்து எடுத்துத் தருவார்கள். திரையிசைக்கு அப்பால் உள்ள கவிதையுலகில் சஞ்சரிக்கத்தொடங்கினேன். இலக்கணம் மட்டும் எட்டாக் கனியாகவே இருந்தது. கவிதை, கட்டுரை, பேச்சுப் போட்டிகளில் பங்கேற்றபோது திராவிட நடையியல் வெற்றிக் கனிகளை அள்ளித் தந்தது. கல்லூரியில் அறிவியல் மாணவனாயிருந்தும் தமிழால் தகுதி பெற்றேன்.

முதுகலையில் அறிவுஜீவிகளின் தங்க வயலான அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்தான் படிப்பேன் என்ற என் கோரிக்கை இல்லத்தில் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. செம்மல் வ.சுப.மாணிக்கனாரின் முதலாவது அணியில் பயிலும் பெறும்பேறு பெற்றேன் (அதுவரை அவர் காரைக்குடி அழகப்பாவில் பணியாற்றினார்).

என் உணர்வுப்பசியாயிருந்த தமிழ்க் காதலை அறிவுப் பசியாகவும் உயிர்ப் பசியாகவும் மாற்றிய சான்றோர் அவர். தத்துவவித்தகர் பன்மொழிச் செல்வர் சோ.ந.கந்தசாமியின் வகுப்பில் இமைக்கவும் மறந்தேன். காப்பியம் கற்கும் நெறி கற்றேன். இலக்கணத்தை இலக்கியமாக நேசிக்கச் செய்தவர் முனைவர் சோ.ந.கந்தசாமி. அவர் வகுப்பில் 'தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்' என்ற லயிப்பு. ஒரு நாளேனும் அவர்போல் வகுப்பெடுக்க வேண்டும் என்பதே என் குறிக்கோளானது. அவர் மாணவன் என்ற துணிச்சலால்தான் என் முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்கு நீலகேசியின் மெய்ப்பொருளை ஆராயும் துணிவு பெற்றேன். சைவசிந்தாந்த கலாநிதி பேரா.வெள்ளைவாரணனார், முனைவர் செ.வை.சண்முகம் போன்ற பேராசிரியச் செம்மல்கள் என்னுள் விதைக்கப்பட்ட இலக்கண, இலக்கியப் பயிர்களுக்குச் செழுமழையாயினர். தகுதியுண்டு என்ற நம்பிக்கையையும் தகுதியாக்கிக்கொள்ளும் ஆள்வினையையும் வளர்த்தது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம். பேராசிரியச் செம்மல் வ.சுப.மாணிக்கனார் 'இவன் என் தலைமாணாக்கன்' என்று தந்த ஒரு வரிச் சான்றிதழே நான் பெற்ற உயரிய விருது.

விலங்கியல் மாணவனாய் விடைபெற்றுத் தமிழாசிரியனாக உருவாகித் தாய் மடியாம் ஜமாலில் சரண்புகுந்தேன். வகுப்பறைக்கு

அப்பால்தான் ஒரு ஆசிரியனின் பணி நிறைவடைகிறது என்பதை அண்ணாமலையில் அறிந்தேன். ஜமாலில் செயற்படுத்தித் தெளிந்தேன். படைப்பரங்கம் நிலாமுற்றம் போன்ற அமைப்புகளை உருவாக்கி மாணவப் படைப்பாளிகளை இனங்கண்டு வளர்த்தேன்.

1986 ஆம் ஆண்டு பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் பேரவை உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும் பட்ட வகுப்புகளில் பி.காம் பாடப்பிரிவுக்கு மட்டும் மொழி முதல் பாடம் ஏனில்லை எனக் கேட்டு அவர்களும் கட்டாயமாக மொழி முதல் பாடம் பயில வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து தமிழ் உணர்வாளர்களின் உதவியுடன் போராடி வெற்றி பெற்றோம். இன்றுவரை பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் மட்டுமே பி.காம் மாணவர்கள் மொழி முதல்பாடம் கட்டாயம் பயில வேண்டும் என்ற நடைமுறை உள்ளது.

நெஞ்சமெல்லாம் தமிழாக நினைவெல்லாம் தொல்காப்பியமாக 36 ஆண்டுகள் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றேன். உலகெங்கும் தாய்த் தமிழின் புகழ்பாடும் வானம்பாடிகளாய் என் மாணவர்கள்.

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆளவை உறுப்பினராகப் போட்டியிட்டுத் தேர்வு செய்யப்பட்டபோது, அயலக மாணவர்கள் அடிப்படைத் தமிழ் (BASIC TAMIL) பயில வேண்டும், மொழி முதல் பாடத்திட்டத்தில் பிறமொழி பயில்வோர் சிறப்புத் தமிழ் பயில வேண்டும் என்ற தீர்மானங்களைக் கொண்டுவந்த போது துணைநின்றவர் தமிழ் உணர்வாளர் துணைவேந்தர் முனைவர் பொன்னவைக்கோ. பிற துறையினர் தமிழ் வெறியன் என்றபோது நானடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை இல்லை. உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களின் தமிழ்த்தாகத்திற்கு என்னை அழைக்கக் காரணம் நான் கற்ற தமிழ்தானே?

கற்ற தமிழால் கலைஞரின் கரம்பற்றித் தொல்காப்பியப் பூங்காவில் உலா வரமுடிந்தது. கல்லூரிப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றாலும் நான் ஓய்வின்றி உவகையுடன் இருப்பதற்கு ஒவ்வொரு கணமும் தமிழைச் சுவாசிப்பதே காரணம். "தமிழ் எங்கள் அசதிக்குச் சுடர் தந்த தேன்" என்று பாவேந்தர் பாடியது எவ்வளவு பொருத்தம்.

தமிழ் வெல்லும் என்பது கலைஞரியம்.

தமிழே வெல்லும் என்பது மன்குரியம். ■

• வழிவம் : பழனியப்பன் கிருஷ்ணமூர்த்தி
ஓவியம் : அழ.ரஜினிகாந்தன்

உயிர் சிறிது.. உள்ளம் பெரிது

குறந்தொகை 18

வேரல் வேலி வேர்க்கோட பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி
யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்
கிவளுயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே

- கபிலர்

தலைவி குறித்த வேறெந்தக் சுவலையுமின்றிக்
காதலித்தால் மட்டும் போதும்.. அவளைப்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதும்
என்னும் மனநிலையில் தலைவன் இருக்கின்றான்.
தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்ளாமல்
காலங் கடத்துகின்ற தலைவனைத் தோழி கடிந்து,
அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ள
அறிவுறுத்துகின்றாள்.

தோழி : உனக்குக் காதலிப்பதைத் தவிர
வேறொன்றுமே தெரியாதா?

தலைவன் : வேறென்ன தெரியவேண்டும்?
தலைவியைக் காதலிக்கிறேன். அவளை
உறுதியாகத் திருமணமும் செய்துகொள்வேன்.

தோழி : திருமணம் செய்துகொள்வாய், சரி.
எப்போது..? நீ எப்போது வேண்டுமானாலும்
யாரை வேண்டுமானாலும் திருமணம்
செய்துகொள்வாய். தலைவி அப்படி(யே) இருக்க
முடியுமா?

தலைவன் : காலம் வரும்வரை தலைவி
காத்திருக்கத்தானே வேண்டும்?

தோழி : அவள் காத்திருப்பாள். அவள்
விட்டார் காத்திருப்பார்களா? அவள் இளமையும்
வயதும் காத்திருக்குமா?

தலைவன் : நான்தான் உறுதி
கூறுகின்றேனே?

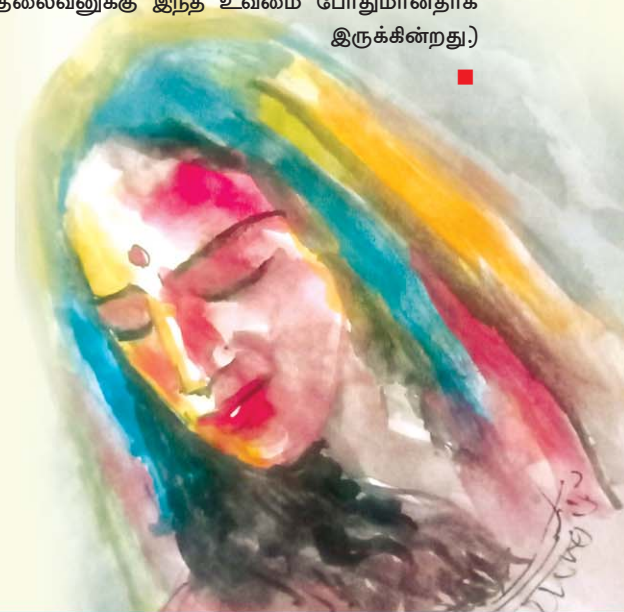
தோழி : உன் உறுதியை உன் ஊரில் உள்ள
பலா மரங்களிடம் போய்ச் சொல். வேர்ப்
பலாக்களுக்கே வேலி போட்டு

வைத்திருப்பவர்கள் நீங்கள். பழுத்தும்
பழுக்காமலும் அதைப் பத்திரமாய் எடுத்துக்
கொள்வீர்கள். அது உடைவதற்கோ,
களவாடுவதற்கோ இடமும் இல்லை. வேர்ப்
பலாக்களின் வேலிக்குள் அடைந்து கிடக்கும்
உனக்குக் கொம்புப் பலாக்களைப் புற்றி என்ன
தெரியும்?

தலைவன் : ஏன் தெரியாது? எனக்கும்
தெரியும்.

தோழி : என்ன தெரியும்? கொம்புப்
பலாக்களைச் சரியான நேரத்தில் அறுவடை
செய்யவேண்டும். உரியவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளா
விட்டால் வழிச் செல்வோர் பறித்துச்
சென்றுவிடுவர். இல்லையென்றால் அவை
முதிர்ந்து, முதிர்ந்து காம்பும் தாங்காத கனத்தை
உடையதாகி விடும். காம்பும் தாங்காத கனம்
என்பதால் தானாகவும் கீழே விழுந்து உடைந்து
போகும் பேராபத்தும் இருக்கிறது. எப்படியும்
உரிய காலத்தில் அவற்றைப் பயன்கொள்ளா
விட்டால் முற்றிலும் வீணாகிவிடும். தலைவியின்
நாட்டுப் பலாக்கள் தலைவியைப் போன்றவை
தான் என்பது உனக்கு எப்போது புரியப்
போகிறது?

(தலைவியின் நிலையை உணர்ந்துகொள்ள
தலைவனுக்கு இந்த உவமை போதுமானதாக
இருக்கின்றது.)

படைப்பு அறக்கட்டளை | படைப்பு கவிதை மின்னிதழ் | படைப்பு பதிப்பகம் | படைப்பு 'தகவு' -
கலை இலக்கிய திங்களிதழ் | படைப்பு இணையதளம் வரிசையில் இப்போது
படைப்பு வலையொலி வாசல் திறக்கிறது உங்களுக்காக...

ஒருகாலத்தில் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையன்றும் ஒளிபரப்பாகும் 'ஒலியும் ஒளியும்' நிகழ்ச்சி எப்படி நம்மையெல்லாம் மகிழ்வித்ததோ அதே போல இனி ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் நமது 'படைப்பு - ஒலியும் ஒளியும் கவிதைத் துளியும்' கவிதை கீதம் படைப்பு வலையொலி (யூடூப்) மூலம் தொடர்ந்து வெளிவர இருக்கிறது என்பதை மகிழ்வுடனும் பெருமையுடனும் அறிவிக்கிறோம்.

இதுவரை எழுத்து வடிவில் மட்டுமே உறவாடிக் கொண்டிருந்த படைப்பாளிகள் இனி ஒலியும் ஒளியுமாக கவிதைத் துளியுமாக

உலகெங்கிலும் உங்கள் படைப்புகளை காற்றில் ஆடும் கீதமாக கொண்டு செல்ல இருப்பது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது.

உங்களுடைய ஆதரவை லைக்கும் சப்ஸ்க்ரைப் பட்டன்கள் அழுத்துவதன் மூலம் அறிய தருகிறோம்.

• www.padaippu.com •

படைப்பும் பதிப்பகம் வெளியீடுகள்

நூல்களைப் பெற - 97908 21981

